Anamaria Ionescu

Pe cine nu lași să moară...

t...
TRITONIC

LIT
TRITONIC

Anamaria Ionescu

Pe cine nu lași să moară...

Anamaria Ionescu
Pe cine nu lași să moară…

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IONESCU, ANAMARIA
Pe cine nu lași să moară… **/** Anamaria Ionescu, Tritonic, 2013
ISBN: 978-606-8536-73-6

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: BOGDAN HRIB
Tehnoredactor: DAN MUȘA
Comanda nr. 28 / iunie 2013
Bun de tipar: iunie 2013
Tipărit în România

Anamaria Ionescu

PE CINE NU LAȘI SĂ MOARĂ…

Pentru Gașca de Vineri,
proprii mei crai de Curte Veche

PETRECEREA

Fumul de la țigara domnului ambasador contura forme ciudate și le proiecta pe peretele roșu al sufrageriei. Doamnele, așezate comod pe divanul din spatele ei vorbeau tare și râdeau zgomotos. Ea stătea însă la masă, cu domnii. Între bârfe prietenești despre persoane pe care fata nici nu le cunoștea și peripețiile culinare ale fostului diplomat, cea din urmă variantă avea un licăr de interes.

În fiecare an își propune să dea cu „skip” evenimentului și tot de fiecare an sfârșește prin a ceda insistențelor mamei ei.

— E mătușa ta și verișoara tatălui tău. E bine să ții legătura cu ea. Nu se știe niciodată. Dacă aș fi în București, aș merge eu, dar așa…

Andreea se simțea la petrecerea mătușii ei ca o elevă de liceu la un seminar de doctoranzi în filosofie. Era un club de pensionari „de fițe”. Oameni calmi, relaxați, care în perioada sărbătorilor se simțeau obosiți pentru că aveau prea multe vizite de făcut. Unele peripeții de tinerețe aveau, însă, farmecul lor. Andreea intervenea rar în discuție, iar când o făcea se simțea precum elefantul în magazinul de porțelanuri. Distanța dintre 25 de ani și vârsta pensionării era perceptibilă în toată plenitudinea ei.

Completase conversația ceva mai devreme cu un banc potrivit perfect cu subiectul discuției, dar un pic cam macabru. Comesenii ei se comportaseră ca și cum tocmai ar fi observat prezența unui puști obraznic ascuns sub masă. Fata decise să se abțină. Încerca să găsească un punct de interes în încăpere care să îi permită să se prefacă atentă, dar să o izoleze întrucâtva de conversație. Nu reușea. În plus, un cuvânt de pe buzele tuturor se încăpățâna să spargă blocada impusă de mintea ei. Când Dumnezeului ajunseseră să vorbească despre asta? Ciudat subiect de abordat la o zi de naștere… Andreea redeveni atentă la cei din jurul ei. Melania, care se alăturase și ea conversației de la masă, spuse:

— Se fac doi ani de când Zizi… mi-am amintit acuma, auzindu-vă vorbind. Săraca…

— Nu pot să nu mă întreb ce o fi fost în mintea ei, spuse cineva.

— Dreptu-i că era bolnavă, dar chiar așa, să te sinucizi, nu e normal, reluă Melania.

Încet, încet toți se adunară în jurul mesei și se integrară în discuție. Toți erau brusc animați de subiect, iar Andreei i se păru că vede în ochii lor o licărire ciudată. Întrebările și presupunerile cu valoare de răspuns se întretăiau ca mașinile într-o intersecție aglomerată fără giratoriu. Până la urmă ce boală avea? Cancer la ovare. Ba nu, la plămâni. Și ce, nu se putea trata? Putea pleca în străinătate. În Austria sau în Franța. Avea dureri? Nu. Era în stadiul incipient al bolii. Și atunci, de ce să îți iei viața? Și așa de urât, în fața trenului. Dragă, Dumnezeu să o ierte, dar nu era puțin sărită? Ea și înainte era un pic ciudată. Nu era ciudată, era un pic extravagantă. Nu mă mai zăpăci și tu cu nuanțele tale, era dusă… Andreea se simțea sufocată de ușurința cu care oamenii ăștia o judecau pe femeia aceea și decizia ei de a închide socotelile cu viața. O revolta ideea că cei prezenți, legitimați de bunăstarea lor burgheză, gândeau că aveau dreptul să judece disperarea cu nonșalanța cu care ar fi comentat știrile din pagina mondenă. Poate că ar fi reușit să-și înghită frustrarea odată cu fumul unei țigări, dacă unchiul ei nu ar fi decretat sentențios:

— Eu cred că sinucigașii sunt niște dezaxați. Cine recurge la un teatru atât de ieftin, dar periculos nu poate fi întreg la minte!

Afirmația era atât de necruțătoare, încât toți ceilalți o percepură ca pe un pumn în stomac. După câteva secunde de tăcere, domnul ambasador își drese vocea și luă cuvântul:

— Marius dragă, părerea mea e că greșești. Persoanele care recurg la astfel de gesturi sunt, în general oameni în situații limită, care nu întrevăd altă ieșire. Sigur, exista și un grad de instabilitate psihică, dar…

— Voi nu știți despre ce vorbiți. Eu știu. Am încercat odată să mă sinucid. Cu un pumn de pastile. Și nu eram dezaxată. Eram doar pe fundul prăpastiei și nu mai puteam să mă ridic. Atâta tot!

Vocea Andreei era calmă și egală. Dar nimeni nu avu curajul să privească către fată. Simțeau instinctiv că privirea i-ar fi ars.

* * *

Andreea stătea sprijinită de mașină și fuma. Se simțea plăcut înconjurată de frigul nopții. Crâmpeiele de ceață creau figuri fantastice completate în mod ciudat de rotocoalele de fum.

Nu știa ce îi venise să șocheze cu afirmația ei. Nici măcar nu era adevărat. Se gândise într-adevăr la sinucidere. Mai mult, stătuse o noapte întreagă contemplând o cutie cu somnifere și un pahar de vodcă, dar nu se atinsese de ele. Nu era sigură dacă fusese vorba de rațiune sau lașitate, dar până la urmă adormise cu capul pe masă, cu pastilele într-o mână și paharul în cealaltă. Dimineață, când se trezise, înfrigurată și cu dureri provocate de poziția incomodă în care dormise, i se păruse o idioțenie toată povestea, aruncă și pastilele și băutura și nu vorbise cu nimeni despre asta. Și atunci ce îi venise să intervină la maniera asta în conversație? De ce fusese atât de revoltată de discuțiile unor oameni pe care îi vede o dată pe an? Până la urmă, de ce îi păsa atât de tare de acea Zizi pe care nici nu o cunoscuse sau de modul în care grupul acela cu atitudine de castă judeca nenorocirile altora? Nu putea nici în ruptul capului să înțeleagă. Un lucru era sigur: anul următor nu va mai fi invitată la ziua mătușii sale. Iar familia va avea din nou ce comenta la nunți, botezuri și înmormântări. Cea mică făcuse din nou senzație…

Sunetul telefonului sparse liniștea nopții. Era mama. La naiba, rudele nu pierduseră vremea! Au și dat alarma. Va trebui să îi explice mamei… Andreea nu răspunse la telefon. Ascultă docil sunetul insistent al acestuia. Trase apoi aer în piept și tastă cu rapiditate un mesaj pentru mama ei:

„Nu acum, mamă. Mâine. Te rog…”

TELEFONUL

1.

— Nană Ilaria, eu nu am zis nici că a făcut, nici că n-a făcut. Eu doar ți-am zis despre telefonul pe care l-am primit.

— Explică-mi.

— Ce să-ți explic? Ieri pe la prânz m-a sunat un inspector de la poliție care m-a întrebat despre Traian al dumitale…

— Aaaaa, acum că a sunat poliția e Traian al meu. Nu mai e văr-tu.

— Cum să nu mai fie, nană? Sigur că e.

— Păi n-ai zis.

— Ce? Cui?

— Polițistului. I-ai zis că e fiul mătușii tale. Nu i-ai zis că e vărul tău.

— Nană, mă amețești. E simplu. M-a sunat de la poliție și m-a întrebat dacă îl cunosc pe Traian. I-am zis că da. L-am întrebat care e problema și mi-a zis că adună date pentru o anchetă în desfășurare. L-am întrebat dacă ancheta îl vizează pe Traian și mi-a zis că nu poate să îmi dea asemenea relații.

— Da’ de ce să îl ancheteze pe băiatul meu?

— Nu știu.

— Păi atunci de ce zici că îl anchetează?

— Nu zic.

— Ba zici. L-ai întrebat pe ăla dacă ancheta este despre el. I-ai dat de înțeles că ar trebui să îl ancheteze.

— Eu?

— Da, tu. O să zică ăla că dacă familia lui zice așa, precis a făcut ceva. O să presupună că tu știi.

— Ce?

— Ce a făcut.

— Habar n-am. N-am mai vorbit cu Traian de luni de zile.

— Păi de ce? Tu ești vărul lui mai mare. Tre’ să ai grijă de el, că e mai mic.

— Nană, are 27 de ani. Are viața lui. Și eu pe a mea. Ne mai vorbim din când în când, dar nu mai avem vreme să stăm bot în bot, ca în copilărie.

— Da, fiecare are viața lui. Tu o ai pe nevastă-ta aia care nu l-a înghițit niciodată pe Trăienică al meu. Numai ea știe de ce. Că băiatul meu s-a purtat întotdeauna frumos cu ea.

— Nană, Dana nu are nici o legătură…

— Sigur, ferească Domnul! A ta e mai presus de orice… Și dacă nu ai mai vorbit cu el de mult, de ce te-a întrebat poliția pe tine despre ce a făcut Traian?

— Nu știu.

— Ce nu știi?

— De ce m-a întrebat pe mine.

— Dar știi că a făcut.

— Nu!!!

— Păi atunci de ce nu i-ai zis polițistului: dom'le, văru' meu nu a făcut nimic…

— Nană, cum să spun așa ceva, când eu habar n-am? Nu-ți spusei că nu am mai vorbind cu el de luni de zile?

— A, deci tu nu ai încredere în Trăienică? Nu îl știi de când era copil? De ce nu l-ai apărat?

— Păi n-aveam de ce… Nu a spus nimeni că ar fi făcut ceva…

— Da, dar de arestat l-au arestat.

— Pe asta de unde ai mai scos-o?

— Păi nu ai zis că m-ai sunat pe mine pentru că nu dădeai de el? Știi că el umblă tot timpul cu telefonul după el. Dacă nu a răspuns, precis l-au umflat…

— Nană, nu ai de unde să știi. Eu zic să te liniștești. Om trăi și om vedea. Nu mai pune răul înainte. Sunt sigur că nu e decât o neînțelegere…

— Ce să zici și tu acuma…

— Nană!

— Bine Ovidiu, maică. Dar dacă afli ceva, mă suni.

— Sigur. Stai liniștită. Sărut mâna!

Bărbatul închise telefonul și veni în dormitor. Soția sa își aplica o cremă de noapte pe față. Își privi soțul în reflexia oglinzii.

— Ce e?

— Nimic, mătuși-mea, știi cum e ea.

— Păi tu, Ovidiule, nu ai minte nici cât ea cu fi-su la un loc.

— De ce?

— Păi tu o suni pe ea, ca să intre în panică și să o ia inima?

— Nu. Dar dacă nu am dat de Traian, nu trebuia să îi zic ei?

— Și ăla cu ce pițipoancă umblă de îl vânează poliția? Și de ce nu răspunde la telefon?

— De unde să știu eu?

— Păi da, tu nu știi de el, iar ăla nu știe de capul lui. Am ajuns să îmi bată poliția la ușă, că e el șmecher.

— Nu ți-a bătut la ușă, au dat un telefon.

— Ia uite la el! Eu îmi fac griji că ne caută poliția din cauza poamei de văr-su, iar el se ia de mine pe chestiuni de semantică!

— Iubito, nu-ți face griji. Sunt sigur că nu e nimic grav.

— Tu și neamurile tale tot timpul le luați pe toate așa ușor. Bine că știi că nu e grav, dar habar n-ai pe unde umblă pramatia aia.

— Nu începe și tu, te rog…

— Nu încep nimic, doar zic.

Ovidiu se urcă în pat oftând…

— Daaa, tu și văr-tu întâi faceți toate minunile și apoi oftați!

— Noapte bună, draga mea!, spuse bărbatul și stinse lumina.

2.

— Până la urmă de ce te-a luat poliția în vizor? se interesă Ovidiu.

— A fost o prostie. Acum câteva luni mi-am cumpărat Iphone-ul dintr-un târg. S-a dovedit a fi furat. Un jaf, mai bine zis…

— Ce artist ești, mormăi Dana.

— Hei, de unde era să știu eu că e de furat?, se apără Traian în timp ce înfuleca încă o plăcintă cu dovleac făcută de mama sa.

— După preț, istețule! mârâi Ovidiu.

— Bine ca sunteți toți deștepți acum. Atunci mi s-a părut o super ocazie.

— Vezi ce se întâmplă dacă nu îl supraveghezi? E tânăr și neștiutor. Tu ești mai mare și mai cu experiență, comentă femeia în vârstă către Ovidiu.

— Nană, sunt doar cu doi ani mai mare ca el…

— Putea să fie cu zece ani mai mare, n-avea nici o relevanță. Bărbații nu gândesc oricum.

— Hei, suntem de față! se revoltă Traian.

— Dana, iubito, nu exagerezi un pic? încercă Ovidiu o abordare mai împăciuitoare…

— Crezi? Băiatului ăsta nici nu i-a dat prin cap că un Iphone la jumătate de preț e ceva dubios, iar amândoi ați înghițit fără să clipiți povestea polițiștilor cu jaful.

Dana omisese cu eleganță să observe că și mătușa Ilaria luase de bună povestea cu jaful. Oricum le captase atenția și savura momentul.

— A trecut mai bine de un an de când ni s-a furat mașina. Nu era nouă, dar categoric valora mai mult decât un telefon mobil, oricât de șmecher ar fi fost. Ai mai văzut vreun semn de la poliție de atunci? Pe când, pentru un prăpădit de telefon pare să se fi mobilizat toată poliția capitalei.

— Și mintea ta pătrunzătoare a intuit un motiv pentru această realitate?, o ironiză Traian.

Dana îl privi pe vărul soțului său peste ochelari și pufni:

— În mod evident ai dat lovitura: ai cumpărat la negru un telefon furat de la unul urmărit. Telefonul era ascultat. Iar tu și partenerul tău de afaceri – vânzătorul de telefoane furate – le-ați încurcat ăstora ancheta.

— Păi da, se amestecă în vorbă bătrâna. Ești credul și ai impresia că tot ce zboară se mănâncă. Și ai ajuns client al Poliției…

— Mamă, exagerezi, nu sunt clientul poliției…

— Dar de săltat te-au săltat, se rățoi mamă-sa.

— Nu, ferit-a Sfântul! De unde ai mai scos-o și pe asta?

— Păi de ce nu ai răspuns o săptămână la telefon?

— Nu a fost vorba de o săptămână, ci de trei zile. Poliția mi-a confiscat Iphone-ul și a durat un pic până am făcut rost de altul.

— Deci, până la urmă poliția ți-a dărâmat ușa pentru a-ți lua aparatul, se amuză Dana, punând gaz pe foc.

— Dana, pentru Dumnezeu… M-au sunat și m-au invitat la sediu pentru a da declarații și a preda mobilul.

— Și tu te-ai dus, spuse mama.

— Normal că m-am dus, altfel…

— Altfel te-ar fi săltat ei! decretă bătrâna. Dumnezeule mare, am ajuns mamă de infractor…

— Mamă, pentru Dumnezeu, a fost o întâmplare nefericită…

— Dragule, să știi că toți infractorii pleacă de la o întâmplare nefericită. Dana, dacă se îndură Dumnezeu și o să aveți și voi copii, să îi supraveghezi atent. Zici că sunt mari și pe picioarele lor, dar se înhăitează cu tot felul de dubioși și fac numai prostii.

— Nana are dreptate, interveni Ovidiu sfătos și total neinspirat. Tre' să caști ochii mai bine.

— De mare folos ne mai sunt povețele tale acuma, Ovidiule, îl ironiză nana Ilaria pe nepotul ei. Unde erai când fiul meu era lovit în inocența lui de speculanți? De ce nu ai stat pe lângă el? Amărâtul de frate-meu – tatăl tău, fie-i țărâna ușoară – se baza pe tine să ai grijă de familie. Dar tu, ți-ai văzut de ale tale și ne-ai abandonat în voia sorții. Trebuia să ai grijă de vărul tău.

— Așa e, Ovidiule, nu prea îți mai pasă de mine, se maimuțări Traian.

— Tu să taci, se oțărî bătrâna. Numai la prostiile astea tehnice îți stă mintea. Tot după chilipiruri și afaceri alergi. În loc să ai și tu o ocupație serioasă, să fii doctor, sau militar, ca taică-tu, te apucași de drăcii din astea cu calculatoare și telefoane.

— Mamă, dar sunt inginer informatician…

— Dacă ești inginer, de ce nu lucrezi și tu într-o fabrică, ca toți inginerii? Când vorbești la telefon, nici nu ai zice că e limba română. Tot despre wireless, net, hard și alte alea. Iar tu, Ovidiule, în loc să îi dai un exemplu și să continui să practici meseria de veterinar, aia pentru care te-au trimis ai tăi la școală, te-ai făcut comerciant de câini…

— Canisa mea are numai campioni, nană. E o firmă de prestigiu…

— Da, da… Unul vinde drăcovenii, altul patrupede. Două pușlamale. „Boys with toys", cum zicea aia în filmul cu spionu'. Mă duc să mai fac cafea, că m-ați enervat. Vorbiți și faceți numai prostii.

Bătrâna se ridică cu greu. Cu pași mici și oftaturi porni către bucătărie. Dana apucă o revistă și își ascunse nasul în ea, ca să nu se vadă că o pufnește râsul. Cei doi veri se priviră nedumeriți. Traian se scutură repede și se duse după mama sa. Ovidiu a rămas locului și murmură stins:

— Da' ce-am făcut…?

ULTIMA VACANTA DE VARĂ

1. O zi de vacanță…

Adela își făcu apariția din camera din fundul casei, în șortul deja bălit de Axxa și sutienul în formă de scoică al costumului de baie Jolidon. Efectele paharelor de whisky sorbite înainte de prânz erau încă prezente în privirea tulbure, iar unul dintre sâni era pe punctul de a evada din sutien. Deși priveliștea era patetică, Radu recunoscu, în sinea lui, că femeia arăta bine, iar pieptul, fie el îmbrăcat sau nu, era de-a dreptul fascinant.

— Te-ai trezit, dragă? Ți-ai mai revenit?, întrebă el cu un zâmbet larg.

— Sau ți s-a terminat băutura de la capul patului? mușcă Roxana, mustăcind în cana de cafea.

Adela își așeză costumul de baie și apoi o fixă pe Roxana cu o privire surprinzător de clară și pătrunzătoare.

— Măcar viciul meu se dă pe gât dintr-un pahar în văzul lumii, nu pe ascuns, pe nas de pe o oglindă, surâse ea.

— Am să te strâng de gât, intriganto! urlă Roxana aruncându-se asupra Adelei.

Radu o interceptă rapid.

— Ei, fetelor, ce Dumnezeu? Doar suntem prieteni de-o viață, ce e cu voi? Tărăboiul îl trezi pe Andrei, care se rostogoli literalmente din leagănul din curte.

— Ceva sânge pe pereți? întrebă el zâmbind tâmp.

— Ești un idiot! șuieră Roxana care simțea în continuare nevoia de a rupe capul cuiva.

— Nu, pe bune, fetelor, putem să activăm piscina aia gonflabilă și să organizăm niște lupte în noroi, dacă tot sunteți dispuse să vă duelați.

Adela îi zâmbi:

— Dragule, nu ai tu suficienți bani încât să ne vezi pe noi luptându-ne în noroi. Mă tem că noi suntem mai scumpe decât fetele din localurile pe care le frecventezi tu…

— De unde știi tu…

Dialogul ironic fu întrerupt de un strigăt îngrozit venind din spatele casei. Se năpustiră cu toții. O găsiră pe Iulia în pragul isteriei.

Când au reușit să o liniștească, se lămuriseră cu privire la incident. Iulia se așezase pe șezlong la plajă și adormise. O trezise Țuki, pisica vecinilor. După câteva momente de tandrețe felina plecă, Iulia descoperi cu groază că mâța îi adusese un cadou: o vrăbiuță vânată de ea. Ce nu știa patrupeda era că Iulia avea o fobie de stârvuri. Momentul de panică se stinse într-un hobot de râs general. Iulia propuse o plimbare prin pădure.

— Eu mă gândeam mai degrabă la o după-amiază *in-doors*, spuse Radu, cu ochii pe pieptul Adelei.

— Eu azi zic pas. Mă duc să mă plimb, spuse ferm Iulia.

* * *

Adela privea absent coroanele copacilor și o mângâia mecanic pe Axxa. Un zâmbet ușor îi îmbogățea expresia feței. Apare și Roxana cu două pahare de whisky. Îi întinde unul Adelei.

— Săru-mâna, boieroaico!

— Băieții dorm ca bagajele în gară. Iulia s-a întors?

— Nu.

— Ce o fi fost cu ea azi?

— Cine știe…

— Îmi pare rău pentru azi dimineață. Am sărit aiurea la gâtul tău.

Adela o privi pe Roxana. Era superbă, așa bronzată cu chimonoul alb pe ea.

— Nu-ți bate capul. A trecut. Suntem aici pentru a ne elibera de stres și frustrări. Astfel de ieșiri sunt de așteptat.

Roxana îi zâmbi și o sărută pe umăr drept mulțumire.

— Și zici că golanii ăia dorm?

— Sforăie de dărâmă casa.

— Știi ce zic eu? Să ne îmbrăcăm, ne aranjăm și mergem la o terasă în oraș. Ăstora le lăsăm bilet să facă grătarul până venim noi. Luăm jeep-ul lui Andrei.

— O să facă icter de ciudă. Mă duc să mă îmbrac.

* * *

Terasa era elegantă prin simplitatea ei. Avea mobilier din lemn ce imita mahonul. Era luminată doar pe margine cu niște lampadare cu globuri perfect rotunde, din sticla

mată, albă. Pe fiecare masă pâlpâia o lumânare parfumată. Fetele, îmbrăcate în ținute sexi, dar nu vulgare, ocupau o masă în mijlocul incintei. Simțeau nevoia să fie văzute. Fusese o seară foarte reușită. Se plimbaseră prin oraș, dăduseră o tură prin magazine, făcuseră cumpărături. Căci nici o femeie respectabilă nu se întoarce din vacanță fără noi achiziții pentru garderoba proprie, nu?

Acum sorbeau din două *margherite* și sporovăiau liniștit. Undeva în dreapta, câțiva băieți înconjurați de ranițe ciocneau pentru un drum bun și o misiune ușoară. Din când în când unul sau altul dintre ei le zâmbea doamnelor elegante de la masa din centru. Adela și Roxana au fost surprinse să îi vadă pe toți patru în picioare lângă ele. Unul dintre ei, mai plinuț, dar probabil și mai curajos, făcu un pas înainte:

— Stimate și frumoase domnițe, eu și prietenii mei suntem în armată și, din păcate, trebuie să plecăm acum. Dar a fost o reală plăcere să avem ocazia să vă privim. Sperăm ca admirația noastră să nu vă fi deranjat în vreun fel și vă rugăm să primiți aceste flori din partea noastră.

Din mijlocul grupului răsăriră două enorme buchete de trandafiri. Cei patru salutară regulamentar, deși nu purtau uniforme, și se retraseră ordonat.

Fetele erau deosebit de încântate de pățanie și o comentau de zor, când telefonul Roxanei începu să zbârnâie insistent.

— Unde umblați, vagaboandelor? se auzi vocea săltăreață a lui Radu.

— Pe ici și colo și noi. De ce? Ne simțiți lipsa sau Andrei e pe punctul de a da în primire de îngrijorare pentru mașinuța lui?

— Dacă era vorba doar de agitația lui Andrei vă spuneam să mai stați. Este minunat să îl vezi angoasat și nervos pe domnul „calm englezesc”. Dar avem o problemă.

— Ce s-a întâmplat?

— Iulia. A venit ea știe de pe unde, nu vrea să vorbească, în schimb nu se poate opri din plâns. E groaznic. Nu știm ce să mai facem cu ea. I-aș fi dat niște distonocalm, dar nu știu ce și cât a băut pe unde a fost.

— Venim acum, răspunse Roxana, în timp ce făcea semn chelnerului să aducă nota.

— Ce este? întrebă Adela sesizând îngrijorarea pe fața prietenei ei.
— Iulia. Îți explic pe drum.

****

Iulia plângea, prăbușită pe covor. În hohote. Roxana o sprijinea în brațe mângâindu-i fruntea cu un șervețel aromat. Adela o ținea de mână, iar Radu stătea în genunchi, în fața ei. Andrei prepara un ceai cu o doză zdravănă de rom.
— Iubito, nu știu cine ți-a băgat în cap tâmpenii. Nu ești nici monstruoasă, nici urâtă. Poate mai trebuie umblat un pic la garderoba ta, dar promit că de mâine ne ocupăm de asta. Nu e cazul să îți faci probleme.
— Ești o femeie cu adevărat atrăgătoare. Și crede-mă, nu spun asta oricui, declară Radu cu emfază.
— Nu-i adevărat. Voi doar încercați să mă faceți să mă simt mai bine. Adevărul e că sunt o nemernică respingătoare. Nu de aia m-a părăsit Horia?
Nasol! Numele tabu fusese pronunțat. Deci asta era! Horia era cumva pasager prin gașca lor. Băieții nu-l prea înghițeau pentru că reprezenta tot ceea ce ei voiau să fie și nu erau: avea mai mulți bani, arăta cel mai bine și avea trecere la orice femeie voia. Fetele l-ar fi dorit, dar nici una nu era dispusă să recunoască asta. Adevărul e că amândouă au invidiat-o pe Iulia când a reușit să se cupleze cu el. O vreme păreau un cuplu format în Rai, cum se spune. Dar la un moment dat, brusc și fără avertismente căruța s-a stricat. Rău. Acum Horia nici măcar nu îi răspundea la telefon. Nimeni nu știa ce s-a întâmplat. Nici unul dintre ei nu spusese nimic.
Radu nu-și putu cenzura o grimasă:
— Ascută, fetițo! Băiatul ăsta nici nu s-ar fi uitat la tine dacă nu erai super gagică. Uneori am senzația că are senzori care măsoară farmecele femeilor până la cele mai mici detalii și dacă nu se încadrează perfect în normative, nici nu discută. Crede-mă pe cuvânt, ești frumoasă, de-aia v-ați cuplat. De ce v-ați certat, asta numai voi știți. Și spun asta pentru că se pare că nu crezi în cuvântul unor experți ca noi.
— Nici nu trebuie să ne creadă pe cuvânt, zise Andrei, luând de pe bar camera de filmat.

— Dacă focul vecinilor ține până în prânz, nu trebuie să ne mai batem noi capul cu jarul, zise Adela în timp ce își plimba picioarele goale prin iarba plină de roua dimineții.

— Asta dacă mai apucăm prânzul. Dacă zevzecul ăla mai ințețește vâlvătaia, fumul o să acopere poiana și o să murim toți sufocați. Radule, vecinii ăștia ai lui unchi-tău sunt în toate mințile lor?

— Ce vecini, ce e? întrebă acesta din urmă de sub capota mașinii.

— Focul, bre, două case mai încolo.

Radu scoase capul și privi în direcția indicată. Cum nu reuși să distingă nici o siluetă în curte, strigă către omul care cosea iarba dincolo de gard:

— Vasile! Vasileee!

— Da, domnu' Radu.

— Ai idee ce se petrece la domnul judecător în curte?

— Da. Omul de pază și menajera ard niște resturi.

— Am și eu o rugăminte. Înainte de a pleca verifică să fi stins ăștia focul ca lumea, să nu se întindă, că ardem ca șobolanii.

— Bine, domnu' Radu.

— Șobolanii nu ard. Ei fug, zise Iulia din pragul ușii. Am văzut eu un documentar.

Toți întoarseră privirile spre ea. Iulia privea peste capetele lor, spre pădure, suflând într-o cană de cafea.

— Bună dimineața, Teleenciclopedia!, pufni Andrei.

2. Gașca

Adela ieșise la plimbare cu Axxa. Se folosise de cățelușă drept pretext să se depărteze o vreme de casă. Atmosfera acolo era ușor deprimantă. Mai ales din cauza dispoziției dubioase a Iuliei. Crize de isterie, melancolii blegoase, deja începea să fie prea mult. Până la urmă, inventaseră minivacanțele astea la cabana unchiului lui Radu în principal din dorința de a o ajuta pe ea să treacă de despărțirea de Horia, iar ea nici nu părea să aprecieze gestul. Apela la tot felul de gesturi extreme, ca un nebun care nu face altceva decât să se dea cu capul de zid. Adela

detecta o nevoie de suflat în cur la fata asta. Iete unde era prințesa!

— Axxa, nu mai trage!

Adela și Axxa părăsiră pădurea și intrară în luminiș. Fata scoase lesa boxăriței pentru ca animalul să zburde vesel. Iarba era proaspăt cosită și mirosea frumos. Adela luă o gură de aer și privi în jur. Undeva, în dreapta, nu prea departe, un bărbat peria un cal. În apropiere era și căruța la care animalul urma să fie înhămat. Frumos exemplar. Și animalul și omul. Bărbatul era înalt, bine făcut, bronzat și se purta la bustul gol. Hrăni calul și apoi luă un bidon de apă din care turnă din plin peste părul negru-negru.

— Dacă ești călugăr la mănăstirea din apropiere, jur pe Dumnezeu că mă împușc direct în cap. Cu sapa!, murmură fata.

Își verifică ținuta, strigă câinele și apoi se îndreptă ușor către bărbat și atelajul său.

* * *

Andrei veni cu două căni de cafea în mână la mașina la care Radu încă mai meșterea. Puse pe capotă o cană, din cealaltă sorbi zgomotos.

— Ce crezi că se întâmplă?

— Fie s-a bulit electromotorul, fie s-a pișat Țuki pe vreo siguranță. Nu știu încă.

— Eu mă gândeam la femei.

Radu scoase capul de sub capotă și făcu ochii mari la amicul său.

— Așa… în general?

— Nu, mă, la astea ale noastre: Iulia, Roxana, Adela – fetele!

— Habar n-am! La ce te referi?

— Sunt ciudate. Vin, pleacă, râd, plâng, sunt senzuale, nesuferite, melodramatice, ironice. Nici nu mai știi cum să te porți cu ele. Acum îți zâmbesc și te pupă, peste un minut te mușcă de cap.

— Tocmai ai descris o zi din viața unei femei obișnuite, zise Radu și se întoarse sub capotă.

— Eu tot nu înțeleg…

— Tu nu înțelegi nici principiul pe care se învârt roțile și tot conduci mașina. Ia-o și tu ca atare. Și, în loc să pui întrebări tâmpite, mai bine urcă-te și tu și dă-i o

cheie. Dar scoate-o din viteză, altfel va trebui să te descurci singur cu toate trei.

* * *

— Ce plictiseală, bodogăni Roxana, privind cum câțiva stropi de ploaie desenau pe fereastră dungi de apă. Adela hălăduiește cine știe pe unde, iar ăștia doi sunt îngropați sub capota aia, de parcă s-ar și pricepe ei să repare mașina.

— Ai mintea odihnită, dacă ai ajuns să te plictisești, zise Iulia oftând.

— Iar tu te comporți de parcă toate dramele lumii ar fi pe umerii tăi. Ce e cu tine?

— Dumnezeule, e cineva la ușă! sări ca arsă Iulia.

Roxana privi către ușă. Amândouă fetele erau încordate ca un arc. Clanța se mișcă ezitant de câteva ori, abia apoi ușa se deschise. În prag apăru Radu cu mâinile murdare de motorină.

— Dumnezeule, ce ne-ai speriat, zise Iulia respirând sacadat.

— Serios? Asta e ceva nou, zâmbi Radu. Am reușit să fac mașina să pornească. Dar primul drum tot la service tre' să-l facem, când plecăm de aici. Andrei o întoarce, să putem ieși cu fața. Mă întreb ce i-ați făcut când ați plecat ieri în oraș.

— Un căcat, asta i-am făcut! Am mers cu ea, ce altceva? pufni Roxana. Mai bine ai ascuții și tu cuțitele alea, să putem să ne ocupăm de prânz, zise fata și părăsi sufrageria.

— Să trăiți, am înțeles! răspunse Radu surprins.

* * *

— Câmpul mănăstirii are un verde superb! zise Adela cu exuberanță, scuturând umbrela în același ritm în care boxerița își scutura capul.

Roxana, care meșterea un prânz la mașina de gătit, întoarse capul și îi aruncă amicei ei privirea „să mori tu că te-ai plimbat pe câmp două ceasuri". Adela o ignoră cu eleganță și spuse:

— Am cumpărat roșii proaspete, de grădină.

— Mă uit la voi și nu îmi vine să cred. Dacă vă mai țin mult aici, vă metamorfozați în adevărate gospodine,

mustăci Radu.

— Să mă pupi, mârâi Roxana cu o frustrare crescândă.

— Zi: „să mă muști” și mă ofer voluntar, spuse Andrei cu un rânjet în timp ce ochii fixau pofticios posteriorul Roxanei.

— Pervers amărât! stuchi fata.

— Futăcioasă obraznică!

— Ești un măgar, se îmbufnă Roxana și ieși pe veranda din spatele casei.

Radu, Iulia și Adela priveau scena de parcă ar fi fost din alt film. Andrei rămase tăcut lângă bar. Bătu darabana cu degetele pe cutia de trabuce. Luă unul, îi tăie capătul, îl aprinse și o urmă pe fată spunând:

— Mă duc să o împac. Am fost cam nesimțit.

— Îhî, mârâi Radu și deschise un ziar.

— Ar fi bine să mă apuc să prepar ceva, dacă vrem să mai mâncăm azi, spuse Adela și zâmbi complice.

Doar Iulia rămase tăcută, privind absentă pe fereastră.

3. Oaspetele.

— Prânz devenit cină, distracție până în zori, somn până la amiază, aș putea trăi așa tot restul vieții, zise Andrei privind către soare prin lentilele ochelarilor săi de firmă.

— Tu ai putea. Noi nu cred că am putea suporta să trăim cu tine tot restul vieții, comentă Adela.

— Sau restul vieții tale s-ar dovedi a fi extrem de scurt, chicoti Radu, întinzându-i o cană de cafea.

Ce glumeți sunteți!

Roxana amesteca în mămăligă, Adela punea masa, Radu destupa o sticla de vin roșu demisec iar Andrei se chinuia să aleagă o muzică plăcută care să acompanieze cina. Numai Iulia stătea pe fotoliul din cealaltă parte a încăperii și se holba spre ușa de la intrare.

— Iulia, poți să verifici tu friptura în cuptor? N-aș vrea să se ardă… Iulia, tu mă auzi?, strigă Roxana iritată.

— O să vină. Până la urmă tot o să vină, spuse Iulia parcă vorbind cu ea însăși.

— Cine, soro?, întrebă Andrei amuzat.

— Oricine ar fi, sper să vină naibii odată, pentru că m-am săturat de faza asta spiritistă a ta, bodogăni Roxana

în timp ce răsturna mămăliga pe un fund de lemn.

Iulia o privi ca și cum s-ar fi trezit brusc din somn.

— Mă duc să scot friptura din cuptor, zise ea lăsându-i pe toți cu gura căscată.

— Jur că se țicnește pe zi ce trece, spuse Roxana încet în timp ce punea mămăliga pe masă.

* * *

Roxana și Andrei priveau apusul de pe verandă. Stăteau cuminți și tăcuți, unul lângă altul. Între ei – o sticlă de vin roșu, goală pe jumătate, și două pahare. Andrei trase un fum din ţigara de foi pe care o aprinsese și apoi o întinse fetei. Trase și ea un fum, pe care îl reținu în ea pentru câteva momente pentru ca apoi să îl sufle impetuos.

— Îmi plac ţigările astea ale tale. Au o aromă aparte.

— Ar fi și cazul, la ce preț au.

— Faci ce faci și tot lași să se vadă cât de meschin ești.

Andrei vru să spună ceva, dar niște decibeli furioși năvăliră de după ușă.

— Ce naiba e asta?, întrebă iritat Andrei.

— Hard rock. Muzica de meditație a Iuliei, mai nou.

— La ce meditează, mă rog frumos? Al treilea război mondial?

— Nu știu și nici nu țin să știu. E din ce în ce mai ciudată.

— Draga mea, aici m-ai pierdut. Pentru mine, toate reprezentantele sexului slab sunteți ciudate. Pe cât de frumoase, pe atât de ciudate.

— Așa se explică de ce nu se leagă nici o femeie de tine.

— Râde ciob de oală spartă. Și pe urmă, cine are nevoie de o viață de cuplu, când are niște prieteni ca voi?

Amândoi pufniră în râs. Andrei umplu paharele de vin și îi întinse fetei unul. Ea îi mulțumi cu un pupic pe obraz și amândoi priviră din nou spre dunga roșiatică care dispărea, treptat, în spatele pădurii. Din fericire, acordurile de rock dur cedară locul unei balade. În sfârșit…

* * *

Lumânarea pâlpâia, aruncând o lumină caldă pe chipurile mesenilor. Era pusă într-un vas din sticlă mată și răspândea o aromă de ciocolată cu lapte, numai bună pentru somnolența care însoțea ceaiurile cu rom menite a încheia cina. Muzica lui Clayderman era perturbată când și când de tastatura de la laptop-ul Adelei. Roxana dormita pe fotoliu cu pisica în brațe, Andrei avea tandrețuri cu Axxa, iar Radu juca solitaire, dar nu pe calculator, ci cu cărți de joc. Numai Iulia rămăsese la masă și fixa cu privirea flacăra lumânării ca și cum ar fi putut descoperi toate misterele lumii în ea.

O mișcare din curte, abia perceptibilă, revigoră atmosfera. Prima reacționa Țuki, care sări din brațele Roxanei și fugi către ușă. O urmă Axxa, care își luă poziția de alarmă și începu să mârâie surd. Nu trecu mult până la primul lătrat în forță.

— Ce e, fato? Ce se întâmplă afară? întrebă Radu alertând și mai tare câinele.

— O fi vreo pisică sau un câine din vecini, își dădu cu presupusul Roxana.

— Nu cred. Astea două știu animalele de prin vecini și nu reacționează când le simt prin apropiere.

— Să fie vreo vulpe în căutare de hrană?, întrebă Andrei.

— Asta se poate, fu de acord Radu.

— Nu. Este cineva. E cineva la ușă! izbucni Iulia, ațintind intrarea cu o privire panicată.

Ceilalți o priviră uimiți. Înainte ca cineva să apuce să zică ceva se auziră trei bătăi la ușă.

— Fir-aș al naibii! mormăi Radu și se îndreptă spre ușă. Cine e?

— Poliția!, veni răspunsul.

— Ha!, exclamă Andrei.

— Potolește câinele, te rog, spuse Radu în timp ce punea mâna pe clanță.

— Nu deschide!, imploră Iulia, speriată.

— Stai liniștită, e ok. Suntem cu toții aici, zise Adela prinzând-o de mână pe prietena ei.

— Stai liniștită, zise și Radu și deschise. Bună seara!

— Bună seara! Sunt inspectorul Robert Avramescu. Îmi cer scuze că deranjez la această oră, dar trebuie să vorbesc urgent cu domnișoara Iulia Badea. Am fost la ea acasă și mi s-a spus că e în vacanță aici. Se poate?

Era ca și cum sufrageria casei s-ar fi transformat brusc într-o ciudată sală de interogatorii. Semiobscuritatea devenise din misterioasă, amenințătoare. Lumina lumânării nu mai răspândea o senzație plăcută de intimitate, ci mai degrabă niște umbre sinistre de zonă crepusculară. Toți cei prezenți încercau să pară relaxați, dar nu le ieșea deloc. Țuki se ascunsese sub canapea, Axxa privea speriată în toate părțile, își mișca urechile neîncetat și scâncea ușor. Cât despre Iulia, stătea țeapănă pe un scaun, față în față cu polițistul și avea în priviri disperarea unui om deja prins și condamnat.

Inspectorul Avramescu făcuse cunoștință cu toată lumea, iar acum se pregătea pentru partea cea mai neplăcută a conversației: urma să îi comunice Iuliei Badea motivul prezenței sale. Femeia era deja agitată. Dar îi era imposibil să intuiască dacă asta se datora faptului că avea un presentiment sau știa ceva…

— Îmi cer scuze că am venit aici și v-am stricat vacanța. După ce vă voi comunica motivul vizitei mele, veți înțelege că nu puteam aștepta întoarcerea dumneavoastră în capitală. Îmi pare rău că trebuie să vă aduc asemenea vești proaste. Copilul dumneavoastră a dispărut.

— Cine? întrebă Andrei uimit. Ce copil?

— Nu se poate, spuse Iulia tremurând. Corina este în Buftea, cu bona. Sunt sigură, am vorbit cu ea azi dimineață. Sau ieri… nu mai știu sigur… Dar am vorbit, știu sigur… Am vorbit!

4. Copilul

Andrei și Roxana stăteau pe treptele verandei și priveau în gol. Radu era în spatele lor în picioare și molfăia nervos un trabuc neaprins.

— Faza asta cu copilul m-a lăsat perplex. Nu îmi vine să cred. Când s-a întâmplat și cum? E al lui Horia?

— Bineînțeles că e al lui, e limpede ca lumina zilei, răspunse ferm Roxana.

— Atunci cum de a părăsit-o? Și de ce nu ne-a spus și nouă? Suntem prieteni de atâta timp…

— Suntem?, interveni Radu în discuție. Ne vedem în vacanțe și, uneori, în weekend și ne felicităm de aniversări și sărbători. Aș spune că suntem mai degrabă

parteneri de vacanță. De fapt nu știm nimic unul despre altul, nu ne vizităm, nu ne cunoaștem familiile. Iar când ne vedem ne purtăm ca niște aristocrați puturoși și degenerați. Nu e tocmai grupul cu care să povestești despre scutece și bone.

— Adică noi nu suntem decât un grup de petrecăreți? întrebă Andrei ușor revoltat.

— Că n-om fi grup de studiu al Bibliei, zise Adela venind cu o tavă cu cafea și sucuri. Iulia a adormit în sfârșit. Era așa agitată că a trebuit să îi dau două somnifere.

— Ai grijă să nu o omori totuși. Polițaiul ăla e mult prea aproape, spuse Radu.

— Toată chestia asta e al naibii de ciudată. Iulia are un copil, despre care nu știe nimeni nimic. De trei zile se comportă cel puțin ciudat și apoi apare polițaiul ăsta din București și îi zice că pruncul a dispărut. Nu pot să nu mă gândesc că Iulia știa ceva, la cum s-a purtat. Și dacă ai un bebeluș de șase luni, ce naiba cauți în fundul Moldovei cu o gașcă de petrecăreți? De ce nu ești acasă să ai grijă de el? Și de ce Avramescu ăsta cheltuiește banii contribuabililor și vine până aici când putea colabora cu poliția din Botoșani, care să vină, să o anunțe și să o trimită acasă? Încurcată poveste.

— Când se trezește Iulia, o întrebăm. Din momentul în care polițistul ăla a venit aici suntem și noi cumva implicați. Va trebui să ne spună.

— De întrebat o s-o întrebăm, dar nu e obligată să ne spună nimic, spuse Adela, turnând cafea în căni.

* * *

Iulia stătea în balansoar cu o cană de ceai cu rom în mână, savurându-i aroma, mai degrabă decât gustul. Pentru prima oară părea relaxată. Tristă, dar relaxată. Ca și cum vestea dispariției copilului ei ar fi aruncat în lume un secret chinuitor și tăinuit multă vreme, iar acum putea în sfârșit să respire. Ar fi trebuit să fie îngrijorată. Cel puțin așa gândeau ceilalți. Iar ea știa ce gândesc ei, dar nu avea de gând să se prefacă. Ultimele zile fuseseră o adevărată agonie și obosise. Măcar acum cărțile erau pe masă, cel puțin în parte. Știa că șirul necazurilor de-abia începuse, dar, cumva, se simțea gata să le accepte. Auzea agitația din casă și simțea privirile lor curioase arzându-i

ceafa. Într-un fel aveau și ei dreptate. Erau un grup de pierde-vară cu bani și fără griji, în vacanță și care s-au trezit cu viața cea de zi cu zi năvălind prin ferestre, cu un copil sugar dispărut și polițiști la cină. Toată povestea stârnise întrebări și era omenește ca ea să dea niște răspunsuri.

Luă o gură de ceai și o savură îndelung, cu ochii închiși. Își așeză părul se ridică și veni în pragul casei. Când văzu toate privirile întoarse către ea, spuse:

— Puteți veni pe terasă? Vreau să vorbim.

* * *

Maria își puse șorțul și se duse să adune cenușa de la focul de resturi și frunze de acum două zile. Îl rugase pe Sandu al ei să se ocupe, dar veni pacostea aia de Vasile cu niște țuică de la văru-său de la Pitești și uite așa se făcură amândoi nevăzuți. Și dacă vine Domnu' Judecător și găsește cenușa în mijlocul curții, o să facă spume. Femeia trase o mică roabă și o lopată și se puse pe lucru. Treaba era mai anevoioasă decât se aștepta. Amărâtul ăsta de bărbatu-său a aruncat pe foc tot felul de prostii care nu ard. Iar acum ea trebuia să curețe. Femeia oftă și se apucă gospodărește de treabă. Pe la a treia sau a patra lopată încărcată îl văzu. La început crezu că este o jucărie din alea sinistre de le plac nepoților judecătorului care a ajuns la vechituri. De-abia când îl luă pe lopată realiză ce era: un craniu, capul unui copilaș mic.

* * *

— Eu și Horia ne-am iubit nebunește, dar fiecare am vrut cu totul și cu totul altceva de la celălalt. El m-a văzut prima oară când am fost în croaziera pe Mediterană cu voi. Vă amintiți? Eram cei mai gălăgioși și zurbagii de pe vas. Iar babele pline de bani nu reușeau să își dea seama cine cu cine este cuplat în gașca noastră și asta ne amuza fantastic. El ne privea cu îngăduința tipului care a gustat viața. Era rezervat dar cu simțul umorului, plin de farmec, curtenitor. Părea în căutarea unei relații solide. Și mi-am zis: „ăsta e bărbatul care îmi va schimba viața”. El a văzut în mine petrecăreață care îi va aduce un pic de sare și piper în existența lui rațională. Am mermelit-o o vreme, dar în timpul vacanței din Egipt, diferențele au ieșit la

iveală. Când ne-am întors, ne-am despărțit. Eu am încercat să îl fac să se răzgândească, dar el era hotărât să îmi dea papucii. Când am aflat că sunt însărcinată, am hotărât să mă răzbun. Nu aveam să îi spun despre copil, doar atunci când acesta avea să fie mare. Îmi și închipuiam ce față avea să facă peste zece – cin'sprezece ani când avea să descopere că are un copil care îl privește ca pe un străin. Însă la două luni Corina – așa o cheamă pe fetița mea – a avut o reacție puternică la un medicament și i-am făcut analize complete. Cei de la spital au avut nevoie de istoricul medical al familiei și atunci am fost nevoită să îi spun lui Horia. De atunci suntem în război pentru drepturile parentale. Ne-am pus amândoi în joc banii, relațiile, influența pentru a obține custodia. M-am și mutat de câteva ori ca detectivii lui să îmi piardă urma. Acum, pentru vacanța asta, am lăsat copilul cu bona la mătușa mea din Buftea.

— Crezi că Horia a luat copilul? întrebă Andrei aprinzându-și o țigară.

— Nu știu. Nu cred. Deși poate nu ar fi fost cel mai rău lucru, răspunse Iulia gânditoare.

Axxa veni din spatele balansoarului și se așeză cu botul pe picioarele Iuliei. Fata zâmbi trist.

* * *

— Am o veste proastă și una foarte proastă. Cu care încep? întrebă Radu preocupat.

— Lovește-mă cu blândele, bestie. Zi-o pe prima, glumi nesărat Andrei.

— Iulia nu vine înapoi în seara asta.

— De unde știi? întrebă Adela. Au arestat-o?

— Pentru ce s-o aresteze? sări Roxana.

Radu își aprinse o țigară și trase din ea de vreo două ori înainte să răspundă:

— Știți că eu am copilărit aici. Unchi-miu e cine e și mă știe lumea. Am un tovarăș în poliție. El m-a sunat și mi-a zis că interogatoriul Iuliei mai durează, motiv pentru care o cazează într-un apartament care aparține poliției. Mai mult, cineva de la sediu o să vină să ia lucrurile Iuliei să i le ducă. Așa că dacă aveți ceva printre lucrurile ei, recupera-ți-le acum.

— Mie tot o arestare mascată mi se pare, zise Andrei. Iar asta cu valiza – o modalitate discretă de

percheziție.

Roxana se ridică și începu să caute ceva.

— Ce nu găsești? întrebă Radu.

— O sticlă de plastic. Vreau să îi pun niște whisky Iuliei în valiză. O să aibă nevoie.

— Am văzut eu una pe terasă, ți-o aduc, se oferi Adela.

Andrei se ridică de pe fotoliu și veni lângă Radu. Îi spuse pe un ton jos:

— Mă duc la Iulia în cameră, să văd să nu aibă cd-uri de-ale noastre. Nu prea cred că e cazul să le vadă Avramescu ăsta.

— Corect!

Adela se întoarse de pe terasă cu o sticlă de Fanta de jumătate de litru, în mână.

— Radu!

— Da?

— Ziceai că mai ai o veste…

— A, da. Tot omul meu mi-a zis. Vine Horia.

— Aici? De ce? Copila lui a dispărut de la Buftea, nu de aici, mârâi Andrei, vizibil iritat.

— Se pare că poliția i-a cerut să vină.

— O să stea aici? apăru Roxana de niciunde cu un zâmbet pe figură.

— De ce? Nu are bani de hotel? comentă Andrei.

— Probabil că nu va sta aici, dar cred că va dori să vorbească cu noi.

— Rahat! Ce are ăla de vorbit cu noi? Sau noi cu el, protestă Andrei cu gesturi largi.

Adela simți că trebuie să intervină:

— Fii rezonabil. I-a dispărut fiica și poliția îl aduce în partea ailaltă a țării. Va încerca să afle ce se petrece.

— Ca de exemplu ce făcea mama copilului lui cu niște nebuni la țară în Moldova, când fetița de 6 luni era la Buftea, completă Radu.

* * *

Iulia stătea singură în sala de interogatorii numărul 3 de la etajul 2 al sediului Poliției. Arăta și se simțea cu 10 ani mai bătrână. Încerca să își facă ordine în gânduri. Dar nu reușea. Pentru că nu era nici un gând acolo. Ar fi vrut să se gândească la Corina. Dar o voce interioară, hidoasă, îi spunea că nu are la ce să se gândească. Oribil! Cum

adică nu are la ce? Iulia își frecă fața cu mâinile și scutură capul pentru a alunga ideea asta sinistră.

Brusc simți cum un impuls ca un semnal de alarmă își făcu simțită prezența în mintea ei. Ridică privirea către ușă și murmură imperceptibil:

— E cineva la ușă…

În secunda următoare inspectorul Avramescu își făcu apariția în încăpere. Era în mod evident stingher și nesigur cu privire la ce și cum avea să spună. După câteva ezitări se așeză vis-à-vis de femeie și o luă de mână.

— Doamnă Badea, mă tem că am vești foarte proaste. E vorba de fetița dumneavoastră…

5. Ancheta

— Vă petreceți vacanțele împreună de ani de zile și nu știați că Iulia are un copil?

Andrei adoptă o atitudine voit degajată.

— Petrecem două săptămâni pe an împreună. Nu e ca și cum am fi de nedespărțit. Ne adunăm ca să ne simțim bine, nu ca să ne confesăm. Nu suntem popi.

— Un copil nu este o indigestie. Nu ați auzit-o vorbind la telefon, nu v-a atras nimic din comportamentul ei atenția?

— Era melancolică și din când în când isterică. Dar nu era neapărat un lucru ciudat la Iulia. În plus, nu era treaba mea.

— În traducere liberă, nu prea te interesează, replică Avramescu ușor iritat.

Andrei nu răspunse. Avramescu deschise un dosar. Fără să își ridice ochii, întrebă:

— Și ce faceți voi în vacanțele astea? Cum vă distrați în capătul ăsta de țară?

— Ca toată lumea, cred.

— „Toată lumea” nu vine în vacanță la Agafton, județul Botoșani. Mai ales când au situația voastră financiară.

— Radu, de fapt unchiul lui, are căsuța aia. E frumos locul și ne-am gândit că va fi odihnitor.

— Și este?

— Ce?

— Odihnitor.

— Da și nu. Seara ne punem pe jocuri și cam pierdem nopțile.

— Jocuri? Ce fel de jocuri?

— De societate.

— Tabinet? Remy?

Andrei pufni într-un râs zgomotos.

— Dumneavoastră nu ați mai ieșit de mult în societate, nu?

* * *

— Ești tu sănătos cu nervii capului? întrebă Radu iritat. De ce a trebuit s-o faci tu pe interesantul?

— Adică?, mimă Andrei inocența, fără a-i ieși prea bine.

— Lasă vraja! Primul lucru despre care m-a întrebat polițistul ăla a fost ce fel de jocuri de societate jucăm. Nu ești zdravăn. De ce a trebuit să atragi atenția asupra noastră?

— De asta a avut grijă draga de Iulia! În plus, nu am spus nimic…

— Păi asta e problema. Ai deschis gura fix cât să spui o prostie. L-ai stârnit pe polițaiul ăla și acum nu o să ne dea pace până nu află despre ce e vorba.

— Poate ar fi mai bine să îi spunem. Până la urmă nu am făcut nici un rău…

— Poate îți ard eu una, dacă nu încetezi să mai bați câmpii! scrâșni Roxana.

* * *

Avramescu oftă și se așeză pe scaunul din fața Adelei.

— Trebuie să înțelegeți că acum lucrurile s-au complicat pentru toată lumea. Înainte vorbeam de o dispariție. Acum vorbim de o moarte cel puțin suspectă. Mai ales dacă ne gândim la modul în care a fost „vaporizat" cadavrul bebelușului. Iar grupul ăsta al vostru care se adună cu regularitate, dar nu știți nimic unul despre celălalt e dubios rău, trebuie să recunoști.

— De ce?, întrebă Adela. Dumneavoastră nu ieșiți cu colegii la un pahar sau la un meci? Și ce? Le cunoașteți la toți viețile?

— Nu. Nu cunosc viețile tuturor, dar cred că, dacă unul dintre ei ar avea un copil, ceilalți am știi. Aveți copii?

— Nu.

— Mă gândeam eu. Este imposibil să te vezi regulat cu niște oameni și să nu aduci în discuție pruncii. Tatăl ar povesti din când în când despre lucruri nostime, pățanii ale puștiului.

— Nu știu să vă spun de ce Iulia nu ne-a povestit despre copil. Poate că nu suntem așa buni prieteni din punctul ei de vedere. Sau poate, pur și simplu, nu a vrut să știe nimeni. Cert este că prima oară când am auzit că Iulia are o fetiță a fost când ați intrat dumneavoastră în casă.

Avramescu se ridică și începu să se plimbe prin încăpere. După câteva minute de tăcere, polițistul spuse:

— 10 iulie. Ce ați făcut, dumneavoastră și ceilalți, în ziua aceea?

— Păi… ne-am trezit târziu. Băusem mult cu o seară în urmă. Ne-am târâit oasele prin casă și prin curte până la prânz. După ce am mâncat, băieții au propus să facem un joc…

— De cărți?

— Da, ceva de genul ăsta, răspunse Adela ezitant. Cred că nu ar fi ieșit oricum, pentru că ne era cam somn. Dar ne-a tăiat Iulia elanul din prima, spunând că ea se duce să se plimbe. Ceea ce a și făcut.

— Nu s-a oferit nimeni să se plimbe cu ea?

— Felul în care a spus-o transmitea mesajul cum că vrea să fie singură. Ea a plecat, iar eu m-am dus prima la culcare. Când m-am trezit era cam 6 după-amiază. Iulia nu se întorsese, iar restul dormeau. Când s-a trezit Roxana, am decis să luăm mașina și să ieșim în oraș și să îi lăsăm pe băieți să prepare cina. Ne-am învârtit prin Botoșani până pe la 10 seara când ne-a sunat Radu și ne-a spus că se întorsese Iulia și era isterică, iar ei nu se descurcau cu ea.

— Ați aflat unde a fost plecată?

— Nu. Băieții au întrebat-o, dar nu a vrut să spună.

— De ce era supărată?

— Nu era supărată pe ceva. Era depresivă și avea o criză. Așa a fost toată vacanța asta Iulia.

— Și nu v-ați întrebat *de ce*?

— Ba da. Dar nu am vrut să o stresăm cu întrebări. Am bănuit cu toții că are de-a face cu despărțirea ei de Horia Rausner.

— Tatăl copilului?

— Așa cred. Cel puțin Iulia așa ne-a spus după vizita dumneavoastră.

* * *

Dimineață plouase, iar acum aerul era curat și proaspăt. Andrei rula încet pe drumul către Agafton. Prima parte a zilei fusese ocupată cu interogatoriile de la poliție. Evident, Iulia o băgase rău pe mânecă. Iar ei erau cantonați aici, deși nu prea le mai ardea de vacanță. Roxana se gândea că ar fi trebuit să plece cu foștii colegi de liceu în Grecia. Acum chiar că nu mai înțelegea de ce alesese să vină aici…

— Poate că nu trebuia să spunem că Iulia a fost plecată toată ziua…, comentă Radu.

— De ce? întrebă uimit Andrei.

— Nu știu, am zis și eu așa. E prietena noastră, sau mă rog, ceva de genul și mă gândesc că ar trebui să o apărăm.

Ușor iritată, Roxana replică:

— Radu, rămășițele tale de cavalerism sunt șarmante, dar nu văd de ce am acoperi-o pe Iulia. Întâi că nu cred că și-a omorât copilul. Dar dacă a făcut-o, nu simt nevoia de a mă solidariza cu așa ceva. În plus noi am spus că a fost plecată și atât, nimic altceva.

Promptitudinea și fermitatea fetei îi luă prin surprindere pe ceilalți și puse capăt discuției.

* * *

— De ce nu am aflat de astea decât la percheziție? întrebă Avramescu trântind cd-urile pe masă.

— Dumneavoastră de ce credeți? Nu le-am făcut pentru *entertainment*-ul poliției, răspunse Adela sarcastic.

— Dar pentru ce le-ați făcut?

Adela se sprijini pe spătarului scaunului și adoptă o atitudine voit provocatoare, stând picior peste picior.

— Pentru propria noastră distracție.

Avramescu nu știa ce îl irita mai tare. Faptul că avea de-a face cu un grup de tineri care aveau bani să își

petreacă vacanța oriunde, dar alegeau să se ascundă de lume și să se comporte ca niște degenerați, sau că mama unei fetițe de câteva luni își lăsase copila cu mătușa și venise să se prostească cu gașca asta. În plus, îl călca pe nervi faptul că individa asta nu arăta nici cea mai vagă urmă de jenă. În mintea ei polițistul era un boșorog demodat și obtuz, iar ei erau moderni și interesanți. Ce generație de ratați!

* * *

— Nici eu nu îi simpatizez, dar asta nu îi face neapărat vinovați.

— Spui că nu îi agreezi, dar îi aperi pătimași, îi replică Avramescu mai tânărului său coleg botoșănean. De altfel, am înțeles că ești prieten cu unul din ei.

Polițistul moldovean zâmbi. După atâția ani, continua să fie surprins de viteza de circulație a zvonurilor.

— Nu suntem prieteni. Dar îl cunosc pe Radu Drogan de când eram copii. Bunicii lui erau vecini cu părinții mei. Nu pot și nici nu vreau să mă fac că nu îl cunosc. Și nu îi apăr, doar sugerez să nu limităm cercetările la grupul care își petrece vacanța la Agafton. Oricine ar putea fi criminalul.

— În mod normal aș gândi și eu la fel, îndulci Avramescu discursul. Dar victima e un bebeluș. Nu a avut timp să își facă dușmani. Dar existența lui ar fi putut, pe termen lung, să afecteze existența găștii ăsteia.

— Dar dacă e mai mult decât atât?

— Ce vrei să spui?

— Oamenii ăștia au o viață și dincolo de vacanțele astea. Și la ce bani au spart, nu cred că trăiesc din alocațiile de șomaj. Când vorbim de bani, vorbim și de dușmani. Ceea ce se aplică și tatălui copilei, care este implicat în afaceri imobiliare, din câte am înțeles.

Avramescu se scărpina după ureche și oftă.

— Trebuie să recunosc că e logic ce spui. Poate ai dreptate și depravarea ăstora să mă fi ofticat peste măsură.

— Asta dacă moartea copilului nu a fost un simplu accident prost mascat…

— Călinescule, mă amețești. Hai să cercetăm variantele astea, până nu îți mai vin și alte idei. Mâine.

Acum mergem să bem o bere.

— De acord, răspunse botoșăneanul cu un zâmbet…

* * *

Roxana, Adela și Andrei stăteau tăcuți pe verandă. Toată povestea devenise enervantă. Pruncul Iuliei, despre care ei nici nu știau că există, murise și acum ei erau tratați ca niște infractori. Avramescu obținuse ordin de percheziție și se înființase la 6 dimineața la poartă. Nici un post it nu scăpase necercetat, nici un fir de praf neridicat. Nasol este că fuseseră confiscate cd-urile cu filmulețele petrecerilor lor. Dacă până atunci fuseseră tratați cu respect, din acel moment Avramescu îi tratase cu vădit dispreț. Era clar că pentru el, ei erau vinovați. Nu neapărat de crimă, dar de ceva tot erau vinovați. Era de așteptat o asemenea atitudine de la un retrograd ca el. Era momentul să intre în scenă avocații.

— Băga-mi-aș ****!, se auzi din casă, pentru ca imediat să apară Radu plin de spume.

— Ce mai e?, întrebă Adela apatică.

— Copoiul a început să cerceteze situațiile noastre financiare. M-a sunat contabila mea. Au ridicat inclusiv calculatoarele de la firma. Să-l ia naiba, îl calc în picioare!

— Aaaaa, acum unde este calmul tău aristocrat? Când noi ne dădeam de ceasul morții că ne-au confiscat filmele te durea în bascheți. Acum ai luat foc.

— Ascultă fetiță, faptul că tu ai defilat în fundul gol și ai lăsat camera să filmeze diverse chestii nu mă interesează. Crede-mă, utilizatorii de youtube și facebook au mai văzut din astea. Tu nu ai alte probleme, te susține familia. Dar eu mi-am făcut banii singur. Și nu a fost ușor. Nu vreau ca din cauza plodului Iuliei, să intre ăștia cu bocancii în afacerile mele.

* * *

— Să zicem că așa este. Tot nu pot să înțeleg de ce, din momentul în care, ați aflat de existența copilei, nu ați încercat să vă implicați mai mult și mai activ în viața ei.

— Este… în fine, era în derulare un proces. Solicitasem custodie comună.

— Asta știu. Ceea ce mă surprinde este că nu ați încercat să ajungeți la o înțelegere cu mama. Din debut calitatea de tată pare să vă fi pus pe picior de război cu domnișoara Iulia Badea.

— Domnule Avramescu, Iulia mi-a spus de copil abia când a avut nevoie de istoricul meu medical pentru a putea stabili tratamentul fetiței. Încercam să mă obișnuiesc cu postura și calitatea de tată.

— Poate că o să vi se pară nepotrivit, dar nu mă pot abține să nu remarc: atitudinea dumneavoastră este, cum să spun, prea volatilă pentru vârsta dumneavoastră. Nu numai că v-ați asociat cu grupul ăsta de puști de bani gata petrecăreți, dar ați și avut o relație cu una din fete, ați părăsit-o brutal, deși știați că e instabilă psihic și nici nu v-ați interesat dacă a rămas gravidă sau nu. Mi se pare iresponsabil…

— Heeeei, ușurel! Vorbiți ca și cum eu aș avea 100 de ani și m-am asociat cu niște puradei obraznici. Sunt încă tânăr și eu și am fost atras de veselia și nebunia lor. Iar Iulia era ca un copil nebun și frumos. Problema e că, oricât de copilăroasă ar fi, femeia e femeie și vrea întotdeauna același lucru: relație stabilă, căsătorie, stabilitate financiară, copii. Eu nu eram dispus să ofer nimic din toate astea, așa că ne-am despărțit. Brutal, cum spuneți dumneavoastră. Ceea ce nu știam e că Iulia era însărcinată. Am greșit? Poate.

Avramescu nu răspunse. Horia se ridică, salută cu un gest și se îndreptă către ușă. Se opri în prag și se întoarse:

— Două lucruri. Unu: nu mă las până nu aflu ce s-a întâmplat cu fiica mea. Nu-mi pasă dacă vă încurc sau nu. Doi: judecați superficial grupul. Dacă le studiați atent afacerile o să constatați că nu sunt chiar în totalitate subvenționați de părinți… La revedere, domnule Avramescu.

***

Avramescu se îndreptă către măsuța de la fereastră, pe care se odihnea o mașină de espresso.

— Da știu că poliția din Botoșani trăiește pe picior mare, comentă el în timp ce tasta comenzile pentru o cafea lungă cu lapte dar fără zahăr.

— Aparatul este al meu, replică omologul botoșănean. Sunt maniac în privința cafelei. Prietenii mei

știu asta și, când m-am mutat la casa mea, au vrut să îmi facă o bucurie. Problema e că nu s-au vorbit între ei și m-am trezit cu două espresoare. Așa că am adus unul aici. În definitiv petrec mai mult timp aici decât acasă.

— Bună idee, trebuie să recunosc.

Călinescu deschise un dosar și citi câteva pagini.

— Mă enervează tipul ăsta, Rausner. Firma lui este curată ca lacrima. Totul este perfect. Nici o întârziere, nici cu plata taxelor, nici cu depunerea bilanțurilor, a declarațiilor lunare, cu nimic. Prea curată…

— Pe mine mă enervează totul și toți. Mama care a lăsat o copilă de șase luni cu o mătușă, ca să vină să facă orgii cu gașca asta, felul în care fiecare din ei sugerează că vina aparține celuilalt, banii pe care îi sparg, totul… Îmi este îngrozitor de greu să mă adun și să încerc să înțeleg ceva.

Călinescu lăsă dosarul și își puse și el o cafea.

— Mie instinctul îmi spune că moartea bebelușului a fost un accident care i-a luat prin surprindere. Cred că au fost sinceri când au spus că habar n-aveau de copil. Și gașca și mama și tatăl își cam improvizează mișcările.

— Toți mai puțin unul, băiete. Toți mai puțin unul…

* * *

— Eu tot zic că nu ești cu țiglele pe casă. Au făcut o percheziție la ai tăi. Și?

Remarca era ușor puerilă și contrastantă cu agitația cu aer de isterie a lui Radu.

— Îl omor pe polițaiul ăsta de doi bani. S-a dus și i-a fluturat mamei mandatul de percheziție pe sub nas. Mama suferă cu inima. S-a speriat rău.

— De ce au făcut percheziția la ai tăi și nu la tine?

Era prima întrebare logică și rațională a dimineții și venea de la Adela.

— Domiciliul din acte e la ai mei. Apartamentul meu e luat pe firmă.

— Atunci de ce te agiți așa? Orice ar putea fi compromițător, e la tine acasă, nu la ai tăi, remarcă Andrei.

Radu se opri pentru o clipă. Se scărpină după ureche și zise încet, ca pentru sine:

— Da și nu…

— Încă nu îmi vine să cred. Sediul poliției de aici nu a văzut așa ceva de la maimuță încoace, zise Călinescu deschizând o nouă sticlă de vin. Până la urmă, care a fost linia poveștii?

Avramescu își drese glasul și începu depănarea istoriei care deja făcea deliciul urbei.

— Acești copii ai păcatului s-au întâlnit pentru prima dată în timpul unei vacanțe în Antalia. Au recunoscut unii la alții dorința de distracție și petreceri. Nu au ajuns prieteni în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă parteneri de vacanță. Perioadele petrecute împreună au devenit din ce în ce mai scandaloase. Beții, sex în grup, droguri, alcool la greu. La un moment dat Radu a propus să se adune la casa din Agafton și toți au fost de acord. Au început să filmeze nebuniile pe care le făceau. Faptul că nu prea știau nimic unul despre celălalt, i-a dat amicului Drogaru ideea unui business pe care l-am descoperit cu ocazia percheziției apartamentului familiei sale din București. Pe scurt, individul a luat filmulețele pe care el și amicii le-au făcut, le-a editat și le-a transformat în filme pentru adulți. Și le-a vândut. În sute de exemplare. În urmă cu doi ani, Iulia și gașca erau în vacanță în Grecia. Îl întâlnește pe Horia Rausner. Se naște o mare poveste de amor. Obișnuită să își filmeze aventurile, Iulia se filmează făcând dragoste cu Horia. La un moment dat Radu o vizitează și îi șterpelește câteva filmări, pe care le include în montajele lui.

— Ha! Și Rausner a aflat?

— În cel mai nasol fel. Un prieten i-a dăruit întreaga serie de „Aventuri ale boierilor decadenți".

— Sofisticat titlu pentru o serie de filme XXX.

— E vorba de filme porno pentru *coneseuri*… Îți dai seama ce șoc a avut Rausner să descopere că el și iubita lui erau… vedete porno. Îi dă papucii fetei fără nici o explicație.

— Și cu toții au aflat, datorită ție, astăzi.

— Speram să îi stârnesc unul contra celuilalt. Dar nu mă așteptam să sară literalmente unul la gâtul celuilalt. Adela și Roxana sunt furioase că au fost transformate în actrițe de filme pentru adulți, Iulia îl acuză pe Radu că i-a

sabotat relația cu Horia, iar Andrei e ofticat că, deși apare în filme, nu a câștigat nimic de pe urma lor.

— Incredibilă poveste, spuse Călinescu, umplând din nou paharele. Dar oare Radu o fi omorât și copilul?

— Probabil că nu. Dar sper ca această furtună să zguduie copacul suficient încât să cadă și mărul nostru.

— Să bem pentru asta, propuse tânărul polițist.

— Să bem! Îmi place casa ta. E primitoare, caldă. Să o stăpânești sănătos!

— Mulțumesc.

* * *

— Ești chiar proastă! De ce să îi fi omorât eu fiica Iuliei? Cine știe? Poate în timp ar fi devenit „actriță” în filmele mele.

— Pervers ticălos! șuieră Roxana aruncându-se cu ghearele înainte către gâtul lui Radu.

Andrei interceptă atacul și se stârni o luptă care aducea cu grămezile de rugby. Adela apăru din dormitor cu o valiză în mână.

— Lasă-i, Roxana. Nu merită.

— Nu merită?, replică fata furioasă. Dacă vede tata vreo înregistrare?

— Tac-tu este interesat de filme porno? o instigă Radu.

— Te jupoi, animalule! urlă Roxana.

— Nu merită, Roxana. E un jeg de om. Oricum nu înțelege nimic. Nu e de mirare că ai lui nu vor să știe de el mai mult de odată pe an…

— Ce știi tu? vru Radu să replice.

— Las-o moartă, Radule. Potolește-te. A ieșit la iveală porcăria. Nu ai cum să mai revii în topul preferințelor. Acceptă ideea.

Radu se retrase și aprinse o țigară.

— A cerut cineva un taxi? se auzi de afară.

Fetele își luară bagajul și plecară fără o vorbă.

Andrei puse cognac în pahare și își aprinse și el o țigară. O vreme rămaseră tăcuți.

— Tu de ce nu ai plecat? întrebă Radu, la un moment dat.

— Poftim?

— Tu de ce nu ai plecat? Și tu apari pe dvd-urile alea. De ce nu ești furios?

Andrei râse.

— Eu nu sunt femeie. Nu am de apărat o imagine, nu mă deranjează dacă apar pe un film făcând sex. Cu atât mai mult cu cât sunt sigur că ai ales cele mai bune performanțe. Mai mult, ideea mi s-a părut genială. Nu tu *casting*-uri, nu tu cheltuieli cu studioul, operatorii, etcetera, etcetera. Sunt doar puțin frustrat că nu mi-a venit mie ideea.

— Serios? se miră Radu.

* * *

Călinescu sorbi zgomotos din cafea. De când venise, se străduia să îi spună polițistului bucureștean ceva. Avramescu se apucase de treabă, dar nu avea de gând să ușureze situația. Îi plăcea la nebunie felul în care se perpelea mai tânărul său coleg. Deh, fiecare vârstă cu plăcerile ei…

— Ascultă, am să îți spun ceva, dar n-o să-ți placă.

— Știu.

— Ce știi?

— Că n-o să-mi placă. Altfel nu te fâstâceai atât și îmi spuneai până acum.

Călinescu deschise un dosar. Se așeză pe scaunul din fața biroului lui Avramescu.

— Am verificat mișcările lui Rausner din ultimele zile.

— De ce? înăspri polițistul mai în vârstă glasul.

— Știu că tu ai zis să îl lăsăm în pace, dar nu se lega. Să ne gândim: descoperi că, fără voia și știința ta ai devenit star porno, datorită amicului iubitei tale. Te desparți de gagică – ceea ce e normal, dar nu simți nevoia să îi rupi ăluia gâtul, să îl târăști prin tribunale, nici măcar să încerci scoaterea dvd-urilor de pe piață. De fapt – nu faci nimic… Absolut anormal! Greu de crezut că un tip cu ego-ul lui Rausner poate avea o asemenea atitudine. Așa că am cercetat mișcările ultimelor zile. M-am gândit că, dacă e implicat în povestea asta, trebuie să se fi mișcat foarte repede. Am verificat companiile aeriene care au curse București – Iași și București – Bacău sau orice al oraș din apropiere. Numele lui nu apărea nicăieri, dar s-a făcut o rezervare pentru firmă pentru o cursă București – Suceava și retur pentru vinerea trecută. Conform rezervării, urma să călătorească un agent imobiliar de la

firma lui Rausner. În dimineața plecării numele delegatului a fost înlocuit cu al lui Horia. *Bref*, omul nostru a aterizat la Suceava la ora 7:00 dimineața și s-a întors la București la ora 21:00.

— Vineri a fost ziua când nimeni nu a văzut-o pe Iulia Badea la față până spre seară, nu?

— Corect. Mai mult decât atât, în ultimele zece zile firma lui Horia a intermediat teri vânzări de locuințe în Buftea. De două s-a ocupat Rausner personal, ceea ce, conform colaboratorilor lui, e foarte neobișnuit. El se ocupă de sedii de firme și proprietăți de lux, nu de căsuțe cu grădini de zarzavat.

— Vrei să spui că și-a făcut de drum pe la Buftea, acolo unde stătea fetița cât timp mama ei era în vacanță.

— Bingo.

— Ok, hai să îi ținem companie lui Rausner la micul dejun.

** * **

— Incredibil! Mai degrabă aș fi putut crede că am ucis eu pruncul ăla decât Horia, remarcă Roxana.

— Mda. Se pare că întreaga poveste l-a scos din minți. După șocul apartenenței la gașca porno fără voia lui, a aflat că era tată și că lunatica de iubită nu avea nici o intenție să-i dea copilul. Cum perspectivele nu erau prea vesele, Horia a decis să profite de vacanța Iuliei și să răpească bebelușul. Moartea a survenit accidental. Încerca să o împiedice să plângă, o informă Adela pe prietena ei.

— Ai zice că unul ca Horia are mai multă minte decât să își răpească propriul copil.

— Băiete, fii drăguț, încă o cafea, îi ceru Adela chelnerului, întrerupând, pentru moment, operațiunea de vrăjire a colegei lui blonde. Tu mai vrei ceva, Roxana?

— Nu… Ba da, un fresh de portocale…

Adela se jucă o vreme cu șervețelul de sub cana de cafea.

— Nu știu, probabil că Iulia a scos răul din el apăsând pe toate butoanele. Și apoi era vorba de copilul lui…

— …Și al ei. Chiar, ea ce face?

— Am înțeles că familia ei a internat-o într-un sanatoriu în Ungaria. Nu era ea prea sănătoasă nici

înainte, darămite acum.

O vreme fetele nu mai spuseră nimic. Roxana fu cea care sparse tăcerea.

— Mă gândesc că nu ne vom mai petrece vacanțele împreună și, într-un fel, îmi pare rău. Erau interesante…

— Sunt convinsă că și celor care au cumpărat dvd-urile le-au plăcut.

— Ești răutăcioasă, pe bune… Auzi, noi două ne vom mai vedea, nu?

— Nu cred, Roxana, cel puțin nu foarte curând. Eu o să plec din țară o vreme. La Sorbona. Vreau să îmi fac doctoratul.

Roxana făcu niște ochi mari cât ceasurile rusești.

— Dădu patima învățatului în tine?

— Nu neapărat, dar trebuie să fac ceva câtă vreme mă ascund.

— Te ascunzi?

— Da. Și asta ar trebui să faci și tu. Știi ce au pus la cale imbecilii ăia?

— Radu și Andrei? Ce?

— Au cumpărat cabana de la Agafton de la unchiul lui Radu și o transformă într-un fel de „mecca" pentru cunoscătorii dvd-urilor. Eu n-am de gând să fiu prin preajmă când vreun amic sau cunoștință de-a mea mă va recunoaște în filmele alea.

— Dumnezeule, nici nu vreau să mă gândesc că vreunul dintre prietenii mei s-ar uita la așa ceva…

— Zău, Roxana, nu poți fi atât de naivă. Până și Sfântul Horia Rausner s-a uitat la filme porno și a descoperit că îl iubește camera…

Roxana și Adela petrecură în liniște următoarele minute. Plătiră consumația și se sărutară pe obraji ca și când totul era normal. Dar amândouă știau că nu aveau să se mai vadă.

* * *

Iulia privea liziera pădurii și încerca să nu se gândească la nimic. Reușea, din ce în ce mai des, să își golească mintea de orice gând sau gest. Desele perioade lipsite de atitudine și expresie din partea ei îi determinaseră pe infirmieri să o considere ușor tâmpă. Auzise și ea, din întâmplare, o asemenea bârfa, dar nu simțise nevoia să reacționeze. Într-un fel era mai bine așa.

Când ai de a face cu o persoană redusă mintal, nu simți nevoia să legi conversații, nu te simți tentat să-i pui singura întrebare de bun simț care de cele mai multe ori nu își are răspuns: de ce?

Ceva din liziera aceea îi aducea aminte de pădurea de la Agafton. Era ciudat cum, din tot ce a însemnat viața ei, nu se ducea cu gândul decât la vacanțele acelea din fundul Moldovei.

* * *

Roxana se zgâia la standul cu ziare în timp ce logodnicul ei plătea benzina. Se logodise, în sfârșit. Bietul Iulian pierduse orice nădejde în această direcție. Cu atât mai mult cu cât Roxana nu manifestase prea mult entuziasm când făcuse el cererea în căsătorie. Nu era vorba că nu i-ar fi plăcut Iulian. Din contră, era un tip arătos, cu bani, răbdător și îngăduitor. Era aproape perfect. Nu, nu îl iubea. Dar oricum, în opinia Roxanei, căsătoriile din dragoste nu erau decât surse de regrete și lacrimi… Când băiatul se prezentase la ea cu inelul cu diamant cât o cireașă, ar fi trebuit să cadă pe spate. Numai că, în mod surprinzător, ea se simțise ca și cum i s-ar întinde o capcană. Răspunsul a fost unul descumpănitor pentru bărbat. Fata îi spusese că va pleca în vacanță în Moldova cu prietenii ei și se va gândi la propunerea lui, iar la întoarcere îi va da răspunsul. Îngăduitor din fire, încrezător în steaua lui, sau pur și simplu îndrăgostit din cale afară, băiatul acceptase.

Viața e făcută dintr-un lung șir de ironii fine. În mod normal, la finalul vacanței, Roxana l-ar fi concediat fără drept de apel pe tânărul cu pretenții de cap de familie pe banii părinților. Dar după pățania de la Botoșani, Roxana reconsiderase întreaga situație și ajunsese la concluzia că poate nu-i strica să fie și ea un pic ocrotită în viață. Pentru a fi sigură că nu greșește și pentru a se feri de complicații ulterioare, Roxana îi mărturisise viitorului soț că, fără voia și știința ei ajunsese în stânjenitoarea postură de star porno. Desigur, omisese câteva detalii din poveste, cum ar fi vacanțele dedicate micilor orgii și vicii sau faptul că tocmai aceste vacanțe erau sursa scenariilor XXX. Se spune că dragostea ne orbește. Evident, pe Iulian îl tâmpise de-a dreptul, pentru că a acceptat *story*-ul logodnicei sale fără întrebări și fusese mai mult decât

bucuros să își salveze de pe calea pierzaniei tânăra iubită. Acum mergeau să se cunoască părinții lui cu fata. La Onești. „Moldova asta mă urmărește ca un blestem” gândi Roxana, ușor amuzată. Își alungă apoi gândurile și cumpără un ziar la întâmplare. Îl deschise și îi sări în ochi poza lui Rausner cu cătușe la mâini. „Ce pierdere.” Aruncă ziarul în primul coș de gunoi. Se urcă în mașină, își puse ochelarii de soare și se așeză confortabil ca și cum ar fi ațipit.

Marea era liniștită, deși plaja era măturată de un vânt jucăuș. Oamenii se bucurau de ultimele zile de vară într-un mod zgomotos. Plaja era plină ca o piață publică în timpul unei manifestații de protest. Undeva în dreapta, lângă barca Salvamarului, niște copii se amuzau copios aruncând cu mingea într-o reclamă la bere și chiuind ori de câte ori nimereau spuna din pahar. Un grup de domni cu potențial își dinamizau ziua de bronzat cu un zar și niște table, în timp ce partenerele lor, cu mult mai tinere, se străduiau să ia tot soarele bulgarilor și să îl incorporeze în pielea lor abundent unsă. Ceva mai spre mal, două copile se străduiau să joace volei, dar nu reușeau decât să îi enerveze pe toți cei din jur, fie pentru că îi loveau cu mingea, fie pentru că le călcau pe cearceafuri, umplându-le de nisip. De undeva de pe mal două femei încercau, fără prea mult succes, să își extragă puradeii din apă. Dar cei doi păreau mult prea prinși în joaca lor ca să le acorde atenție. În mod evident, mamele nu știau să înoate, iar tentativele patetice de a-și chema copii la ordine stârneau zâmbetele celor din jur.

La un moment dat unul dintre copii veni în fugă cu o pungă din care curgea apă.

— Mama, mama, uite ce am găsit!

— Ce e aia, dragă, iar aduni toate prostiile? Fără să îi pese de iritarea mamei, băiatul cel blond continuă imperturbabil și plin de entuziasm:

— Poate e o comoară!

— Sau o minge, spuse colegul lui de joacă, ajungându-l din urmă. Că tot ai spart-o tu pe a noastră ieri.

Importanți ca doi cercetători din echipa lui Cousteau, puștanii deschiseră punga cu gesturi

conspirative.

Câteva clipe mai târziu țipetele de groază cuprindeau populația de pe plajă progresiv, așa cum focul împins de vânt se întinde în pădurile uscate. Odată apa și resturile biologice marine înlăturate, încărcătura din punga verde de plastic se dovedi a fi capul unui copil.

Agitația cuprinse curând stațiunea. Pe plaja, la baruri, pe străzi, toata lumea comenta oribila descoperire, adăugând detalii mai mult sau mai puțin reale, dar categoric înfricoșătoare, cu fiecare repovestire.

Undeva la etajul cinci al hotelului Riga, o ușă de balcon era larg deschisă, permițând vântului să fluture draperiile de culoarea cenușei. Televizorul era pornit cu volumul aproape de maxim. Imagini cu oameni înarmați și locuințe în flăcări completau o știre citită fără inflexiuni emoționale, despre un nou moment în conflictul din Orientul mijlociu.

În pat stătea întinsă o femeie în jur de 40 de ani. Deși vârsta era vizibilă, era frumoasă și atrăgătoare. Și era aranjată până în vârful unghiilor. Stătea întinsă pe spate, cu mâinile disciplinat așezate pe lângă corp. Ochii mari, albaștri, rimelați fixau tavanul fără să clipească. Părea cumva, din altă lume, ca și cum s-ar fi aflat în acea cameră din întâmplare. Deși sunetul mării și agitația de afară pătrundeau din plin prin fereastra deschisă, ele nu o atingeau în nici un fel. Singurul semn că făptura aceea era în viața era dat de buzele perfect conturate de ruj care murmurau aproape șoptit, dar fără încetare, aceleași vorbe:

— Este cineva la ușă, este cineva la ușă…

PANTOFUL ROȘU CU TOC

Se trezi cu o senzație de frig. Deși fiecare particulă din corpul ei îi spunea că trebuie să se ridice, ochii refuzau să se deschidă. Când sistemele care manageriau simțurile începură să pornească, un miros acru, dezagreabil îi invadă creierul. Rahat, iar a vărsat! Deschise ochii. A, da, era pe gresia din bucătărie, de aia îi era frig. Duș, schimbă-te, cafea! țipau simțurile la ea, simultan. Cerule, nu e zi de școală, nu? Nu. Era sâmbătă.

Reuși să se ridice în capul oaselor. Doamne, cât de tare o durea capul! Și jurase că nu o să mai bea atât de mult la petreceri. Dar așa e când ai de-a face cu dobitoci. Andrei e un mitocan. Invitase la majorat toate gagicile lui. Iar tipa aia care își zicea Monique era culmea tupeului. Era într-a noua, dar se dădea așa femeie… Noroc că îi arătase ea ei. Mucoasa! Iar nesuferitul de Andrei dispăruse cu barmanița aia și o lăsase să se lupte cu toate proastele lui. Ce căcăcios! Și îi spusese soră-sa că era un papagal.

Prima urgență era să ajungă la toaletă. Și pe urmă să strângă mizeria de pe jos. Dacă ajunge Adelaide și vede, s-a ars. Iar o pârăște bunicilor și nu mai vede nici un ban de la babă. O rodea invidia că ea nu se distra la fel de bine, deși era la facultate. Se ridică cu greu, ținându-se de frigider cu ambele mâni. Woooow… ce de gravitație! Îl deschise și luă o sticlă de apă. Bău jumătate! Fată bună, dar bea prea multă apă dimineața! Se împletici până la baie și se vârî sub duș. Cu haine cu tot. De-abia după ce apa fierbinte aruncă aburii alcoolului, se dezbrăcă. Stătu în duș o jumătate de ceas, poate mai bine. Fiecare simț, fiecare celulă reintra în modul activ într-un fel aproape tangibil. Capul o durea încă foarte tare, dar nu se mai învârtea casa cu ea.

Clar, trebuia să o taie cu chefurile astea. Mai avea mai puțin de trei luni până la bac. În ritmul ăsta nu avea să îl mai apuce. Așa îi spunea mereu soră-sa, Adelaide. Avea dreptate, dar era îngrozitor de enervantă. De când plecase mama lor la muncă în Germania se purta ca și cum o numise cineva șefa pe plantație. Doamne, dacă nu ar durea-o atât de tare capul! Trebuia să ia cât mai repede o aspirină. Poate până la urmă ar fi mai bine să se mute la

tatăl ei. El îi propusese dar ea refuzase. Își închipuise că cu soră-sa o să aibă mai multă libertate. Are un rahat. Asta se născuse să fie șefă. Sau soacră. Și nu ajunsese nici una nici alta, așa că o f***a pe ea la cap. Face pe sfânta, dar dacă ar ști bătrânul că și-a tras-o cu Kemal, ar veni până aici numai ca să o bată zdravăn. Oricum, era o mare enigmă cum de putuse Adelaide să se culce cu libidinosul ăla. Era bătrân și gras, iar niște fete din cartier spuneau că îi plac perversiunile. O întrebase și ea pe soră-sa, dar asta nu a vrut să spună nimic. Ceea ce înseamnă că trebuie să fie adevărat. Se hotăra să iasă din baie. Yaac, ce scârboasă era chestia din bucătărie. Luă repede găleata și mopul și șterse. Ca să fie sigură că nu rămâne nici o urmă, vărsă găleata direct la ghenă. De-abia când dădu nas în nas cu nea State realiză că ieșise înfășurată în prosop. Săracul moș, era să facă atac de cord! Când începu să strângă lucrurile aruncate prin casă, paraliză de spaimă. Pantofii! De ce era numai unul? Acum chiar o sfeclise rău. Erau pantofii Jean-Paul Gaultier ai soră-si. Și fusese foarte categorică: „Pe pantofii roșii cu toc, cerceii cu Swarowski și brățara din perle nu pui mâna. Sunt singurele lucruri pe care le-am primit de la dobitocul de Kemal. Și nu m-am chinuit cu ăla pentru ca să te dai tu mare pe lângă puștoaicele tale!" Și nici nu le purtase, proasta! De ziceai că vrea să le lase moștenire, nu alta! Primul instinct fu să apuce mobilul. Dar pe cine să sune? Din câte își mai amintea ea, plecase singură de la club. Cum puii mei reușise să meargă cu un singur pantof? Nu, trebuie să se îmbrace repede să se ducă până la club pe jos. Poate are noroc și îl găsește. Până la urmă cine să îl ia, dacă nu e decât unul? Poate ar trebui să îl sune pe Andrei. Dar asta ar fi însemnat să admită că fusese geloasă și nervoasă și se îmbătase de oftică. Fir-ar să fie!

Soneria. Cerule, a venit soră-sa! E cheia în ușă, de aia nu poate deschide și sună. Doamne, dacă mă iubești, ajută-mă acum! Promit că nu mai comit din astea! Jur! Se apropie încet de ușă. Se uită pe vizor. Doamna Rodica. Ce puii mei mai vrea și baba asta infectă? N-a fost nimeni acasă toată noaptea, vaco! Nu avea cine să pună muzică tare.

— Săru-mâna!

— Bună dimineața, fetițo. Sora ta e acasă?

— Nu, e la spital. Face practică pe tura de noapte. De ce? S-a întâmplat ceva?

— Am găsit pantoful ăsta la mine pe preş. E al tău sau al ei?

— Al meu. I-am luat de la reparat şi probabil mi-a scăpat din geantă aseară când am venit.

— Mai degrabă azi dimineaţă. Rocky a lătrat când ai urcat.

Javră enervantă!

— Paznic de nădejde, Rocky! Să îi daţi un pupic din partea mea.

— Da, bine. Uite pantoful şi altă dată ai grijă pe unde mergi. Poţi să îţi rupi şi gâtul.

— Da, aveţi dreptate, mulţumesc.

— Şi nu mai purta tocuri aşa înalte. Nu sunt pentru vârsta ta. Pe vremea mea fetele erau mult mai modeste.

— Da, desigur… Mulţumesc încă o dată. Sărumâna!

Încuie uşa şi se aşeză pe taburetul din hol. Stătu multă vreme privind în gol cu pantoful roşu cu toc în mână. Şi ar mai fi stat, dacă nu îi suna telefonul. Se ridică alene să îl caute. Nu-l găsea, Unde puşca mea era? Îl ai în mână, proasto! Ia te uită! De pe *display*-ul mobilului îi zâmbea Andrei. Ce spui, mami, ţi-ai amintit că ai prietenă? De ce să ies cu tine? Ieri m-ai lăsat baltă cu toate proastele alea. Acum ieşi cu barmaniţa. Sau cu Monique. Doar ea e o femeie adevărată nu ca mine. Serios? Ai avut o revelaţie şi ai descoperit că pe mine mă iubeşti? Iar ai căzut în dicţionar? Nu, nu, nu. Nu scapi aşa uşor. Nu mergem în nici un parc. Lasă tu romantismele care te scapă cu o cola şi o prăjitură! Dacă vrei să ne împăcăm, iei maşina şi cardul lui tac-tu şi mergem la mall la cumpărături. Vreau să îmi iau nişte ţoale. Şi proastei de soră-mea un medalion să meargă cu cerceii ăia de căcat, că dacă o mai văd cu imbecilul ăla, îi rup capul. Ai 20 de minute să vii, altfel nu te mai deranja! Bine mă îmbrac.

Îi luă zece minute să decidă cu ce avea să se îmbrace. Optă pentru rochia de blugi. Era cam de şcoala de maici, dar se putea dezbrăca uşor la probă. Şi pe urmă trebuia să îi arate mototolului că nu are de gând să cedeze prea uşor. De când se inventase sexul, ăştia nu mai ştiau să te împace altfel! Aruncă o privire să se asigure că e totul ok în casă. Pusese mâna pe clanţă, dar se întoarse. Luă perechea de pantofi proaspăt reîntregită şi îi puse pe laptopul soră-si. Luă un post-it, scrise ceva pe el şi îl lipi pe pantofi. Zâmbi, se întoarse pe călcâie şi plecă.

Pe bilețelul galben lipit de vârful unuia din pantofi stătea scris: „Sunt comozi. Poartă-i, fraiero!”

CAFEAUA DE DIMINEAȚĂ

— Da, am auzit. Vin când vin. Și nu mai țipa, unii vecini încă dorm.

Bărbatul închise ușa după el, ignorând bodogăneala femeii. Cum Dumnezeu ajunsese în situația asta din nou? Unele greșeli par a fi destinate să se repete la nesfârșit. Și când te gândești că avusese șansa unei alte alegeri… Șirul gândurilor fu întrerupt de sunetul telefonului.

— Da, bătrâne! Nu, nu sunt acasă, am plecat. Da, e drept că e cam devreme, dar pe a mea au apucat-o istericalele și n-aveam chef să o aud când îmi beau cafeaua. O să beau una la atelier. Nu știu de ce țipa, nu o mai ascult de mult. Voi ce faceți? Dana, copiii? Irina? Ce e cu ea? A, da, știu, mi-a spus și mie…

Știa despre Irina. Deși se despărțiseră de un an și jumătate, ea continua să îi trimită sms-uri și mail-uri în care îi povestea despre viața ei. Uneori îi trimetea și poze. Îi plăcea să le privească. Dar cel mai mult îi plăceau mesajele de vineri dimineața cu urări originale pentru un weekend plăcut. Uneori îi trimitea un banc. Sau o poezioară. Sau un link cu o melodie. Acum o lună și ceva nu a primit mesajul de vineri toată dimineața. A fost bosumflat până când l-a primit imediat după pauza de prânz. Irina avusese repetiții dis de dimineață și nu avusese timp… Abia aștepta mesajele, dar nu le răspundea niciodată. Îi era teamă că, dacă restabilește comunicarea, nu va mai putea rezista tentației. Și nu ar fi fost… corect.

Se întâlniseră la o petrecere la munte. Fusese un chef pe cinste, iar Irina contribuise la buna dispoziție generală cântând la vioară niște *cover*-uri de piese rock și rap care lăsaseră asistența cu gura căscată. Fusese o atracție instantanee. O atracție a contrastelor. Ea – muziciană, el – mecanic. Ea – nebunică și romantică, el – teluric și practic. Ei îi plăcea calmul și seriozitatea lui. Pe el îl încânta energia și entuziasmul ei. Ea glumea, el știa să râdă la glumele ei. Și atunci de ce nu a mers? Ba a mers. De fapt, a mers atât de bine încât s-a speriat. S-a trezit într-o bună zi că o sună să îi spună că iese cu băieții în oraș. Sau că vrea să știe de ce nu i-a mers bine la repetiție. Sau că stă seara la un pahar de bere și se

întreabă ce șanse are o relație dintre un mecanic și o munziciană. Iar răspunsul logic și tradiționalist a fost că nu are nici o șansă. Odată stabilit acest lucru, a decis că nu mai are de ce să continue. Și ca totul să fie definitiv, a găsit o altă fată, fără poezii, muzici și pretenții intelectualiste, și se mută la ea.

Și totuși, undeva acolo, în inima lui, Irina rămăsese. Ceva din el îl împiedicase să îi șteargă numărul din telefon sau să îi ceară să nu îl mai caute. Se întreba cum s-ar simți dacă Irina ar înceta să îi mai trimită mesajele. Dimineață îl sunase amicul său Radu să îi spună veștile despre ea. Fata rămăsese în relații amicale cu el și cu soția lui Dana. Pentru o clipă i-a fost teamă că Radu îi va spune că Irina și-a găsit pe altcineva. Asta ar fi însemnat că nu ar mai fi primit nici mesaje, nici mail-uri, nici poze…

— Hai să trăiești, șefule! Și pe tine te-a gonit nevasta de acasă? A mea nu știu ce are azi, dar toacă ca o morișcă stricată. I-am spus că nu mă duc la mă-sa la țară să o ajut cu porumbul și a luat foc. Dar vreau și eu să mă odihnesc sau să mă distrez în weekend, nu să o slugăresc pe aia bătrână…

Vlad a vrut să replice că el nu are asemenea probleme, pentru că nu e însurat. Dar așa era oare? Dimineață a șters-o de acasă odată cu prima geană de lumină, pentru că Anda turuia ceva, ea știa ce, iar el nu mai voia nici să o audă, darmite să o asculte. Și nu erau împreună decât de un an. Avea oare vreo relevanță faptul că nu purta verighetă? Purtase și verighetă cândva. Și dintr-o dragoste nebună, ajunseseră la o rutină iritantă. Chiar și așa, în numele fostei iubiri, ar fi rezistat stoic. Numai că ea s-a săturat, a găsit pe altcineva și a plecat. Iar acum… Bărbatul întrerupse șirul gândurilor pentru a le împiedica să ajungă la concluzia dezagreabilă care părea a se contura.

— Dane, bem cafeaua asta și mergem să facem inventarul la piesele alea venite ieri. Dacă tot suntem aici, măcar să facem ceva util.

Irina îi spusese în mesaj că avea concert la Ateneu sâmbătă. Dacă vroia și el să vină, avea o invitație la Radu și Dana. Putea să vină cu ei. Își amintea și acum ce emoții avusese la primul concert al Irinei la care fusese. A fost la Sinaia. A cântat Mozart. Iar muzica era atât de delicată, de sensibilă. Iar el era atât de mândru. Îi venea să îi bată

pe umăr pe toți din jurul lui și să le spună „e prietena mea”. Iar la recepția de după eveniment, Irina îl luase de mână și îl prezentase tuturor într-un mod atât de firesc…

Termină cafeaua și aruncă paharul la gunoi. Se îndreptă către depozit. Băgă mâna în buzunar și scoase mobilul.

— Radule, la ce oră e concertul Irinei sâmbătă? Mă gândeam să trec să vă iau, pe tine și pe Dana, să mergem împreună…

YOU'VE GOT MAIL!

1.

— Dragă, calculatorul tău vorbește, zise mama, cu un amestec de uimire și iritare, dând buzna peste fiica ei în bucătărie.

— Și tu îi răspunzi?, nu se putu abține aceasta din urmă să ironizeze.

— Ești îngrozitoare, se îmbufnă femeia în vârstă. Cum aș putea să îi răspund, dacă nu înțeleg ce spune?

Daria ar fi continuat să se amuze cu acest dialog absurd cu mama ei, dacă nu s-ar fi temut că aceasta din urmă s-ar fi supărat. Se mulțumi să zâmbească, se șterse pe mâini și se îndreptă spre sufragerie.

Vocea neutră a computerului repeta un singur mesaj iar și iar: „You've got mail!". Zgâtiile alea de copii activaseră din nou avertizarea sonoră a sistemului informatic. Dumnezeu știa de ce, dar le plăcea la nebunie.

Dacă tot fusese întreruptă dintr-o activitate importantă precum spălatul vaselor, se hotărî să vadă ce era cu mesajul vorbitor. Se dovedi a fi un mail de la prietena ei Simone. Daria surâse. Știa că va fi o lectură interesantă, indiferent că va fi vorba de un proiect reușit, un bărbat cucerit sau o sesiune de cumpărături. Orice ar fi avut de povestit, Simone imprima relatărilor ei un aer de Jane Austin, ceea ce invita la un pahar de Pinot Noir și o bucățică de Brie… Zis și făcut! Tocmai se așezase confortabil când auzi nota critică din vocea mamei:

— Bei înainte de prânz?

— Nu, mamă, ți se pare, îmi verific mail-urile.

2.

Stimată domnișoară,

Sper să îmi scuzați îndrăzneala, dar vă promit că mă voi strădui să mă revanșez pentru deranj.

Mă numesc Sorin Străjeru și mă găsesc la peste 2000 de kilometri depărtare de dvs. Din păcate. Mai precis, lucrez în Bagdad, ca observator ONU. Cum timpul liber e puțin, iar locația și circumstanțele nu oferă te miri ce posibilități de odihnă și relaxare, petrec o bună parte din

acest spațiu temporal pe internet. Una din aceste călătorii virtuale m-a adus față în față cu poza dvs. Ce păcat că purtați mască! Mi-ar fi plăcut să pot să văd ochii. Ce culoare sunt? Se spune că ei, ochii, sunt oglinda sufletului. Eu nu cred. Ochii nu arată decât ceea ce vrem noi să arate. Mă întreb, oare ce ar arăta ochii domnișoarei Simone dacă în loc de o prezentare stângace pe un site de socializare, am sta față în față. Să ne imaginăm o zi însorită de primăvară… sau nu, mai bine o seară. La Teatrul Național. „Livada cu vișini”. Piesa s-a terminat și amândoi suntem în căutarea unui taxi. Ne îndreptăm amândoi către aceeași mașină. „Domnișoară, vă rog, luați-l dumneavoastră. Găsesc eu un alt taxi.” „Nu, nu ar fi corect. Dumneavoastră ați fost primul.” „Vă rog, insist!” „Nu, nu trebuie…” Dacă, la un moment dat, în tot acest șir de amabilități ridicole, aș prinde curaj și aș propune să lăsăm bietul om să găsească clienți mai hotărâți a se duce acasă, iar noi ne-am refugia la Cafeneaua Actorilor pentru un pahar de vorbă, ce ați răspunde?

În speranța că veți binevoi să continuați mica povestioară, vă trimit un salut reținut dar călduros din mijlocul unei lumi oribil de agitate.

Al dvs.,
Sorin S.

3.

Cherie,

Sunt de-a dreptul încântată! Acest Sorin este… altfel! E o conexiune specială. Are un fel magic de a povesti. Am schimbat deja vreo zece mail-uri și este minunat. De-abia aștept să deschid calculatorul pentru a citi un nou mesaj. I-am cerut să îmi trimită o poză și ști ce a răspuns? „Stimată domnișoară, am să implor umil îngăduința dvs. Mă tem că fizicul nu este nici pe departe atât de răpitor precum este cel cu care ați fost dvs. binecuvântată. Permiteți-i așadar acestui Cyrano de Bergerac să vă cucerească prin meșteșugul vorbelor, înainte de a avea curajul să își dezvăluiască imperfecțiunile.” Fermecător, nu? „Mda, dacă nu cumva are nasul lui Bergerac și făptura lui Quasimodo”, mustăci Daria…

4.

— Poftim?, zise Florin și făcu ochii mari la Daria.

— Așa a spus, răspunse soția cu naturalețe. Au vorbit la telefon două ceasuri. Și în tot acest timp i-a simțit vocea în ovare.

— Uneori am senzația că femeile și bărbații vin de pe planete diferite. Cum adică „i-a simțit vocea în ovare”? Ce vrea să spună cu asta?

— Oof, voi bărbații chiar nu pricepeți nimic. A fost atrasă de el. Sexual.

— Auzindu-i vocea la telefon? Norocos bărbat! Mai ții minte cât a trebuit să mă țin de capul tău ca să îmi dai și mie o șansă?

— Dar și când am venit la tine nu am mai plecat, zâmbi Daria.

— E drept, fii atent cu ce-ți dorești…

— Ha, ha, suntem nostimi în seara asta!

Florin își sărută soția pe gât și începu să îi maseze umerii ușor.

— Fată bună Simonica, dar ciudată rău, spuse bărbatul.

— Să nu te audă că-i spui Simonica, că face icter pe loc.

— Și mi-l transmite mie prin priviri, mustăci Florin și plecă spre baie fredonând „Cruella, Cruella DeVille” – celebra melodie din filmul de animație „101 Dalmațieni”.

5.

— Din păcate nu se pune problema să plecăm nicăieri. Florin e în plin recoltat. Și nici nu are încă încheiate contractele pentru valorificarea recoltei din anul ăsta. În plus, tabăra copiilor ne-a cam pus pe butuci cu banii. Până la urmă unde plecați?

Daria vorbea la telefon, pe verandă. Stătea comod în balansoar, iar ochii mari, căprui, urmăreau picăturile de ploaie prelingându-se pe frunzele de iederă. La celălalt capăt al undei GSM, Simone stătea cocoțată în vârful patului plin de bluzițe, rochițe, desuuri și costume de baie și se plângea că nu are ce să ia cu ea în mica vacanță în Grecia.

— Sorin a făcut rezervare într-un mic orășel din Halkidiki. Plecăm cinci zile. Abia aștept.

— Nu te pripești un pic?

— La ce te referi?

— Mă gândesc că de-abia l-ai cunoscut pe tipul ăsta. Ai încredere în el?

— De ce să nu am? Nu mai fii așa prăpăstioasă. O să fie bine.

— Măcar asigură-te că ai bani să te întorci dacă ceva nu îți place.

— Da, mami, răspunse blonda. Dar încearcă și tu să te bucuri pentru mine.

— O să mă bucur când te întorci și o să îmi povestești cât de bine a fost.

6.

— Spune-mi cum e posibil să nu răspundă trei zile la un mail intitulat „Au înflorit magnoliile în București”? Cum?

Daria se abținea cu greu să nu zâmbească. Simone era uneori incredibil de naivă. Nu voia sub nici o formă să creadă că bărbații sunt altfel croiți. Pentru ei, romantismul este un exercițiu de voință. Iar dacă individul are ceva talent cu femeile, atunci vorbim și de o demonstrație de stilistică. Dar oricât de bun ar fi omul la vrăjit, nu este parte a naturii lui, ci este o abilitate dobândită, de regulă, prin exercițiu. Mult exercițiu…

— Poate că nu îi plac magnoliile…

— Tu faci mișto de mine, sau ce?

— Nu. Încerc doar să îți explic că bărbații sunt mai prozaici.

— Nu și Sorin. El e altfel. Și pe urmă, chiar de ar fi așa, tot ar fi trebuit să răspundă ceva la un mesaj plin de poezie ca al meu. Ce, Florin al tău și-ar fi permis să îi dea cu „ignore”?

— Probabil că nu, dar ar fi citit mesajul de trei ori, s-ar fi scărpinat după ureche și, după o vreme ar fi apărut pe monitorul meu o întrebare de genul: „Eu ce ar trebui să înțeleg din asta?”

— Da, dar nu te-ar fi ignorat.

Simone era furioasă. Contrar obiceiului ei, lăsase inima să zburde și scrisese un mail dulce și amoros. Un pic prea dulce după părerea Dariei. Într-un mod total

neinspirat, domnul Sorin Străjeru nu răspunsese la scrisorica virtuală, lăsând, la 2000 de kilometri depărtare, o blondă în spume. Daria știa că trebuie să găsească o metodă de a o calma. Altfel exista riscul ca furia blondă să ia primul avion către Bagdad. Și atunci domnul diplomat cu trecere la sexul delicat ar fi avut serioase probleme…

7.

— Unde sunt tinerii porumbei?, întrebă Daria în timp ce așeza pe tavă cafetiera și ceștile de porțelan.

— Pe terasă, se mozolesc.

— Florine!

— Dar asta fac. Nu, pe bune, sunt aproape libidinoși. Mai ales că porumbelul are penele cam albe pentru comportamentul ăsta de adolescenți fugiți de-acasă.

— Mi se pare mie, sau ești un pic invidios? Parcă văd că o să îmi ajungă la urechi că te neglijez…

— Nu e cazul. Doar mă știi. Îmi place tandrețea, dar în intimitate. Dacă ai depășit anii de liceu, genul ăsta de *display* al afecțiunii e ridicol și arată că ai ceva de demonstrat.

— Credeam că îți place Simone.

— Îmi place, așa zuză cum e ea. Dar individul ăsta nu-mi prezintă pic de încredere. I-a sucit mințile ăsteia mici și când îi va fi lumea mai dragă, ăsta se va căra de nici urma nu o să i-o mai vedem. Ascultă la mine!

— Să sperăm că nu ești un descendent al lui Nostradamus, spuse Daria gândindu-se că intuiția ei era de acord cu cea a soțului. Ia salata de fructe din frigider și eu vin cu cafelele, zise ea și își sărută soțul. Și fă frumos, motane!

— Miaaauuu, se răsfață bărbatul…

8.

— Eu știu că tu consideri că tot ce se întâmplă între mine și Sorin nu este firesc și potrivit vârstei noastre. Dar noi așa suntem. Este o atracție incredibilă. O simți în aer. Nu știu dacă poți să înțelegi, spuse Simone în timp ce se străduia să facă o operă de artă în castronul de salată.

— Ba da, draga mea, răspunse Daria înțepând ritmic cu o scobitoare punga în care erau așezate copanele de

pui ce urmau a fi băgate în cuptor. Înțeleg și mă bucur enorm pentru tine. E minunat să poți trăi așa ceva. E visul secret al oricărei femei. Doar că…

— Doar că… ce?

Daria se opri din ceea ce făcea și își puse un pahar de vin. Nu bău. Roti ușor conținutul ca și cum s-ar fi pregătit să îl deguste. Ochii scrutau conținutul paharului ca și cum adevărurile lumii ar fi fost ascunse în vin. *In vino veritas*, nu? Într-un final ridică privirea către prietena ei și vorbi încet, abia perceptibil:

— Doar că atunci când îți trăiești dragostea cu o asemenea intensitate, invariabil va arde ca o lumânare și se va consuma. Asta e!, spuse Daria și apoi goli paharul dintr-o suflare.

O vreme cele două femei își continuară treaba fără o vorbă. La un moment dat Simone sparse tăcerea sentențios:

— Înțeleg ce vrei să spui, dar în cazul nostru te înșeli!

Daria vru să o contrazică. Ridică privirea și se lovi de fermitatea exprimată de chipul prietenei ei și atunci renunță, pentru că era evident că vorbele ei s-ar fi lovit de un zid.

— Tot ce se poate, draga mea. Sper, rosti Daria neîncrezător…

9.

Simone stătea ghemuită pe canapea. Ochii întredeschiși priveau către ficusul din colțul opus al camerei, dar era evident că fata se uita, de fapt, prin el, direct înlăuntrul sufletului ei. Și nu îi plăcea ce vedea.

Daria detesta toată situația asta. Din momentul în care prietena ei o sunase plângând în puterea nopții și îi spusese că deșteptul ăla îi dăduse papucii pentru o farfuză de 20 de ani, fusese clar că va urma o perioadă lungă și grea în care trebuia să o scoată pe Simone din depresie. O convinsese să își ia restul de concediu, o împachetase și o adusese la ea, la Giurgiu. Florin era în plină campanie agricolă, iar ea trebuia să aibă grijă de copii. Ar fi fost imposibil să facă și naveta la Simone, la București.

Daria o contempla neputincioasă pe Simone zăcând. Chiar și atunci când se mișca o făcea ca o fantomă. Daria își târa efectiv prietena la masă și o forța, ca pe copiii

mici, să mănânce. Uneori trecea pe lângă canapea și se oprea să o verifice, pentru că avea impresia că nu mai respira. Ar fi vrut să își smulgă prietena din suferința asta omniprezentă. Dar știa că nu este posibil. Vindecarea după o dragoste destrămată nu se putea petrece decât prin parcurgerea pas cu pas a purgatoriului suferinței. Numai așa puteai asimila experiența și să mergi mai departe. Daria știa foarte bine acest lucru, dar tot îi venea să muște de furie și neputință.

10.

„Simone,

Sunt conștient că ultimul lucru cu care ai vrea să te confrunți acum este o explicație din partea mea pentru modul brutal și dezgustător în care am ales să pun capăt relației noastre. Motiv pentru care nici nu ți-o ofer. Am vrut să fie o despărțire categorică, fără drept de apel, fără portițe întredeschise. Și cred că am reușit. Dezgustul și furia pe care le-am citit pe chipul tău, în momentul în care m-ai surprins făcând sex cu acea superbă blondă de 20 de ani în patul din apartamentul tău au fost mai mult decât grăitoare. Au fost ce trebuiau să fie. Nu m-ai dezamăgit nici de această dată. Dacă ai fi găsit în tine resursele de a ierta ofensa pe care ți-am adus-o, poate am fi și astăzi împreună, dar poți fi sigură că nu ai mai avea nici un dram din respectul meu. Iar dacă vei vrea să analizezi vreodată ce și cum s-a întâmplat, răspunsul e cât se poate de simplu. De vină ești numai tu. Pentru că ești mult mai mult decât o pițipoancă blondă. Ești o femeie inteligentă, atractivă, ambițioasă, stabilă și sensibilă. Adică mult mai mult decât îmi trebuie mie. Nu am nevoie de femei care să mă facă să mă gândesc la ele, să vreau să le impresionez, să le cuceresc. Am nevoie de femei pe care le pot avea la primul zâmbet și le pot părăsi a doua zi fără măcar să îmi amintesc cum le cheamă. Tu nu ești așa ceva, așa că nu îmi faci trebuință.

Acestea fiind zise, caută unul care să se uite la tine ca la soare, mărită-te cu el și scoate-i sufletul o viață întreagă pentru că e lângă tine în locul meu.

Sorin S."

11.

— Eram convinsă că am trecut peste asta, că e parte a trecutului meu. Este incredibil cât de vulnerabili suntem de fapt.

Simone își întoarse privirile către apele Dunării care sclipeau în soare. Veselia apelor fluviului contrasta cu privirea întunecată a fetei.

Fusese de ajuns un singur telefon în miez de noapte, pentru ca recent restabilitul echilibru al Simonei să se ducă pe apa sâmbetei. În primele clipe i s-a părut că Sorin era beat. Dar nu era. Spunea ceva despre un subsol, despre moarte, despre regrete. Era ca și cum și-ar fi luat adio. Ca și cum ar fi lămurit lucrurile. A apucat să spună că nu a încetat niciodată să o iubească. Apoi s-au auzit niște pocnituri ciudate și niște țipete. Simone petrecu câteva minute cu ochii fixați pe ecranul telefonului. Apoi încercă să sune înapoi, dar nu auzi decât câteva cuvinte arăbești. Simone își aminti că Sorin i-a prezentat, cândva, un bărbat despre care a spus că ar fi șeful lui. Sări din pat și căută într-o cutie unde ținea cărțile de vizită. O găsi. Apelă numărul, își ceru scuze pentru ora total nepotrivită și relată întâmplarea. Omul de la capătul firului reacționă oarecum neașteptat. O rugă să își amintească amănunte la care ea nici nu se gândise: ce se auzea în fundal? Vocea lui Sorin era sacadată, gâfâia? Se auzeau și alte voci? A făcut Sorin vreo referire la locul în care se află? Când a sunat ea, i-a răspuns cineva și i-a vorbit în arabă sau a intrat un robot telefonic? Care era numărul de la care sunase Sorin? La sfârșit i-a spus că a făcut bine că l-a sunat și a închis.

— Bine măcar că nu m-a întrebat dacă mi s-a părut ceva ciudat. Știi, așa cum fac polițiștii în filme. Nu de alta, dar nu aș fi știut ce să îi răspund. Totul a fost ciudat.

Mie-mi zici? își spuse Daria în gând. Și ciudat și nefericit. Oare de ce, în momente de cumpănă, oamenii simt nevoia să scurme în rahat? De ce nu putem lăsa lucrurile așa cum sunt?

12.

Daria trebăluia prin bucătărie. Din când în când se lăsa ușor pe spate pentru a o urmări pe Simone. De când murise Străjeru, Simone trecuse printr-un proces acut și aproape dureros de transformare. Plecase de la durerea aproape perceptibilă, trecând prin depresia inevitabilă și

sfârşind un fel de amazoană, înger răzbunător şi protectoare a nevoiaşilor aflaţi ocazional sau nu peste hotare. Ea şi cele două orfeline – aşa le spunea Daria celor două foste neveste ale lui Străjeru cu care se asociase prietena ei – înfiinţaseră un ONG – „Sorin Străjeru – sprijin pentru românii de pretutindeni" şi se ocupau cu sprijinirea în orice fel se putea, de la sponsorizare la asistenţă juridică, a românilor care se aflau în afara ţării şi dăduseră de vreo belea. Cea mai recentă năzbâtie a fetelor făcuse oarece valuri. Reuşiseră să obţină strămutarea în ţară a procesului unui individ acuzat de crimă în Italia. Ziariştii români aveau păreri împărţite, dar italienii le blamau în cor şi le găsiseră şi o poreclă: Văduvele Negre. Daria gândi amuzată că, într-un fel, prietenei ei i se potriveşte porecla. Simone îşi schimbase şi atitudinea şi *look*-ul. Renunţase la dulcegării şi pisicisme. Vorba îi era mult mai fermă, atitudinea mai combativă. Cât despre aspect, blonda îşi păstrase buclele, dar acum se revărsau peste ţinute sobre, simple, fără volănaşe sau zorzoane. De exemplu în acea zi purta negru, pantaloni uşor evazaţi şi un jerseu pe gât. Singurele pete de culoare erau cerceii în formă de şarpe şi cureaua cu cataramă metalică cu pietre semipreţioase. Vorbea la telefon. De fapt, ţipa la el. Ceva despre o familie căreia i se furaseră actele şi banii undeva prin Franţa şi Ministerul de externe nu era de acord să plătească pentru repatrierea nefericiţilor. Daria nu ştia încă dacă îi plăcea schimbarea sau nu. Încă nu o digerase complet. Dar un lucru era sigur: aşa era mult mai bine decât să o fi văzut eşuată într-o tristeţe fără sfârşit…

13.

Se numea Il Diavolo. Era un cocktail aromat şi răcoritor, dar al naibii de tare. Dacă nu erai atent te lua de cap înainte să apuci să îţi dai seama. Probabil de aici şi numele. Simone băuse prima oară aşa ceva într-un pub scoţian din centrul Braşovului. L-a vrăjit pe tipul de la bar şi i-a dat reţeta. Acum pregătea două asemenea băuturi pentru ea şi Daria. Îşi convinsese prietena să uite, pentru o zi, că este mamă şi soţie şi să petreacă nişte timp împreună, în Bucureşti. Cu atât mai mult cât blonda îşi renovase din temelii apartamentul şi voia să se mândrească cu el. Daria descoperi cu uimire că Simone

renunțase la accesoriile *feng-shui* și adoptase un stil simplu și clasic, cu zugrăveală clasică albă și mobilier maro cu tente vișinii. Pereții sufrageriei erau decorați cu niște gravuri cu motive gotice. La naiba, câte schimbări! Simone prinsese expresia prietenei ei și zâmbi.

— E prea radical?

— Nu. Nu știu. Încă mai asimilez…

— M-am gândit că e momentul să experimentez lucruri noi.

— Ceea ce e foarte bine… Nu?

— Nu știu ce să zic. Am senzația că îmi trăiesc viața în ordine inversă. Toată tinerețea m-a preocupat impresia pe care o fac, găsirea unui soț, luxul. Și, eventual, toate deodată. De-abia după moartea lui Sorin mi-a dat prin cap să ies din propriile mele tipare. De-abia acum am realizat că vreau și o carieră și un pic de faimă, dar că vreau din când în când și să arăt prost și mahmură.

Daria nu știa cum să comenteze. Nu era sigură că înțelegea. De mai mult timp ar fi vrut să îi pună o întrebare prietenei ei, dar nu îndrăznise, de teamă să nu o aducă iar pe marginea prăpastiei. Un afiș prins cu magneți de frigider îi dădu pretextul așteptat. Era afișul pentru manifestările organizate de ONG-ul Simonei pentru a comemora un an de la moartea lui Străjeru.

— Crezi că e o idee bună?

— Ce anume?

— Legarea activității tale profesionale de Sorin… Nu e prea dureros?

— Activitatea mea e legată de un ONG ce se folosește de imaginea lui Sorin Străjeru. Cât despre relația mea cu amintirile despre Sorin, mă voi ocupa de asta când voi fi în stare. Acum nu sunt.

Subiect închis. Daria ia o gură din *cocktail*, căutând în minte o schimbare a conversației…

— De altfel, după conferința asta, treaba mea la fundație s-a cam terminat.

— Ha?

Surprizele se țineau lanț.

— Da. În fond și la urma urmei am pus-o pe picioare. Acum se pot ocupa Monica și Daniela – cele două orfeline, cum le zici tu – de ea. Eu voi trece la următorul nivel.

— Ok, ok, prințesă, vă rugăm, nu ne mai fierbeți ca pe raci. Spuneți-ne care este următoarea etapă a carierei

dumneavoastră…

Simona păstră câteva momente de tăcere și apoi spuse dintr-o suflare:

— Voi fi observator ONU în Afganistan.

— Poftim???!!!

— Mda, mă gândeam eu că vei reacționa așa.

Daria simțea că se sufocă.

— Pentru Dumnezeu, Simone, cum ai fi vrut să reacționez? Ce naiba cauți tu în Afganistan???

— Nu ți-am spus? Voi fi observator ONU. Munca mea la fundație m-a pus în contact cu oameni interesanți din diplomație și Ministerul de Externe. Mi s-a făcut propunerea asta și m-am hotărât să profit de ea.

— Bine dar… de ce?

— Daria, trebuie să mă înțelegi. Vreau să fac CEVA cu adevărat important.

Daria tăcea. Îi venea să o apuce pe Simone de umeri să o scuture zdravăn. Afganistanul nu era o clădire de birouri în care prietena ei blondă să bată cu tocul în podea și să dea ordine la telefon. Era un loc unde oamenii mureau pe capete. Și unde expații se trezeau într-un mediu ostil, atât social cât și natural, și se implicau într-o luptă care nu era a lor, rugându-se să fie de partea corectă a baricadei. Se întreba dacă prietena ei înțelegea toate astea.

— Ascultă, Simone! Înțeleg că vrei să faci ceva care să îi ajute pe oameni. Așa cum ai făcut și cu fundația. Dar trebuie să existe în lumea asta locuri în care să îți poți ajuta semenii, fără ca pentru asta să faci driblinguri cu bombele…

— Nu înțelegi. Nu e vorba de ajutat oamenii, e vorba de mine. Vreau schimbări reale. *Look*-ul, apartamentul, chiar și fundația – astea sunt fleacuri. Eu vreau să simt adrenalina și pericolul aproape. Vreau să fiu la un pas de moarte ca să simt că trăiesc. Dacă pot să și ajut oamenii cu această ocazie, e minunat. Are sens pentru tine ce îți spun?

„Nu prea”, gândi Simone și sorbi o înghițitură din cocktail.

14.

— Asculta Daria, ideea asta a maică-ti e o tâmpenie! Cum aniversezi căsătoria când soțul tău a murit de șase

ani? E țăcăneală curată.

— De ce? Tata e mort, dar de căsătorit s-au căsătorit acum 40 de ani. Aniversăm uniunea soților, nu moartea unuia dintre ei.

— Mie tot aiurea mi se pare, bodogăni Florin luptându-se cu cravata.

Daria sări în ajutorul soțului ei. Îi aranjă cravata și apoi îl sărută.

— Eu cred că ce te irită, de fapt, este faptul că trebuie să porți costum.

— Și asta, mârâi bărbatul.

Daria zâmbi și își reluă locul la masa de toaletă. Florin își privi soția. Purta rochia neagră pe care o cumpăraseră împreună. Își prinsese părul într-o coadă de cal. Iar acum își distribuia atenția între machiaj și laptop. Zâmbea și era atât de frumoasă…

— Ce citești acolo?

— Știi bancul ăla cu expresia cu care încep poveștile în diferite limbi? „A fost odată ca niciodată” – în românește, „Once upon a time” – în engleză și în engleza din Bronx: „Yo, ma man, you ain't going to believe this fuckin' shit”… Ei bine, nu au cunoscut-o pe Simone, pentru că ar fi adăugat și „Cherie, mi s-a întâmplat ceva formidabil!”

— A scris Simonica? Ce mai face? Ce se mai poartă prin Afganistan?

— Se pare că uniformele… Oricum, arată bine. Îi priește. Și s-a îndrăgostit. Un soldat din armata americană.

— He, he! Asta îi priește cu adevărat. Hai să ne grăbim, draga mea, că dacă începe mama soacră să bea de una singură, o găsim conversând cu soțul…

Daria îi aruncă bărbatului ei o privire ucigașă, apoi plecă să cheme copiii. Erau pe punctul de a porni mașina, când Florin întrebă:

— Ați închis televizorul în sufragerie?

— Cred că da, răspunse fetița după ce făcu un balon cu guma de mestecat.

— Crezi?

— Lasă că mă duc eu să verific, spuse Daria împăciuitoare.

Copiii și tatăl lor așteptară în mașină preț de 10 minute. Văzând că Daria nu mai vine odată, Florin se duse după ea. O găsi în sufragerie, privind televizorul cu

groază în ochi. Sonorul era oprit, dar un reporter vorbea extrem de precipitat. Pe ecran se putea citi: *Breaking News*: Trei soldați americani și doi observatori ONU – o femeie și un bărbat – morți într-un atentat cu bombă în Kabul…

VIZITA

— Când v-am văzut mașina nu îmi venea să cred. Nu v-am mai văzut de mult. Îmi era dor de voi. Cum vă mai merge?

Adela își privea bunica așezând cănile de cafea pe tavă. Scosese porțelanurile de sărbătoare. Își amintea cum obișnuia să se furișeze când era mică, deschidea dulapul lua o cănuță și studia desenele cu gheișe de pe ea.

— Suntem bine, buni.

— Dorin arată bine, dar tu pari cam îngândurată. Ce e cu tine?

Fata se ridică în picioare și făcu câțiva pași cu ochii în podea. Se opri apoi, și ridică privirea către bunica sa.

— Adevărul e, buni, că avem nevoie de ajutor. Ne-am făcut niște planuri, dar nu avem șanse să le ducem la capăt fără ajutorul vostru…

— Vă căsătoriți, în sfârșit, se bucură bunica.

— Nu. Adică, nu încă. O să o facem și pe asta, desigur, dar vrem să avem întâi o bază. Despre asta vreau să vorbesc cu voi, cu tine și cu bunul. Dar aș vrea să îți spun ție mai întâi. E un pic mai delicat și mă gândeam că poate mă ajuți să îi spun și lui…

Bunica se așeză pe scaun și își ascultă nepoata cu atenție. După un minut știa însă că nu avea nici o șansă. Fetița asta blondă și încăpățânată era lumina ochilor lor, mai ales de când… Dar bunicul nu avea să fie de acord cu așa ceva sub nici o formă.

* * *

— Nu pot să cred că nu mă sprijini. Întotdeauna mi-ai zis că pot să fac orice dacă îmi doresc cu adevărat. Știi că de mică am visul ăsta. Acum am șansa să mi-l împlinesc, iar tu nu ești alături de mine așa cum ai promis.

Bătrânul se ridică brusc și lovi masa cu mâna mare și puternică.

— Să nu îndrăznești, stimată domnișoară, să îmi reproșezi promisiunile neonorate. Nici o promisiune nu este atât de importantă încât să riști securitatea familiei tale. Precum bine știi, această căsuță de țară e singurul

adăpost al acestei familii. Taică-tu, fie iertat, se duse pe ceea lume înainte de a apuca să cumpere o casă. Cât despre voi, v-ați luat mașini scumpe, dar tot cu chirie stați. E criză. Dacă rămâneți fără locuri de muncă și nu mai puteți plăti chiria? Dacă prețurile cresc atât de mult că nu veți mai face față la oraș? Nu e momentul să riști pentru un vis plăpând ca flacăra unei lumânări.

— Ce flacără, ce lumânare? izbucni fata. E visul meu de-o viață și nu e plăpând de loc, zise ea și ieși în curte trântind ușa.

— Pic de maniere nu ai învățat-o pe fata asta, se burzului bătrânul la soția sa și se duse cu pași greoi în odăița cu birou din fundul casei.

Bunicii îi venea să plângă. Atât de mult se bucurase când au venit copiii și acum uite, s-a ales praful! Dorin se ridică și îi puse mâna pe umăr.

— Nu mai fiți supărată. Se calmează ei. Știți ce zic eu? Să mai faceți niște cafele d-alea bune de-ale dumneavoastră. Eu mă duc să o calmez pe Adela. Și vedem apoi ce facem și cu bunicul.

Dorin și Adela stăteau pe banca de sub nuc. Fata era ghemuită la pieptul lui iar el o mângâia ușor pe păr.

— Aveam 13 sau 14 ani când am venit cu mama și bunicii la București. Tata murise de un an, se finalizase ancheta și trebuia rezolvat tot ce ținea de succesiune. Cât au stat el și mama cu avocații, eu și bunica ne-am plimbat prin centru. La un moment dat am intrat într-un magazin de antichități. A fost cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată. Proprietara a observat cât de fascinantă eram și mi-a povestit istoria fiecărui obiect. Am știut atunci că asta vreau să fac: un magazin de antichități. De asta am studiat istoria artei. Când Silviu și Delia mi-au spus că au spațiul acela comercial și că mi-l pot da fără chirie în primul an, am știut că asta e șansa mea. Îmi trebuia capital doar pentru achiziționarea de antichități. Înțelegi?

— Da. Dar tu chiar credeai că bunicul tău va fi de acord să ipotecheze casa?

Fata oftă.

— Sincer, nu. Dar sunt disperată. Nu știu ce altceva să fac. Pe criza asta, nu aș putea găsi nici o bancă care să

îmi dea un împrumut fără o garanție. Refuzul categoric al bunicului m-a făcut să realizez cât de disperată sunt. Cât de tare îmi doresc asta.

Dorin vru să zică ceva, dar renunță.

— Mă duc să mă plimb puțin prin livadă, spuse Adela.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Vreau să fiu un pic singură.

* * *

Bunicul stătea pe scaunul de la birou cu ochii pe o poză. Fusese făcută la nunta fiului său, în 1971. Ce mândru și bățos era băiatul lui! Cine și-ar fi putut închipui atunci ce avea să urmeze?

— Intră, băiatule, ia un loc lângă mine, îi spuse lui Dorin, care stătea de ceva vreme în pragul ușii, neîndrăznind să îl deranjeze.

Câteva clipe stătură tăcuți unul lângă celălalt.

— Nu e așa cum crede ea. Visele ei nu îmi sunt indiferente. Numai pe ea și pe băbuța mea le mai am. Și acum și pe tine.

— Nu vă faceți griji. O să se calmeze.

— Nu știu ce să zic. E încăpățânată și mândră ca tată-său. Ți-a zis vreodată de el? Era absolvent de Litere. Pentru că fusese unul dintre cei mai buni din an, fusese recrutat în eșaloanele superioare ale PCR încă din facultate. Aveau nevoie de oameni care să pună ceva gramatică în propozițiile analfabeților. Încet, încet a avansat în ierarhia de partid. Revoluția l-a prins în aparatul de propagandă. În zilele alea i s-a întâmplat ceva. Nu știu ce. Înainte de anul nou și-a pus capăt zilelor. Rușine, frică – numai el și bunul Dumnezeu știu. El, noră-mea și Adela locuiau într-un bloc pe Magheru. După ce s-a sinucis Andrei, fiu-miu, câțiva vecini și-au regăsit brusc spiritul revoluționar. Au intrat peste fete în casă, au spart ușile și mobilele, le-au furat din lucruri. Nu le-au făcut rău, dar le-au speriat foarte tare. M-au sunat și m-au rugat să vin să le iau. Le-am adus aici. Adela s-a adaptat, dar Raluca, mamă-sa, nu. Pur și simplu nu își găsea locul. În iarna următoare i-au descoperit un cancer uterin. S-a stins în mai puțin de șase luni. Și am rămas numai noi: bunica, Adela și cu mine.

Bătrânul se ridică, deschise un dulap, scoase o sticlă de țuică și două pahare. Turnă, ciocni cu Dorin și le dădură amândoi pe gât.

— Mi-am jurat atunci că familia mea va fi întotdeauna la adăpost. Că vom avea un loc al nostru orice ar fi. Înțelegi de ce nu pot să ipotechez casa pentru ca Adela să facă magazinul ăla? Dacă ceva nu iese bine și pierdem tot? Ce ne facem? Unde ne ducem? Stăm cu toții la grămadă într-un apartament cu chirie? De la vârsta asta încolo eu nu cred că m-aș mai putea adapta la patru pereți într-un bloc. Eu și băbuța am fi o povară pentru voi…

— Nu se pune problema așa, dar și eu cred că e mai bine să fim prudenți. În plus, toată povestea asta cu magazinul, nu știu ce să zic…

— Adică nu crezi că Adela ar fi în stare să conducă o afacere?

— Ba da. Eu am însă o altă perspectivă. Când ești angajat, ai de lucru, ai un salariu, mai mare sau mai mic, ai perioade mai grele sau mai ușoare. Dar când ai terminat ziua de lucru, poți să îți vezi de viața ta. Nu sunt riscuri, nu sunt de plătit credite, salarii, impozite, nu sunt bătăi de cap. Ziua unui om care are afacerea lui nu se încheie niciodată. Adela este custode la muzeul de artă. E o meserie frumoasă și îi place. Magazinul de antichități poate să mai aștepte. Eu așa zic.

Bătrânul căzu pe gânduri. Dorin rămase tăcut alături de el pentru o vreme. Tânărul se ridică apoi și se duse la fereastră. Adela revenise pe banca de sub nuc. Ținea în mână o floare de câmp cu care se juca. Dorin o admiră o vreme. Era o femeie atât de puternică și totuși, atât de delicată. Și o iubea atât de mult.

— Știți ce m-am gândit? De ce nu îi explicați și ei?

— Ce? întrebă bunicul surprins.

— Ce mi-ați explicat și mie. De ce este atât de important pentru familie să aveți casa asta. Să fiți asigurați. Să nu mai existe niciodată momente de risc. Eu cred că va înțelege…

Inițial bătrânul fu neîncrezător. Veni și el la fereastră și își privi nepoata. Își aminti cum, cu mulți ani în urmă, a stat ore întregi pe banca de sub nuc, a mângâiat-o și consolat-o pe adolescenta speriată care tocmai rămăsese orfană. Se duse în curte și se așeză pe bancă. Și, la fel ca odinioară, îmbrățișă copila și începu să îi vorbească încet și drăgăstos despre familie, casă, siguranță…

MICUȚA LAPONA

1.

Nu știa de ce, dar era fascinat de ea. Nu era nici frumoasă, nici sexy. Nici nu prea aveai cum să arăți prea atrăgător, în plină iarnă, cu toate bordoașele pe tine. Ca imaginea să fie și mai amuzantă, fata se lupta cu un troler. Nu era prea mare, dar când ești înconjurat de o mare de zăpadă troienită și apoi înghețată, și o pungă cu o pâine poate fi o greutate mult prea mare. Purta o haina impermeabilă, garnisită cu blăniță. Fata cedase un pic cochetăriei. Nu purta căciulă, ci niște căști protectoare pentru urechi… tot cu blăniță. Și cizmulițele tot cu blăniță erau. „Micuța laponă" o porecli bărbatul fără ezitare. În mod evident, fata călătorea des, căci avea dexteritate în a mânui valiza. Identifica corect suprafețele pe care putea să folosească roțile bagajului, iar atunci când acest lucru nu era posibil dovedea îndemânare în a găsi metoda cea mai convenabilă de a o căra. Pășea încet și se asigura că avea stabilitate pe gheață înainte de a face pasul următor. Coborârea treptelor de la stația de metrou se dovedi un alt test al iernii. Dalele ude erau mai periculoase decât gheața, mai alunecoase. Deși era foarte atentă, fata alunecă pe o treaptă. Dacă nu s-ar fi ținut de balustradă, sigur ar fi căzut. Ștefan observă amuzat că Lapona era mai preocupată să își protejeze bagajul. „Ce ți-e și cu femeile astea… Nu care cumva să se spargă sticla de parfum!" gândi el și zâmbi.

— Parcă le-au făcut special ca să ne rupem picioarele. Dați-mi voie să vă ajut!

Probabil că intervenția a surprins-o foarte tare, pentru că în primul moment fata încordă mâna care ținea valiza. Apoi îl evaluă cu privirea pe bărbatul care îi oferise o mână de ajutor, zâmbi și îi cedă valiza, nu fără o ezitare, însă. În final, trebuie că a ajuns la concluzia că bărbatul în pardesiu și cu părul încărcat de zăpadă nu avea de ce să fure bagajul cu lenjeria și pijamalele ei, oricât de fine ar fi fost. În metrou, micuța laponă se ascunse cu nasul în paginile unei cărți. Dat fiind că nu se grăbea să ajungă la mătușa lui prea devreme, Ștefan decise să dea hazardului o șansă. Când fata a coborât la

stația Eroii Revoluției, a urmat-o. Se oferi să îi care din nou bagajul iar ea acceptă cu un zâmbet. Odată ajunși la suprafață, fata întrebă unde este autogara pentru Giurgiu.

— Vă conduc, spuse bărbatul fără să lase loc de refuz.

Străbătură destul de greu prin șleaurile de zăpadă înghețată. Ajunși la locul cu pricina, găsiră o mulțime de oameni care se înghesuiau pe microbuze, încercând să plece înainte ca vremea proastă să oblige autoritățile să închidă drumul. Ștefan strecură 10 lei în mâna unuia din șoferi și îi făcu rost fetei de un loc. O ajută să urce și să ocupe un scaun. Așeză valiza lângă ea.

— Mulțumesc mult pentru tot, zise ea și îl sărută pe obraz.

Ștefan simți cum îi crește respectul de sine.

— Sună-mă să știu că ai ajuns cu bine, spuse el și îi strecură fetei o carte de vizită în mână.

Ea zâmbi. Ștefan plecă. Nu era foarte sigur că o să îl sune, dar știa că produsese impresie. Se constituise în dovada vie a supraviețuirii cavalerismului. Toată întâmplarea îi creașe o stare de bună dispoziție care îl va ajuta să suporte mai ușor prânzul cu mătușa lui și prietenele ei. În drumul către stația de metrou se opri să cumpere flori. Alese cu grijă cinci trandafiri galbeni, preferații rudei sale. Plecă apoi fredonând o melodie. Nu mai bătea vântul, doar ningea liniștit. Exact la intrarea în subteran un polițist și un civil îi tăiară calea.

— Bună ziua, îmi cer scuze, îi spuse bărbatul în civil și cu o țigară după ureche, în timp ce îi băga o legitimație sub nas. Sunt inspectorul Stere de la DIICOT. Voiam să vă întreb dacă ați văzut-o pe această femeie?

Ștefan luă din mâna polițistului în uniformă foaia cu portretul robot al persoanei căutate. O singură privire fu suficientă pentru a-i îngheța zâmbetul pe buze.

Să fiu al naibii, asta e Micuța Laponă, murmură el uimit…

2.

Inspectorul Stere încerca să pună totul cap la cap. De o săptămână alerga după o minge de plutoniu care traversa România. Cei de la Interpol au încercat întâi să se descurce singuri, dar nu au reușit. Din datele pe care le primiseră – nu prea multe – bila care cântărea

aproximativ 10 kilograme, cu tot cu ambalaj, intrase în țară din Ucraina și nimeni nu reușise să afle unde trebuia să ajungă. Asta pentru că sistemul folosit era cel al ștafetei, iar rețelele erau cele care în mod normal traficau mărfuri de contrabandă. Puțini dintre cei implicați știau ce transportă și chiar cei care știau, habar n-aveau întregul traseu. Verigile care fuseseră prinse nu au putut să dea prea multe informații, iar mingea teroristă își continuase drumul. Printr-un mare noroc puseseră mâna pe șoferul ambasadei Ucrainei care transportase „marfa" de la graniță până la București. Strâns cu ușa, oferise o descriere destul de exactă a femeii care preluase materialul radioactiv. Din acel moment echipa lui preluase frâiele, dar fuseseră în permanență la un pas în urma ei. Oricum, fata se dovedise al naibii de deșteaptă. Luase în primire mingea și se dăduse la fund vreo trei zile. O pornise la drum în prima zi de cod portocaliu de ninsoare și viscol. Prin nebunia care era în oraș, se dovedise a fi extrem de greu să te ții după ea. Fata folosise transportul în comun și îi plimbase tot orașul. Stere și echipa lui se ținuseră după ea, sperând să fileze următoarea verigă a ștafetei. La un moment dat fata intrase în contact cu un bărbat elegant și bine făcut. Îmbulzeala din stația de metrou Eroii Revoluției și o impardonabilă desincronizare a echipei au făcut să îi piardă. Încercaseră să le dea de urmă în jurul stației de metrou, fără nici un rezultat. Inspectorul se pregătea să își adune oamenii să plece, când bărbatul se întoarse la metrou. Două ceasuri de interogatoriu i-au dus într-un punct mort. Omul nu era un complice al rețelei de traficanți, ci un profesor universitar care își alesese o zi a naibii de proastă să o facă pe cavalerul. Dar bomba zilei fusese declarația acestuia cum că fata se urcase în microbuzul de Giurgiu. Drumul fusese deja închis traficului din cauza vremii. Stere obținuse un permis de liberă trecere. Și acum înaintau către Giurgiu cu un plug pentru deszăpezire în față și o viteză de 10 de kilometri pe oră.

Fata avea 4 ore avans.

3.

— Ai întârziat, spuse bărbatul uitându-se la ceas.

— Am mers încet. Alunecă și a trebuit să fiu atentă.

O vreme își băură cafelele în tăcere. Când nimeni nu era atent, fata deschise valiza și scoase o geantă de voiaj mai mică, pe care o împinse cu piciorul către bărbat.

— Ai grijă, spuse ea.

— Nu o să scutur cămășile prea tare, zâmbi el.

Fata plecă prima. El mai rămase zece minute. Apoi luă un taxi până la autogară. De acolo luă un altul până la zona comercială de la intrarea în oraș. Apoi merse pe jos până la vamă. Cei doi polițiști de frontieră pe care îi tocmise să îl treacă prin punctul de frontieră, altfel închis pentru public, îl așteptau cu mașina pornită.

— Haideți, domnule Nikos, că într-un sfert de oră se schimbă tura la bulgari și nu mai putem face nimic.

Bărbatul se sui în mașină și porni în ceea ce avea să fie o călătorie destul de lungă.

4.

— Amice, ești idiot!, declară sentențios șeful Inspectoratului pentru situații de urgență Giurgiu.

Omul avea nervii întinși la maxim. Întregul județ era sub cod portocaliu de ninsoare și ger. În ciuda avertismentelor repetate lansate în presă, o mulțime de inconștienți plecaseră la drum cu mașina. Mulți fuseseră obligați să oprească pe marginea drumului din cauza lipsei de vizibilitate. Cantitatea enormă de zăpadă viscolită îngropase literalmente mașinile oprite. Salvarea acestora se desfășurase greoi și ineficient pentru că vremea nu permitea echipelor lui să intervină. Ca să fie tacâmul complet unul din cuplurile de înzăpeziți cu mașina pe șosea au adormit cu motorul pornit. Zăpada a acoperit complet vehiculul, transformându-l într-o movilă de zăpadă. Echipele de salvare îi descoperiră întâmplător după mai bine de 20 de ore. Bărbatul era deja mort, femeia, abia respirând, fusese transportată la spital. Colac peste pupăză se trezise pe cap cu o echipă de tembeli de la Crimă Organizată, din București, care alergau după nu știu ce minge de plutoniu. Auzi, plutoniu în Giurgiu! Problema e că băieții ăștia aveau aprobări de foarte sus. Până la urmă li se permisese trecerea prin blocadă cu plug antemergător. Iar șeful echipei, Stere ăsta, era maestru la frecat ridichea. Numai că ISU Giurgiu avea probleme serioase acum, nu avea timp de alergat după potcoave de cai morți.

— Nu cred că înțelegi pericolul situației, începu polițaiul să argumenteze…

— Șefu', fii atent aici! țipă unul din fundul sălii în timp ce dădea televizorul mai tare.

Un reporter agitat, înconjurat de zăpadă spunea ceva despre cea de a doua victimă, decedată la spital.

— De ce dracu' aflu asta de la televizor? urlă șeful. Și cum au ajuns ăia de la televiziune acolo?

— În legătură cu traficanta noastră, reluă Stere…

— Meștere, uită-te în jurul tău. Ne îngroapă zăpezile și pentru fiecare aiurit pe care l-a ros în cur să plece pe cărări și a rămas cu mașina proțăpită în zăpadă eu sunt de vină. Acum au mai murit și ăia doi. Bomba asta a ta, va bubui în România?

— Nu cred…

— Atunci nu mă interesează. Să o ducă unde vor. Crede-mă, am altele pe cap.

— Eu și echipa mea, putem investiga pe cont propriu?

— Puteți face ce vreți, atâta vreme cât nu vă înzăpeziți.

Polițistul giurgiuvean îl privi pe tipul din București cum pleacă descumpănit. Și oftă ușurat. Scăpase de o belea.

5.

Stere era la al treilea pahar de whisky. Se simțea furios și neputincios. La fel și echipa lui. Toate eforturile fuseseră zadarnice. Fata le scăpase printre degete. În mod normal ar fi stârnit poliția și jandarmeria locală și ar fi răscolit toată urbea. Dar era cod de ninsoare și viscol. Asta însemna că forțele locale aveau altă treabă decât să alerge după o fată cu o valiză. După ce fuseseră trimiși la plimbare de polițiștii giurgiuveni, prima oprire fusese la autogară. Au vorbit cu toți cei patru șoferi care făcuseră curse Giurgiu – București – Giurgiu. Unul din ei și-a amintit de gagica pentru care un domn bine i-a dat 10 lei ca să îi găsească un loc în microbuz. Fata îl rugase să oprească imediat după podul cu șina de tren și o luase pe o străduță cu vile. Așadar nu mai avea rost să scotocească hotelurile și pensiunile. Fata fie avea o casă aici, fie avea la cine să stea. Stere oftă și lăsă capul pe spate. Brusc se întoarse către afișul din spatele lui.

— Suntem niște idioți.

În primă instanță toți își priviră șeful cu uimire. Apoi își îndreptară atenția către afiș. Era o reclamă pentru *early booking* pentru sejururi în Halkidiki, Grecia.

— Grecia?, întrebă nedumerit Sandu.

— Da, Grecia, răspunse Stere și mai ofticat. M-am tot întrebat de ce a venit aici cu bila de plutoniu. Într-un fel sau altul marfa trebuie să ajungă în Grecia. Și ce moment mai bun putea să găsească, decât unul în care iarna răscolește și România și Bulgaria.

— Mda, nimeni nu are timp să verifice bagajele. Toate autoritățile sunt ocupate să îi protejeze pe diverșii călători, replică Sandu.

— Și oricum și România și Bulgaria și Grecia sunt membre UE. Controlul nu e foarte strict pentru cetățenii UE, dacă nu zboară cu avionul. La naiba, am pierdut plutoniul, șuieră Stere.

— Crezi?

— Da. Clar. Acum e deja în Bulgaria cu următoarea ștafetă.

Stere puse mâna pe telefon.

— Ce facem? întrebă Radu.

— Îi sun pe cei din București, le spun să informeze Interpolul că mingea a părăsit, probabil, țara cu posibilă destinație Grecia și apoi să se ducă acasă. Noi mai bem un rând și apoi mergem la culcare. Dacă deschid ăștia drumul, mâne dimineață plecăm acasă. Dacă nu, rămânem în spelunca asta de hotel până ridică ăștia căcatul ăsta de cod.

6.

Diana ajunsese acasă de ceva vreme, dar se prăbușise, așa îmbrăcată cum era, pe un fotoliu și nu se mai simțea în stare să se ridice. Nici măcar nu aprinsese lumina. Ultimele zile o cam sleiseră de puteri. Făcuse de-a lungul timpului cărăușie cu diverse pentru diverși, dar mingea asta de plutoniu îi dăduse cele mai mari dureri de cap. Fusese pentru prima oară când nu aflase natura mărfii decât la preluare. Când a văzut despre ce era vorba, ar fi vrut să o ia la sănătoasa, dar era prea târziu. Pe de altă parte, banii erau frumoși. Iar sistemul, foarte ingenios. Fiecare ștafetă primea obiectul de la precedenta, împreună cu destinația etapei de traseu. Dar cărăușul nu

ducea marfa până la punctul terminus, ci până la un punct intermediar. De acolo chiar cărăușul aranja următoarea ștafetă care la rândul ei primea instrucțiunile și tot așa. Traseul era considerabil mai lung, dar categoric mai sigur. Fiecare dintre ei cunoștea doar o părticică din acțiune.

Destinația Dianei era Sofia. Fata decisese că avea să meargă până la Giurgiu. De acolo aranjase ca restul traseului să îl facă o cunoștință de-a ei cu care mai lucrase și la alte acțiuni. Alesese dinadins ziua în care intra în vigoare codul portocaliu de ninsoare și ger. Își asumase riscul ca DN5 între București și Giurgiu să se închidă înainte ca ea să plece, dar pe de altă parte, dacă reușea era puțin probabil să îi pese cuiva de valiza ei. Avea nevoie de această diversiune. A doua zi după ce preluase marfa văzuse poza cărăușului de la care o preluase în ziar. Articolul povestea că un șofer al ambasadei Ucrainei a fost arestat pentru contrabandă. Deci autoritățile mirosiseră transportul.

În sfârșit se hotărî să își scoată haina. Băgă mâna în buzunar. Ce naiba era asta? A, da, cartea de vizită a tipului ăla. Zâmbi amintindu-și cât de panicată s-a simțit când omul s-a oferit să îi care valiza. Pe urmă a realizat că era ușor isterică. În plus, un cuplu atrăgea mai puțin atenția. Iar tipul era frumușel și amabil.

Dr. Ștefan Alexandrescu, conferențiar Facultatea de Istorie a Universității București. În mod normal ar fi fost foarte interesată în a păstra contactul. Dar în circumstanțele actuale nu putea spera decât că domnul profesor o va uita repede…

7.

Nikos era mulțumit. Până la urmă meritase să își asume riscul și să facă un drum mai lung. Preluase de la Diana mingea de plutoniu și plicul la Giurgiu și ajunsese cu ele la Sofia. Conform instrucțiunilor fetei, trebuia să aranjeze cu o altă persoană să ducă marfa la destinația din plic. Dar când a văzut că următoarea destinație era Atena, a decis că nu se va complica să mai angajeze pe cineva. Va face singur și cea de a doua parte a călătoriei. Până la urmă, dacă se încumetase să plece până la Sofia pe vijelia aia, merita câteva zile de odihnă într-un hotel de 5 stele din capitala Greciei și banii în plus.

De cum ajunsese în Atena, Nikos depusese coletul la bagaje de mână la gară, comunicase numărul tichetului la numărul de telefon scris în plic și, din acel moment, se putea considera în vacanță. Vremea nu era grozavă, dar spa-ul hotelului făcea toți banii…

Se delecta cu un cognac fin și privea jocul norilor pe cer, lăsând vântul să îi ciufulească părul. Zâmbea. Se simțea bine. Dintr-odată niște bătăi în ușă îi opriră reveria.

— *Room service, sir*!

— Ce naiba, nu am comandat nimic, murmură Nikos…

8.

— Ștefan ieșise din duș și pusese de cafea. În ziua aceea nu avea cursuri decât de la 12, așa că avea timp să se răsfețe. Poate se va opri la librăria de pe bulevard, să își cumpere niște cărți. Privi pe geam. Ce vreme de rahat! După un final de iarnă vijelios, aveau parte de o primăvară ploioasă. Cu precipitațiile astea și tonele de zăpadă topită, toată țara părea a fi o mare Veneție. Dădu drumul la televizor. Din nou despre crima din Grecia. De o lună nu mai exista buletin de știri care să nu abordeze acest subiect. Poliția găsise în canalizarea Atenei cadavrul unui bărbat bătut zdravăn. Nedumerirea anchetatorilor și interesul televiziunilor românești era motivat de faptul că omul avea asupra lui două pașapoarte: unul grecesc și unul românesc. Două identități diferite, dar categoric aceeași moacă în poze. „O să aibă ăștia subiect de emisiuni încă două luni de-acum încolo!”, gândi Ștefan.

Abia apucă să pună o cămașă pe el, când auzi soneria. Se uită la ceas, era 8 și 25. Cine Dumnezeu să fie la ora asta?

— Bună dimineața, domnule profesor și scuze pentru deranj. Nu știu dacă vă mai amintiți de mine. Sunt inspectorul Stere, de la DIICOT. Ați fost foarte amabil și ne-ați ajutat într-o anchetă astă iarnă.

— Îmi amintesc vag. Bună dimineața, intrați.

Își amintea foarte bine. Nu avea cum să uite că singura sa tentativă de a agăța o femeie pe stradă se soldase cu două ceasuri de interogatoriu la poliție. Poate că ar trebui să accepte una din întâlnirile pe care tot

încerca sora lui să i le aranjeze. Putea spera că Paula avea o mână mai bună…

— De fapt tot despre fata aceea este vorba. Ați spus atunci că i-ați dat o carte de vizită. V-a sunat?

— Nu. De altfel nici nu mi-am făcut prea mari speranțe. Și după ce am aflat că era urmărită… Dar au trecut mai bine de două luni, tot nu ați reușit să o găsiți?

— Ba da, zise polițistul oftând. Am găsit-o în dimineața asta în apartamentul ei. Cu gâtul tăiat…

Moartă? Micuța Laponă fusese omorâtă? Petrecuse cu ea o oră într-o dimineață. Și din cauza ei fusese interogat la poliție. Și totuși, vestea morții ei îl lăsase cu gura căscată.

Stere își aprinse o țigară și sorbi o gură din cafeaua oferită de profesor.

— Sincer nu îmi făceam prea mari speranțe că ați ști ceva de ea. M-am agățat de un fir de păr. Am găsit în apartamentul fetei cartea dumneavoastră de vizită. O păstrase. M-am gândit că poate, poate… Adevărul e că am dat-o de gard în iarnă, iar eșecul de atunci, iată, a venit să mă bântuie.

„Și pentru el niște șefi o să îți frece grav ridichea…” gândi Ștefan.

— Domnule inspector, începu Ștefan în timp ce își conducea oaspetele matinal, pot să vă întreb: ce a făcut, până la urmă, fata asta?

— Domnule profesor, credeți-mă că nu o alergam în miez de iarnă pentru că a șutit o pereche de ciorapi. Acestea fiind spuse, cred că e mai bine să o lăsăm așa…

9.

Deci păstrase cartea lui de vizită. Într-un mod ciudat lucrul ăsta îl flata. În mod evident avea să țină minte pățania. Încă rememora acea zi de iarnă când descuia mașina. Ceva despre această femeie, care se dovedise a fi o infractoare, era încă prezent în mintea lui. Nu fusese frumoasă, dar avea un zâmbet fermecător. Și avea o atitudine elegantă și totuși naturală. Dacă ar fi întâlnit-o pe holurile facultății, ar fi fost convins că e studentă sau doctorandă. Adevărul e că ar fi preferat să o cunoască la universitate, să fi fost o fată la studii și să nu fi murit.

Acest ultim gând fu urmat de un oftat. Apoi își scutură mintea de gânduri în speranța că își va regăsi

buna dispoziție. Se urcă în mașină și demară în trombă. Nu avu cum să îi observe pe cei doi bărbați care îl urmăreau dintr-un Polo albastru. Imediat ce profesorul a pornit, cei doi s-au pus și ei în mișcare. Au lăsat o altă mașină să se interpună între ei și Alexandrescu și apoi s-au înscris pe aceeași bandă ca și profesorul…

EMISIUNEA

Colegilor mei…

Copacii îmbrăcau șoseaua într-o superbă haină în tonuri arămii, dar Florentina nu avea ochi pentru ei. Fuma țigară de la țigară, mărșăluia cu pași mărunți în jurul mașinii și evalua situația.

Așadar era vorba de transmisia directă de Ziua Națională a României. O pregătise timp de o lună. Vorbise cu primarul din Izvoarele, îi trimisese desfășurătorul, spusese echipei tehnice să ia încă un microfon mobil pentru a putea capta cântecele copiilor din curtea școlii. Se asigurase că există linie telefonică directă pentru a se putea efectua transmisia. Stabilise cu primarul lista de invitați. Făcuse *promo*-uri care erau difuzate de 3 ori pe zi. Își furase înjurături de la băieții de la tehnic, deoarece stabilise plecarea la 7 dimineața, ca până în prânz să pregătească totul. Erau pe drum deja atunci când o sunase edilul din Izvoarele și îi spusese că el se retrage din proiect. Cu o zi în urmă veniseră în comună unii de la o televiziune și făcuseră o emisiune cu fonduri cheltuite aiurea, excursii în străinătate și alte de-astea. Omul era furibund și nu mai voia nici o transmisie, nimic. Degeaba îi explicase ea că era vorba de Radioul public, că era un proiect stabilit că ei erau pe drum și că emisiunea începea în câteva ore, că fusese promovat evenimentul… Nu și nu, omul nu mai voia să prindă picior de reporter la el în comună. De parcă era proprietate personală! Să-i ia naiba și pe ăia de la teve, altă zi nu își găseau să dea năvală în comuna aia… Iar ca tabloul să fie complet, făcuseră pană! Șirul gândurilor îi fu întrerupt de sunetul telefonului. Șeful.

— Florentina, vezi că s-a vorbit la Prundu. Primarul de acolo și-a dat acordul și vă așteaptă. E 8 jumate, emisiunea începe la 12, vezi și tu ce poți să organizezi. Succes.

Florentina închise telefonul și se întoarse către echipă. De după mașină răsăriră patru capete cu priviri interogatoare.

— Trebuie să ajungem la Prundu. Repede.

— Gata, sări Lucian, șoferul. Strângem prezoanele astea și mergem!

Biroul primarului era cam mic, dar avea linie telefonică directă. Invitații vor fi cam înghesuiți, dar asta era situația. Bogdan și Doggy studiau deja locul ca să stabilească unde pun pupitrul și pe unde trag firele. Lucian și Ovidiu deja descărcau echipamentul din mașină. De ar apărea primarul mai repede, ca să se organizeze! Nu mai era mult timp. Într-un târziu Florentina realiză că cineva e în spatele ei. Se întoarse și îi spuse tipului:

— Și noi tot pe domnul primar îl așteptăm. Puteți să vă dați un pic mai în stânga? Băieții mei trebuie să tragă niște fire…

— Eu sunt primarul, stimată doamnă.

Se făcu liniște. Brusc întreaga echipă privi către bărbatul în geacă de motor, cu părul ciufulit. Bravo, Florentino, na că o comiseși!

— Îmi cer scuze, nu mi-am dat seama, se bâlbâi fata.

— Nici o problemă, zâmbi omul. Sunt obișnuit cu reacția asta. Haideți să vedem cum facem cu emisiunea asta a dumneavoastră…

Florentina își recapătă glasul și începu să explice pe repede înainte despre structura emisiunii, despre invitați. Vor începe cu istoricul comunei. Voia ca, pe lângă edil, să fie în emisiune un fermier, directorul școlii, preotul din comună, medicul – dacă exista, eventual unul – două cazuri sociale. Dar reale, nu profitori. Auzise că era și o sală de arte marțiale, să vină și antrenorul. Și pentru că era 1 decembrie, pot fi aduși copii din corul școlii, să cânte niște cântece? Și învățătoarea care a organizat serbarea la școală? Invitații ar trebui să fie prezenți pe la 11:30…

— Și cum veți transmite? De unde? întrebă gazda cu o ușoară dezorientare în glas.

— Păi de aici, din birou. Ne apucăm acum să instalăm tehnica… Dacă ne permiteți, desigur, răspunse Bogdan.

Primarul se uită pe rând la fiecare din ei. Era, în mod evident, nelămurit și sceptic. Începu să se plimbe prin cameră, scărpinându-se la ceafă. După câteva clipe, care păruseră lungi cât o zi de post, se întoarse către Florentina și zise:

— Nu prea înțeleg eu cum va arăta emisiunea asta… dar hai s-o facem!

Deschise ușa biroului și se adresă secretarei:

— Ioana, cheamă-l aici pe directorul școlii. Roagă-l să ia și monografia aia pe care a publicat-o, că trebuie să citim din ea. Să vină și inginerul agronom Preuțescu și doamna doctor. Sun-o pe învățătoare, pe Adela și spune-i să repete cu copiii trei cântece de la serbare și apoi să vină cu ei în sala de consiliu. Să se ducă Nicolae să dea drumul la căldură acolo, că altfel îngheață puștii. Putem transmite din camera de vis-à-vis, nu? Iar Vasile să ia mașina primăriei și să se ducă să îl ia pe părinte de la biserică. Iar nu merge? Bine, atunci să ia mașina mea, dar spune-i că dacă văd o zgârietură pe ea, îl omor! Vine Aglaia azi să ridice ajutorul social? Nu îi dai banii decât după ce intră la emisiune. Profesorul de sport să își pună treningul de friptură și să vină și el. Și sună la mine acasă și zi-le alor mei să asculte radio Antena Satelor începând cu ora 12. A, da, și adu și tu cafele și sucuri pentru toată lumea, doar suntem gazde, ce Dumnezeu!

Se întoarse și puse mâna pe umărul Florentinei.

— Fiți fără grijă, o să fie toată lumea aici.

— Iar noi în jumătate de oră suntem gata, completă Bogdan. Eu pun microfoanele, Doggy trage firele, facem probele și asta e! Ovidiu a plecat deja să facă poze prin comună.

Primarul se așeză la locul său, se relaxă, și începu să privească amuzat agitația care îi transforma biroul într-un studio de radio. Florentina închise ochii. Bătăile inimii tindeau să se mai liniștească. Cineva deschise geamul și aerul proaspăt și rece o învălui. Simțea că începe din nou să respire…

GLORIA ȘI DECĂDEREA ZEULUI SORIN

„În filmele de acțiune, atunci când eroul și-o fură, vezi cum vine lovitura și apoi se face întuneric pe ecran, semn că personajul a pierdut contactul cu realitatea. Nimic mai fals. Nu se rupe nici un contact, deși ți-ai dori. Prima oară am simțit impactul. Nu am văzut cine, cu ce și de unde m-a lovit. Cred că am auzit un vâjâit înainte, dar se prea poate să mi se fi părut. La momentul impactului am conștientizat brusc că în tâmpla dreaptă. Durerea a fost fulgerătoare și atât de puternică, încât nu m-am mai putut ține pe picioare. Am căzut în genunchi. Am încercat să mă ridic, dar nu am reușit decât să mă prăbușesc definitiv. Încerc să mă adun, dar singurul lucru pe care pot să îl conștientizez este că mă doare. Deschid ochii dar ceea ce văd este un haos. Sunt întins pe caldarâm, așa că nu văd decât o mulțime de picioare care se agită. Cele mai multe vin către mine. Mă sperie. O lumină, probabil de la niște faruri, mă orbește. Încerc să mă concentrez pe auz. Voci, multe voci. Cele mai multe țipă. Dar nu pot să disting nimic concret pentru că un vuiet ca de furtună le acoperă. Îmi doresc să leșin. Dar nu îmi iese. Nu mai reușesc să disting ce se întâmplă. Tot ce știu este că trebuie să mă ridic, altfel o să mă calce în picioare fie manifestanții, fie jandarmii.

Și când te gândești că nici nu intenționam să rămân la proteste. Voiam doar să văd și eu cu ochii mei ce se întâmplă. Să nu treacă viața și istoria pe lângă mine, iar eu să stau cu capul între urechi. Să pot să le spun copiilor mei, dacă mi-i va da Dumnezeu: am fost acolo, ce scrie în cartea voastră de istorie nu e adevărat, vă spun eu cum a fost…

La un moment dat m-am simțit târât. Am deschis ochii, cu greu, și am văzut o caschetă crescând în fața mea. Am avut nevoie de câteva clipe pentru a realiza că jandarmul mătăhălos trăgea de hainele mele și urla ceva. Încerc să protestez, dar gura mi se umple de sânge. Rana de la tâmplă șiroiește. Întorc capul să strig după ajutor, dar în jurul meu sunt numai jandarmi. Probabil că au intrat în forță, ticăloșii, și au spart protestul. Încep să mă

zbat, dar mâinile care mă țin cu putere se înmulțesc. La un moment dat îmi dau seama că gorilele în uniformă mă duc către o dubă.

Acum stau în pat și scrâșnesc din dinți. Mi-ar plăcea să pot spune că, dacă nu aș fi rănit, m-aș duce în Piața Universității și azi și mâine și în fiecare zi. Dar, dacă e să fiu sincer – și voi încerca să fiu, altfel aceste câteva rânduri nu au nici o noimă – dacă e să fiu sincer, spuneam, nu sunt așa sigur. Undeva într-un colț al minții mele și-a făcut loc teama. Durerea, bocancii mari, urletele matahalei în uniformă, duba, toate mă bântuie. Ticălosule care ești tu ticălos, cel care ai profitat de faptul că ai uniformă, ca să mă lovești cu pulanul în cap! Ești un criminal! Dar nu pentru că m-ai lovit. Ci pentru că atunci când mi-ai crăpat capul, ai băgat în mie frica și mi-ai luat astfel dreptul de a mă revolta. Să-ți fie rușine!"

Postarea lui Sorin avea peste 4000 de *like*-uri. Trei sau patru pagini de susținere. Cinci sau șase articole de presă, preluate de diverse site-uri și bloguri. Și asta în doar două zile. Spațiul virtual era categoric cuprins de frenezia Sorin Dumea. La asta se adăuga isteria concretă, reală. Tot etajul de la cămin era plin de flori și jucării de pluș trimise de admiratori. Majoritatea fete. Sorin nu mai era un student la filosofie. Era deținătorul adevărului universal, o marcă, o figură reprezentativă, un simbol, un zeu.

Rareș știa că nu are o misiune ușoară. Trebuia să îi spună eroului că nu are ce să caute pe soclu… Până la urmă puse mâna pe telefon.

— Salut, Sorine, ce faci, cum te mai simți? Mda… Auzi, vezi că am o veste pentru tine, dar să știi că n-o să-ți placă. Ți-am trimis un mail cu un atașament, ar fi bine să te uiți cât mai curând, e important…

* * *

Sorin închise telefonul și oftă. Ultimul lucru de care avea nevoie era o veste proastă. Și așa avea o dispoziție de căcat. Capul îl durea încă foarte tare. În plus avea și amețeli. Și dușul la baie era o aventură, cu atât mai mult cu cât aceasta era la capătul holului. În plus mai era și toată agitația asta din jurul lui. La început l-au încântat și reacțiile de pe facebook și articolele din ziare și de pe bloguri și micile atenții de la fete. Acum însă totul

devenise un adevărat fenomen și era stânjenitor. Până la urmă singurul lui merit era că și-o luase pe coajă. Halal!

Întinse mâna și apucă tableta. Trăiască tehnologia care îți permitea să primești veștile proaste înainte de prima gură de cafea! Porni *device*-ul și descoperi mail-ul cu pricina. Atașamentul era un filmuleț. Nu era o calitate deosebită, era făcut, probabil, cu un telefon mobil. Dar își putu da seama imediat că era o secvență de la demonstrațiile la care participase și el. La un moment dat imaginea se focalizează pe un individ care semăna… ba nu, chiar era el. De undeva vine către el o piatră. În imaginii nu apare și cel care a aruncat-o. Dar se poate vedea pe el clătinându-se pe picioare și, într-un final, căzând. Ce sentiment ciudat! Cel care filmează se îndreaptă către el. Telefonul surprinde apropierea unui jandarm. „Frate, ești ok? Ai pățit ceva?” țipă bărbatul în uniformă. „Cineva a dat cu piatra” spuse vocea celui care filma cu telefonul. „Bine că stai și filmezi fi-v-ar jucăriile să vă fie! Petrache, Popescule, haideți să luăm copilul ăsta și să-l ducem la ambulanța de lângă gard! Nu te mai zbate, băiete, te ducem acuma, stai potolit! Și cineva să-l prindă pe pulărăul cu pietrele și să i le bage pe gât, fir-ar mama lui a dracului!” Martorul anonim i-a filmat pe cei trei jandarmi cărându-l pe el, pe Sorin, la ambulanță…

* * *

Rareș era îngrijorat. De trei zile, de când îi trimisese filmulețul, nu mai știa nimic de Sorin. Îl sunase, dar nu răspunsese la telefon. Se dusese la el la facultate, dar colegii nu știau nimic. Aseară trecuse pe la cămin, dar fie nu era acolo, fie nu a vrut să deschidă. Era un comportament ciudat, copilăros. Până la urmă oricine se poate înșela, ce Dumnezeu! Postarea nu spunea adevărul, dar la momentul la care fusese scrisă, Sorin nu știa asta. În plus era o poveste fără nume și prenume. Nici un jandarm nu avea să fie anchetat de superiorii lui pentru ceva ce nu a făcut. Iar dacă acești jandarmi nu îl bătuseră pe Sorin, alți jandarmi îi bătuseră pe alți protestatari pașnici. La naiba, Sorine, nu e sfârșitul lumii, nu e nevoie să te ascunzi în fundul pământului. Rareș se pregătea să îl muștruluiască pe amicul său pe mail, când zbârnâitul telefonului îl întrerupse. Era sora lui. Ce Dumnezeu vrea,

la ora asta? Iar trebuie să o recupereze de la vreo prietenă sau să îi facă rost de un referat…

— Ce vrei? Am treabă…

— Uit-o și intră pe facebook. Mitul amicului tău e în picaj ca un MIG într-o zi de vară, chicoti fata și închise.

Rareș accesă site-ul de socializare și se lămuri imediat despre ce era vorba. Sorin postase filmulețul pe care i-l trimesese el și un comentariu care începea cu „Mă văd nevoit să îmi cer iertare…” Reacțiile variau de la felicitări pentru sinceritate până la isterii de genul: ești un trădător, te-ai dat cu jandarmii, te-ai vândut puterii… Ciudată specie de animale mai sunt și oamenii. Li se pune pata pe câte unul și fac din el o icoană, iar când ăla se dovedește a fi un om ca toți ceilalți, ca ei, cu bune și rele, îi apucă spumele. Peste 200 de postări în 30 de minute. Semenii noștrii mușcă cu tot atâta vigoare cu care sărută. Evident, Sorin nu mai era un simbol, un erou. Se dovedise că nu și-a furat-o de la un pulan, ci de la un cataroi, iar oamenii se simțeau dezamăgiți, trădați. Realitatea dăduse un șut soclului, iar Sorin reveni brutal cu picioarele pe pământ. Poate că nu mai era un lider de opinie, dar era prietenul lui. Și mai mult decât atât, era un om corect.

Rareș oftă ușurat. Puse mâna pe telefon și tastă un mesaj pentru prietenul lui: „Am văzut postarea de pe fb. Poți să ieși din vizuină, omule. Sunt mândru de tine…”

FATA ȘI VIOLONCELUL

În mod ciudat, ea nu se bucură niciodată de muzica propriu-zisă. Pe ea o încântă vibrația pe care instrumentul o dăruiește genunchilor care îl strâng și prin ei, o transmite întregului corp. Muzica nu se ascultă, se simte și nu se cântă, se naște, obișnuiește ea să spună. Fata și violoncelul se contopesc într-o unică ființă. O ființă atrăgătoare, fascinantă, senzuală. Pur și simplu hipnotizează publicul. Simte privirea fiecărui bărbat din sală, care se imaginează luând locul instrumentului. Simte invidia fiecărei femei care știe că ea are ceva ce ele nu vor avea niciodată. Un ceva fără nume și fără definiție, o trăire, un instinct.

Ea nu poartă niciodată rochii lungi la concerte. Rochițele simple, sobre, până la genunchi, completate de veșnicii pantofi vișinii cu toc cui, armonizați cu ruj în aceeași nuanță fac parte din prezența ei artistică. Îi place să poată simți pe pielea picioarelor atingerea lemnului lustruit al instrumentului. Muzica trece din cutia de rezonanță a violoncelului în ființa ei sub formă de vibrație, pe care ea apoi o dăruiește publicului prin fiecare por al pielii, fiecare gest, fiecare privire. Mâna conduce arcușul pe strune cu mângâieri, când tandre, când violente, dar întotdeauna senzuale. Iar muzica nu pare a veni de la compozitor sau din partitură. În acest moment aparține în exclusivitate fetei și violoncelului său. Ca spectator, te simți fermecat, dar și stânjenit că ești acolo. Ca un copil care își surprinde părinții în intimitate, privindu-i prin gaura cheii. Un critic muzical a scris odată că ea nu interpretează la violoncel, ci face dragoste cu el. Adela fusese extrem de încântată de pasajul cu pricina. În sfârșit exista cineva care îi înțelegea muzica. Relația ei cu instrumentul era aproape tangibilă. Aproape…

* * *

Adela era singură. Din nou. Concertul se terminase, oamenii veniseră la ea cu flori, îi ceruseră autografe. Primarul organizase o cină festivă pentru ea și echipa ei. Dar toate acestea se sfârșiseră, iar acum era acasă, în garsoniera luxoasă de pe Calea Victoriei. Singură. Privea

pe geam. Ploaia spăla în șiroaie caldarâmul tăcut. Când și când o mașină spărgea liniștea apăsătoare. Era trecut de miezul nopții, dar ea nu-și găsea nici pacea nici somnul. Îi era dor de el. Noaptea mai rău ca niciodată. Știa că fusese la concert. Îl văzuse. Pentru el cântase. Dar ce folos? După căderea cortinei fugise acasă la nevasta insipidă, inodoră, incoloră și copiii adolescenți, obraznici și nepăsători. Luă o gură de whisky. Alcoolul îi invadă corpul cu o căldură binefăcătoare. Poate că nu era suficient de femeie pentru el. Poate că era mai puțin femeie decât nevasta cea plictisitoare și fadă. Priveliștea începea să o plictisească, așa că trase perdelele. Privi către cutia violoncelului. Poate că singurul moment când era femeie adevărată, senzuală și atrăgătoare, era atunci când instrumentul din lemn cald și lucios era cuprins în îmbrățișarea ei și, împreună, dăruiau triluri de neegalat.

Adela deschise cutia instrumentului, îl luă și îl privi cu atenție. Era singurul partener omniprezent și fidel pe care îl avea. Fără el nu era nimic. Împreună cucereau lumea. Bărbatul ei, iubitul ei, amantul ei, aliatul ei era violoncelul. Fata puse instrumentul pe pat. Se întinse apoi lângă el. Se întoarse pe o parte, către el și îl atinse cu delicatețe…

Daniel grăbi pasul către apartamentul Adelei. Oftă. Calitatea de impresar cerea eforturi pe care nimeni nu le bănuia. Nu te ocupi numai să îi găsești artistului angajamente pentru concerte și înțelegeri pentru albume. Trebuie să ai grijă de muzician. Adela fusese întotdeauna hipersensibilă. Iar de când se îndrăgostise de mormolocul ăla de pictor, era din ce în ce mai rău. Pierdea nopți lătrând la lună de dorul lui. Și avea încă opt concerte prin țară luna asta. În plus era imperios necesar să înceapă lucrul la noul album. De asta își luase aparatul foto la el. Trebuia să o smulgă pe prințesă din casă și să facă câteva poze pentru album. Nu îi va plăcea, dar asta e…

Folosi propria cheie pentru a intra în garsoniera fetei. Slavă Domnului că nu lăsase cheia în broască. Va pune de cafea și abia după aceea o va trezi. Înainte însă, se duse către dormitor ca să vadă ce face protejata lui. Soția îl întrebase odată ce va face dacă va intra odată peste ea și o va găsi cu un bărbat în pat. „Draga mea,

replicase el, în ziua aceea le voi face o cafea și o omletă pe cinste, voi veni să te iau și ne vom plimba întreaga zi cu barca pe lacul Snagov. Va fi pentru prima oară când voi putea să o las în pace o zi întreagă, fără să îmi fac griji pentru ea!” Intră încet în dormitor. O găsi pe Adela dormind cu violoncelul în pat. Coada instrumentului aproape atingea tâmpla fetei. Ea dormea pe spate, iar mâna stângă atingea delicat violoncelul cu degetele. Dormea liniștit, ca un copil, iar buzele schițau un zâmbet. Lumina dimineții năvălea printre perdele adăugând un farmec aparte scenei.

Daniel nu poate rezista tentației, reglează aparatul și face câteva poze. Zâmbi. Probabil Adela avea să îl omoare pentru asta, dar tocmai descoperise cea mai frumoasă poză posibilă pentru coperta albumului. Închise aparatul, îl puse la loc în geantă și se duse la bucătărie să facă o cafea…

UN OM BUN

Fata își unduia trupul superb, ca de zeiță, iar el o privea simțindu-și vârsta ca pe o durere cu fiecare mișcare a ei. Ce idee tâmpită avuseseră și băieții de la secție! Le trăznise lor prin cap că ar fi haios, ca dar de pensionare, o noapte la un hotel de cinci stele și o escortă de lux. Rezervaseră o cameră la Ramada, iar Angie fusese mai mult decât fericită să accepte oferta. Îl cunoștea pe Săvulescu de când era un simplu agent la circulație. De-a lungul timpului o ajutase de multe ori. Între ei se înfiripase o prietenie ciudată, fără prea multe cuvinte, fără socializare. Ea apela la el când dădea de greu, iar el o invita la un pahar când avea nevoie de cineva cu care să vorbească despre căsnicia eșuată, despre copiii care nici măcar nu îl sunau, despre voluntariatul la adăpostul de câini de lângă Giurgiu… Când băieții de la secția 10 îi spuseseră de ideea lor, Angie acceptă fără rezerve. Era felul ei de a spune „mulțumesc"…

Săvulescu era obosit. Și băut. Și realiza că momentul ăsta, care îi ocupase visele nopți în șir, venise cu vreo 20 de ani prea târziu. Acum era gras, avea cearcăne, bea prea mult și era proaspăt pensionar. Angie continua să se miște provocator. Ridică privirea către chipul ei. Tenul creol și părul negru-albăstrui îi dădeau un aer exotic. Când o priveai în ochii aveai senzația că te scufunzi în abis. Îi zâmbi. De undeva se auzi un blues… de la televizor, era pe un canal muzical. Bărbatul prinse mâinile fetei și îi zâmbi la rândul lui.

— Ce-ar fi să dansăm? La asta încă mă pricep.

Cine știe, poate că până la urmă noaptea aceea nu avea să fie chiar un dezastru…

Bărbatul era întins pe spate, în pat, ca și cum ar fi dormit. Expresia de calm și relaxare de pe chipul său contrasta cu agitația și nervozitatea care domina camera de hotel. Criminaliștii adunau probe, iar băieții consemnau declarații și dădeau ordine răstite colegilor lor în uniformă.

Pe hol, în dreptul lifturilor, reprezentanți ai direcțiunii hotelului observau cercetările cu îngrijorare. Cufundată în fotoliu, femeia plângea liniștit și profund cu fața îngropată în palme și părul risipit pe umeri.

Medicul legist ieși din camera de hotel, își scoase mănușile chirurgicale și începu să șteargă, tacticos, cu o bucată de piele de căprioară ochelarii cu dioptrii respectabile. Popescu se apropie de el molfăind o țigară neaprinsă.

— Cum e?

— Mort, răspunse legistul, realizând mult prea târziu că nu era momentul pentru o astfel de glumă.

Oftă, își recompuse atitudinea și completă:

— O să știu mai multe după autopsie, dar mai mult ca sigur e atac de cord.

— Ce căcat, mormăi Popescu ca pentru sine.

***

Angie – Angela Frățescu, stătea cuminte pe un scaun, așteptând să dea declarația. Privea în jur și se întreba cum este posibil ca un loc să rămână înțepenit în timp. Secția 10 arăta la fel de prăfuită și dărăpănată ca atunci când pusese piciorul pentru prima dată în ea, cu aproape 15 ani în urmă. Probabil că și computerele datau cam tot de pe atunci. Mai apărură câteva fețe noi, dar nimic semnificativ. Doar peretele de onoare se extinsese semnificativ. Și acum își va găsi loc acolo încă un portret de om dispărut: Alexandru Săvulescu. Angie simți brusc că se sufocă. Îi venea să o rupă la fugă. De i-ar fi luat odată amărâta aia de declarație! Dintr-un ungher își făcu apariția Popescu care veni croit spre ea. „Doamne, nu, sper că nu mucosul ăsta obraznic îmi va lua declarația…”

— Bună, Angela. Vii să bem o cafea la bufet?

— De ce aș vrea să îmi stea în gât o cafea în compania ta?

— Pentru că am ceva de vorbit cu tine! spuse polițistul apucând fata de braț și ridicând-o aproape cu forța de pe scaun.

Au parcurs în tăcere holul și petecul de curte interioară care despărțea secția 10 de coșmelia pretențios numită bufet. De-abia când se așeză la masă înarmat cu două *caffe-latte*, Popescu începu să vorbească.

— Am văzut notițele lui Pavel cu declarația ta făcută ieri, la fața locului, la cald…
— Așa. Și?
— Mă gândeam că poate o modificăm puțin…
Angie aproape că scăpă cafeaua din mână când auzi vorbele bărbatului. Înainte de a apuca ea să protesteze, Popescu îi prinse mâinile și îi căută privirea:
— Ascultă, Angie, eu am devenit polițist datorită omului ăsta. A fost ca un fel de al doilea tată pentru mine. În secție e o legendă. Există oameni care îl detestă, dar nimeni nu își permite să nu îl respecte. Îi sunt dator și tot ce mai pot face pentru el e să am grijă de imaginea pe care o lasă în urmă… Pavel mi-a zis că ai declarat că nu… ați făcut nimic. Că Săvulescu nu era în formă…
Angelei îi luă câteva clipe să realizeze unde bătea Popescu. Ar fi pufnit-o râsul, dacă nu ar fi conștientizat că polițistul vorbea cât se poate de serios. Și că era vorba de un om care a murit. Și care ei îi era foarte drag.
— Nu pot să cred! Omul ăla a murit și ție îți pasă dacă am făcut-o sau nu! Tot puști mucos ai rămas!
— Nu înțelegi! Știu că ție ți se pare o tâmpenie și poate chiar e, dar dosarele astea pot fi consultate de oricare dintre noi. Lumea bârfește și vorbește prostii. N-aș vrea ca pe la te miri ce beție unul de nu și-a șters încă cașul de la gură să aibă motiv să îl ironizeze pe Săvulescu, înțelegi? Hai, măi fată, că și tu îi ești datoare! Te-a ajutat de atâtea ori. Nu o dată ne-a luat și pe noi la zor ca să te ajute. Asta ca să nu mai vorbim că și-a trecut numele pe certificatul puștiului.
Popescu atinsese un punct sensibil. Cu vreo șapte ani în urmă Angela se înhăitase cu un protector – de fapt un proxenet pentru fețele subțiri cu portofele groase. Fată frumoasă și deșteaptă, Angie a ajuns curând preferata tuturor. Simțind că i-ar fi mai bine pe cont propriu, a încercat să iasă de sub tutela bărbatului. S-a lăsat cu scandal. Într-o seară a venit peste ea, a bătut-o și a violat-o. Într-un moment de neatenție a bărbatului, Angie a pus mâna pe o sticlă de whisky și i-a crăpat capul ticălosului. Săvulescu a intervenit atunci și a mușamalizat toată istoria. Câteva luni mai târziu, Angie a descoperit că era însărcinată. Și oricât de nebunească ar părea decizia, a decis să păstreze copilul. A născut un băiețel. Săvulescu era divorțat deja la acel moment, așa că a decis să își treacă numele în dreptul rubricii privind identitatea

tatălui. Era mai bine decât tată necunoscut. Și fără doar și poate, mai bine decât tatăl natural… După acest moment, zvonurile privind o relație între Angie și Săvulescu au luat avânt. Iar ei nu s-au străduit să le nege.

*****

Angie semnase declarația. Modificată. Popescu stătuse pe capul lui Pavel până când acesta arsese pagină cu pagină carnețelul pe care notase declarațiile inițiale ale fetei. Angie se îndrepta către ieșire. Se opri puțin pentru a-și căuta mobilul. Când ridică privirea, Săvulescu îi zâmbea dintr-o poză, de pe peretele de onoare. Trebuie să fi avut în jur de 40 de ani. Nu arăta rău de loc. Era sigur pe el și îi stătea bine în uniformă. Ochii îi sclipeau plini de viață. Angie nu îl văzuse niciodată așa. Tipul pe care îl știa ea era îmbătrânit și blazat. Iar ochii erau albaștri și triști, ca marea la începutul toamnei. Angie nu își putu lua ochii de la el câteva minute.

— Aveți cumva o copie a acestei poze? Aș vrea să am și eu una.

* * *

Este trecut de miezul nopții când Angela încuie ușa apartamentului ei, se duce la bucătărie și își făcu un ceai. Slavă Domnului că cel mic nu avea școală a doua zi dimineață! Cina cu omul de afaceri arab durase mai mult decât era planificat. Când primise telefonul, îi trecuse prin minte să renunțe. Nu prea avea chef să facă frumos. Dar la vârsta ei nu își prea permite să refuze clienți. Trebuie să tragă tare cât mai poate. În plus, Afer este un tip ok. Elegant și respectuos. Este unul dintre puținii care știu că are un copil și vine întotdeauna cu o atenție pentru el. O invită întotdeauna să îl însoțească la diverse evenimente unde are ocazia să cunoască potențiali clienți. E greu de spus dacă le explică acestora că ea e o escortă închiriată. Oricum anturajul lui Afer o tratează foarte bine. Bărbatul a îmbătrânit și nu mai urmează nimic după cină, așa că banii sunt acum mai puțini. Dar nu sunt de lepădat. Cei 300 de euro făcuți în seara asta sunt banii pentru cantonamentul puștiului la Sinaia.

Angie luă cana de ceai și se duce în sufragerie. Nu aprinse lumina, dar deschise televizorul. Știrile CNN

invadară camera micuță. Din nou ceva despre Orientul mijlociu. Angela deschise geanta pentru a scoate ochelarii. Nu îi purta în public, dar avea nevoie de ei când se uita la televizor. Căutând prin poșetă, dădu de fotografia polițistului.

— Alexandru…, șopti ea oftând.

Uită de știri și privi poza, mângâindu-i chipul cu degetul.

— Cine e nenea?

Nici nu l-a simțit pe Andreiuț. Probabil că a auzit televizorul și și-a dat seama că a venit mami.

— Un om bun… care a murit.

— Atunci e acolo sus, decretă băiatul cu degetul arătător îndreptat spre lustră.

— Acolo sus?

— Da, la îngeri. Dacă zici că e un om bun.

— Da, la îngeri. Iar tu vei fi în pat în următoarele 5 secunde.

Angela luă băiețelul de mână și îl duse în camera lui. Privirea polițistului o petrecu din fotografia de lângă cana de ceai.

IEPURAȘUL DE MUSELINĂ

Nepoatei mele, Eliza. Orice om are o poveste. Totul e să își găsească forța să o spună. Și un alt om dispus să o asculte…

— Vine?

— Șșșșt! Nu fi nerăbdător! Mai bine ascultă să îl auzi când sosește.

Stau în pat lângă sora mea. E după-amiază și soarele se strecoară printre faldurile perdelelor. Eu nu am stare și mă tot foiesc. Dar Irina – așa o cheamă pe sora mea – stă nemișcată, cu ochii închiși. Doar mâna ei dreaptă, subțire și delicată, se joacă în părul meu. Îmi place și mă liniștește.

— Dar crezi că mai vine?

— Vine, vine, răspunse ea ușor. A lipsit în vreo zi?

— Nu… Dar de ce nu rămâne la noi?

— Asta nu se poate.

— De ce?

— Păi, întâi pentru că nimeni de aici din casă nu știe că există. Dacă ar rămâne aici, până la urmă cineva – mama, tata, bunicul – l-ar vedea. Și nu ar mai fi secretul nostru. Pe urmă, nu poate să îi lase singuri pe prietenii lui: șoricica Roza, porcușorul Robbi, pisicuța Musette și ceilalți.

Nu prea știu ce să răspund. Mi-e milă de șoricica Roza, porcușorul Robbi și pisicuța Musette, dar mi-aș dori să rămână Iepurașul de muselină la noi. Măcar o noapte. I-aș arăta jocurile mele pe calculator. Ne-am juca *Need for Speed.* E un joc de curse cu mașini. E super! Sau ne-am uita la desene. Am toată colecția cu Tom și Jerry. Dar niciodată nu rămâne. Vine după prânz, se strecoară la sora mea în cameră și povestim sau ne jucăm. Fără zgomot, ca să nu se trezească cei din casă. Și apoi, când soarele se duce la culcare în pădurea din spatele casei, fuge iute să îl prindă din urmă. Dacă soarele adoarme înainte să ajungă el acasă, se face întuneric și nu mai găsește drumul către grădina fermecată de după pădure. Acolo locuiesc Iepurașul de muselină și prietenii lui, în grădina fermecată de după pădure. N-am fost niciodată, dar trebuie să fie foarte frumos. Iepurașul de muselină ne-a spus că toți au căsuțe colorate făcute din Lego. Și că

fiecare are în curte păpădii. Primăvara fac concurs, care suflă pufii cât mai departe. Nimeni nu îl întrece pe Iepurașul nostru.

— Ce-i aia muselină?

— O țesătură, un material din care se fac hăinuțe, perdele…

— Și pe Iepuraș de ce îl cheamă Iepurașul de muselină? De ce nu are și el un nume, cum avem noi: Irina și Tibi. Sau ca prietenii lui – pisicuța, porcușorul și șoricica?

— Pentru că doar unul este Iepurașul de muselină! răspunse o voce pițigăiată, înainte ca Irina să apuce să spună ceva.

— Iepurașule, ai venit!, strig eu sărind din pat.

— Șșșșt!, mă apostrofează în cor și sora mea și Iepurașul. O să trezești toată casa!

— Scuze… Dar de ce nu vrei să știe nimeni că vii?

— Pentru că cei mari nu cred în mine. Adulții nu înțeleg că și eu și prietenii mei din pluș suntem vii și avem suflet. Ei cred că suntem doar niște jucării. Dacă m-ar vedea, m-ar pune în raftul din camera ta și nu m-aș mai putea întoarce la mine acasă.

— Dar aș putea să încerc să le spun. Iar dacă eu nu pot, le vorbești tu.

— Cei mari nu mă pot auzi…

Simt mâna Irinei pe umărul meu.

— Hei, ai uitat? Ăsta e secretul nostru. Iepurașul de muselină e musafirul nostru de taină.

— Ca în jocurile cu cavaleri?

— Exact!

— Că tot veni vorba de cavaleri, chițăi Iepurașul, ai îndeplinit misiunea pe care ți-am dat-o?

— Ce misiune? întreabă Irina zâmbind.

— Da, răspund cu mândrie.

Dau fuga la mine în cameră și mă întorc cu o tavă cu 3 pahare de suc și prăjituri.

— Iepurașul de muselină și cu mine am decis că în fiecare zi vom avea un party. Am adus prăjituri. Pentru noi și pentru prietenii Iepurașului din grădina fermecată. Și suc natural. Din morcovi. Mama zice că are vitamine. O să te ajute să te faci bine. Și când n-o să mai fi bolnavă, o să putem să mergem și noi la Iepuraș acasă.

Irina îmi zâmbește și mă sărută pe frunte.

În seara aceea Iepurașul de muselină a trebuit să plece în grabă. Surorii mele i s-a făcut rău și au chemat doctorul. Pe mine m-au dus în camera mea. Mai târziu mama a venit s-a așezat lângă mine, s-a uitat în ochii mei și mi-a spus, rar și tare:

— Irina e obosită și a adormit. Înțelegi?

— Sigur că înțelege, femeie, bodogăni bunicul în spatele ei. E autist, nu e surd!

Nu le-am răspuns nimic. Nu am putut. Mi-era prea teamă ca să pot să vorbesc. În general, oamenii cred că autiștii refuză să vorbească. Adevărul e că pur și simplu ne e greu să ne găsim cuvintele. E ca atunci când înveți o limbă străină. Înțelegi ce spun ceilalți, dar când trebuie să spui tu ceva, simți că nu ai vorbele la tine.

Toată noaptea nu am închis un ochi. Cum adică, a adormit? Și ce, nu pot să dorm și eu cu ea? Voiam să stau și eu cu Irina, mai ales că duseseră lumânări la ea în cameră și era o lumină caldă, așa ca în serile de Crăciun.

De-abia a doua zi bunicul și-a luat inima în dinți și a venit să îmi spună ce se întâmpla. M-a luat pe genunchi și mi-a povestit despre sora mea, despre copilăria ei, despre îngeri și despre lumea de dincolo. Cred că și-ar fi dorit să spun și eu ceva, dar mie toate astea mi se învârteau în minte. Prea multe, prea dintr-odată! Înainte de a pleca din cameră, bunicul scoase din buzunar o jucărie și mi-a întins-o. Era un iepuraș cusut din bucățele de muselină și umplut cu câlți. Îl făcuse pentru sora mea, când era mică. L-am privit îndelung.

— E și… și unul viu, să știi…

— Ce?

— Iepuraș de muselină. Am vorbit cu el.

Bunicul m-a mângâiat pe cap, a oftat și a spus doar atât:

— Știu.

N-am înțeles de ce am nevoie de ea. Nu o vreau. Nu vreau pe nimeni. Să mă lase toată lumea în pace! Trebuie să cer apă dacă mi-e sete. Trebuie să salut când vine cineva. Trebuie să mă joc cu ceilalți copii. Trebuie să

spun poezia tare. Iar acum trebuie să renunț la ora mea de joacă pe calculator ca să stau cu ea. De ce?

— Tibi, ești supărat pe mine?

Are voce blândă. Și ochi frumoși. Nu ca ai Irinei, dar frumoși. Nu sunt supărată pe ea, dar voiam să fiu singur. Tot mai sper că o să vină Iepurașul de muselină. Am descoperit în sertarul din biroul bunicului niște poze cu Irina când era mică și vreau să i le arăt. Și să povestim despre ea. Poate așa îmi mai trece de dor…

— Câți ani ai? mă întreabă.

Măcar nu a început cu „cum te cheamă”. Dacă a venit să stea cu mine, precis mama și bunicul i-au spus cum mă cheamă. I-au spus probabil și câți ani am, dar se pare că trebuie să mă întrebe ceva. Toată lumea vrea să mă facă să vorbesc. Înainte vorbeam cu Irina, dar acum…

Mă uit la ea. E răbdătoare și zâmbește. Așteaptă să răspund. Aș putea măcar să încerc. Brusc îmi simt buzele uscate și gura lipicioasă. Se întâmplă de câte ori vreau să spun ceva. Aș bea apă, dar și pentru asta trebuie să vorbesc, să o cer. Să îi răspund, poate apoi o să pot bea apă.

— Cinci…

— Poftim? Poți să spui mai tare, că nu am auzit… Tibi?

Cinci, surdo! Și mi-e sete!! Da, știu, trebuie să vorbesc mai tare și clar. Altfel nu mă înțelege nimeni. Adulții insistă. Iar copiii râd de mine.

— CINCI ANI! Am cinci ani.

— Așa, bravo. E mult mai bine.

Se așează pe covor, lângă mine. Scoate din geantă niște cartonașe cu poze. O veveriță. E drăguță, dar mai simpatici sunt Chip și Dale. O pisică, care doarme. Un cățel care are un os. O fetiță și un băiat care se țin de mână și merg la școală. Cum de unde știu că merg la școală? Păi au ghiozdane. Și uniforme. Așa e și uniforma mea, dar cu roșu în loc de albastru. Pe cartonașul ăla ce e?

— A, un iepuraș… Am și eu unul… Am avut. Dar nu așa…

— Dar cum?

— Era din mus… mus…

— Muselină?

— Da! E prietenul meu…

— Arăta… așa?

Iepurașul de muselină iese din geanta doamnei doctor. Suuuper! Cât l-am căutat… Îl țin în mână și simt o lacrimă. Ajunge pe nas. Trebuie să o șterg înainte să o vadă… Prea târziu. Doamna doctor a văzut-o și a luat-o pe degetul ei. Zâmbește. Iepurașul de muselină îmi șoptește. Zici tu? Ești sigur? Bine…

— Ce e?

— Iepurașul de muselină zice să îți arăt și ție…

— Ce?

Mă întind peste piciorul ei ca să iau ghiozdanul. Trebuie să le scot din buzunarul secret.

— Poze cu sora mea. Era mică. Vezi?

* * *

Au trecut 15 ani de când eu și sora mea nu mai primim vizita Iepurașului de muselină. Bunicul se dusese și el de vreo șapte. La un moment dat tata a găsit de lucru la oraș și ai mei au vrut să vândă bojdeuca. Doar că eu n-am vrut nici în ruptul capului să plec din casa mea de lângă pădure. Asta e o altă problemă a celor ca mine. Nu ne prea place să schimbăm locul…

Irina. Mi-e dor de ea și de universul pe care mi-l crease pentru ca eu să mă simt în largul meu și încerc să vorbesc. Ea știa foarte bine cât de mult te poate îndepărta de lume un diagnostic pe un certificat medical.

Nici acum nu sunt prea prieten cu vorba. Probabil de aceea m-am făcut grafician. O imagine face cât 1000 de cuvinte. Nu prea reușesc să țin de o relație. Femeile vor să le vorbești. Dar m-am apucat de grădinărit. Citisem undeva că acum i se spune *landscaping.* Tot ce am vrut eu a fost să îmi creez propria grădină fermecată dincoace de pădure. Căci pe cea a Iepurașului de muselină nu am ajuns să o văd niciodată. În după-amiezile de vară îmi place să mă duc în dormitorul meu – fosta cameră a Irinei – și să mă întind liniștit în pat. Uneori, la crepusculul dintre realitate și vis îmi apare sora mea. E veselă, îmbujorată și energică, nu palidă și vlăguită de boală. Ieri era îmbrăcată într-o rochie albă și ținea în mână un iepuraș de muselină.

— Spune-mi o poveste! a zis ea cu voce de clopoțel.

I-am povestit cum am recreat gradina fermecată în fața casei. Mi-a zâmbit, m-a mângâiat și mi-a spus:

— După ce sufli puful de păpădie, lasă-l pe Iepurașul de muselină să aibă grijă de casă și mai vezi și tu ceva din lumea asta mare. Ai înțeles?

Ce lucru ciudat, îmi zic, nu mi-am dat seama niciodată cât de mult seamănă Irina cu mama…

***

Probabil că am adormit. E seară. Mă întorc către calculator. Am vreo trei-patru mail-uri. Unul este de la Adriana, o fată pe care am întâlnit-o la centrul de terapie. Da, încă fac terapie. Nu că ar avea vreun efect. Dar măcar întâlnesc oameni ca mine. Și asta îmi dă un sentiment de siguranță. Adriana este unul din voluntarii centrului. E o fată drăguță. Și blândă. Și are ochi frumoși. Dar eu nu vorbesc cu ea. Nu prea vorbesc cu nimeni. Stau cu ei și viața mi se pare mai… normală. După standardele mele.

Deschid mail-ul.

Bună Tibi.

Eu sunt Adriana, unul din voluntarii de la centru. Nu sunt sigură că mă știi. Nu prea îmi vorbești. La început am crezut că nu îți plac. Pe urmă am văzut că nu prea vorbești cu nimeni. Dar ai ochi frumoși. Și desenele tale sunt superbe. Că veni vorba, să știi că pe cel cu fata care stă pe pat și privește pe geam eu l-am luat. Îmi cer scuze, dar era așa frumos… Eu sunt incapabilă să desenez. Nu pot să trag nici măcar o linie dreaptă fără riglă…

În fine, ideea e că m-am gândit că am putea să ieșim în oraș. Dar probabil că n-ai accepta. Sau, chiar dacă am ieși, tu nu prea vorbești… Sigur, am eu logoree cât pentru cinci persoane, dar chiar și așa… Ar fi ciudat.

Așa că am optat pentru un concert. E vorba de o prietenă de-a mea care cântă folk. Vineri seara va cânta într-un club mic și drăguț. Mi-ar face mare plăcere să vii. Ce zici?

Adriana

Deci ăsta era motivul pentru care nu mai găseam desenul… Primul impuls e să refuz invitația. Pe urmă îmi vine în minte visul cu Irina: „vezi și tu ceva din lumea asta mare…”. Mi-ar plăcea să merg la un concert de folk.

PLIMBAREA

Pentru bunicul din Cluj…

„Strada Ritmului se face din Bulevardul Ferdinand, cum vii dinspre Mihai Bravu până în intersecția cu Șoseaua Pantelimon.” Așa îi spusese Lizica, vânzătoarea de la Pâine. Iar harta părea să îi dea dreptate. Dar Tati nu a vrut să riște să tot obosească căutând locul, așa că apelă la un taxi. Era ora 6 dimineața, orașul nu era aglomerat. Mașina alerga cu viteză, iar prin geamul întredeschis aerul rece al începutului de zi împrospăta atmosfera. Tati își plimba ochii pe linia clădirilor, iar mintea îi zbura către anii tinereții, când mașinile erau mult mai puține, și, deci mai ușor de admirat. Își amintea cum atrăgea privirile când oprea Buick-ul în fața Carului cu Bere și zâmbea pe sub mustață.

— Domnu’, am ajuns!, zise șoferul, terminând brutal momentul de visare. Autogara este acolo, în curtea aceea.

Bătrânelul a intrat în incintă și a spus, tare și clar, „Bună dimineața!”. Cei câțiva somnoroși care așteptau plecarea microbuzului priviră surprinși. Vreo doi răspunseră printr-un gest. Era clar că dintre toți, numai el era entuziasmat de călătoria matinală. Ceilalți nu aveau de ales. Tati cumpără bilet, puse întrebări în legătură cu momentul plecării microbuzului. Se așeză apoi pe o băncuță și își aprinse o țigară. Plugarul. Și asta pentru că nu se mai găseau țigări Carpați.

* * *

Aveai impresia că ochii lui erau desprinși direct din cerul senin de afară. Omul privea peisajul, dar mintea lui călătoarea cu o viteza mult mai mare decât cea a mașinii. În stânga lui stătea o fetiță care nu își mai putea lua ochii de la el.

— Cristina, nu te mai holba la domnu’. Nu-i frumos!

— Dar mami, uite, arată ca bunicul din poveste. Doar că nu are pipă.

Tati zâmbi către copilă, îi făcu cu ochiul și apoi își întoarse privirea către munții care se conturau la orizont.

Pe măsură ce se apropiau, piscurile dezvăluiau urmele de zăpadă care străluceau în soare.

La un moment dat se auzi o voce de bărbat. Pe partea stângă, lângă geam, era un tânăr în uniformă militară. Vorbea la mobil. Încet, să nu deranjeze, dar era singurul care vorbea, așa că atrase atenție.

— Iubita mea, iartă-mă că te-am trezit! Am sunat să îți spun că am citit scrisoarea pe care mi-ai dat-o. Dacă mi-a plăcut? Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a scris cineva vreodată. Am să o păstrez tot timpul cu mine. Îți mulțumesc mult și să știi că te iubesc. Mult, mult de tot. Și îmi este deja dor de tine. Ai grijă de tine, pui mic. Te iubesc. Ne vedem duminică.

Tati zâmbi din nou. Ce frumoasă e tinerețea! Și se pare că cei în uniformă se bucură încă de mare trecere la femei…

***

— Vă pot ajuta cu ceva?

Întrebarea preotului avu darul de a-l readuce în prezent pe domnul cu părul și mustața de argint și ochii albaștri. Tati zâmbi.

— Sunteți de mult preot paroh aici?

— Depinde ce înțelegeți prin „mult”. La începutul lui decembrie se împlinesc cinci ani. Să înțeleg că nu sunteți la prima vizită aici…

Bătrânul zâmbi. Cu foarte mulți ani în urmă participase la un curs de istoria aviației care se desfășurase la Sinaia. Câțiva dintre ei fuseseră cazați în micul hotel de pe Aleea Poștei. Era atunci, ca și acum un loc liniștit și retras. Clientela era compusă, în general, din membri ai comunității catolice în căutare de liniște și aer curat. Cei cinci tineri aviatori, pe de altă parte, căutau un mod de a se distra. Au invitat niște tinere la cel de-al doilea etaj al casei de odihnă. Tărăboiul iscat i-ar fi costat mult pe băieți, dacă nu ar fi intervenit repede și eficient comandantul escadrilei. Mulți ani mai târziu acesta îi spuse lui Tati, la un pahar de vorbă, că dacă nu ar fi existat acel nefericit incident din tinerețe, probabil că toți cei cinci ar fi ajuns generali.

Poate. Dar Tati nu își pierdea timpul cu regrete. Privea ferestrele etajului al doilea al clădirii și surâdea la amintirea fetei blonde cu ochii verzi și zâmbet ștrengar.

— Nu, nu sunt la prima vizită. Am mai fost în urmă cu foarte mulți ani. Dar amintirile sunt proaspete ca un măr copt.

— Vă grăbiți? întrebă părintele. Mă gândeam să mergem să vedeți cum arată acum Casa de odihnă și biserica. Și, dacă nu vă încurc programul, am un vin de la Niculițel. Ce ziceți?

— La vârsta mea, părinte, sunt puține motivele de grabă. Astăzi e ziua mea de plimbare. După dumneavoastră.

* * *

Fiul său Paul și soția lui, Florentina, îi povestiseră mai demult despre o cină cu niște prieteni la restaurantul „Cocoșul albastru”. Cei doi erau încântați de atmosferă și delicatesele culinare. De fapt, nu încetaseră să pomenească de acel local vreo săptămână. Odată ce află că exista un „Cocoș albastru” și în Sinaia, Tati decise că e musai să ia prânzul acolo. Îi plăcură în mod deosebit steagurile medievale ce serveau drept unice decorațiuni pe pereții localului. Fiecare dintre ele era o replică fidelă a unuia dintre stindardele principalelor familii domnitoare europene. La loc de cinste stăteau flamurile principatelor românești. Meniul avea și el o ușoară rezonanță istorică. Mult vânat și mult proțap, de puteai jura că lista de bucate a fost scrisă de Sadoveanu sau Dumas.

Tati își savură masa bucată cu bucată. Și își rezervă destul timp pentru a privi și asculta în jurul său. Zâmbi îngăduitor tinerei familii de lângă fereastră, care se străduia să își liniștească dracii de copii. Se amuză mucalit privind blonda platinată care, din dorința de a-și impresiona „sponsorul”, venise la munte cu cizme cu tocuri cui. Îl compătimi sincer pe bărbatul de la masa de la balcon al cărui mobil suna din cinci în cinci minute. Bietul om nu înțelesese nimic din prânzul acela…

Și, în plus, putea savura liniștit un pahar de Sânge de Taur. Nora sa nu îi permitea de teamă că vinul roșu îi va afecta tensiunea.

* * *

Totul fusese o nebunie. Dar nu așa se nasc cele mai frumoase povești? Era război, era sărăcie, oamenii erau

dezrădăcinați și trimiși care încotro. Tati scăpase de două ori de moarte ca prin urechile acului. A doua oară reușise să iasă din avionul în flăcări, dar arsurile îl trimiseseră într-un spital de campanie organizat ad-hoc în acel hotel din Sinaia. Era o clădire veche, elegantă. Când începuse să se refacă, Adelina, o asistentă energică și drăguță, îl ajutase să se plimbe prin hotel și să îi descopere frumusețea. Priveau în jur și își imaginau călători grăbiți, întâlniri de afaceri, jocuri de ruletă și petreceri. Mai avea o săptămână și se întorcea pe front când decise că voia să știe că îl așteaptă cineva acasă. Voia să îi scrie cuiva despre planuri pentru când va fi pace. Îi era teamă că, odată războiul terminat, nu își va mai găsi rostul.

Făcu rost de șampanie și cumpără niște flori. O ceru pe Adelina de nevastă în mijlocul salonului, între două operații. Ea spuse „da" și trei zile mai târziu erau soț și soție. Invitații fură personalul și răniții. În loc de petrecere avură parte de un transport de răniți în urma unui bombardament.

La aniversarea a 10 ani de căsnicie, Tati organizase o recepție în toată regula, pentru a-i dărui soției sale nunta de care nu avusese parte în timpul războiului.

Acum stătea singur pe o bancă și admira hotelul acela impunător. Trebuie că era privatizat și rentabil acum, căci era renovat și dichisit. Ce păcat că Adelina nu mai putea fi cu el. Se prăpădise, săraca, în lupta cu cancerul, înainte de prima bătălie… Zgomotul unui tren care părăsea gara din vale răzbătea printre brazi în liniștea grădinii. Bătrânul cu ochii de peruzea hrănea porumbeii și vrăbiuțele dintr-o pâine.

* * *

Tati o luă ușor pe strada spre gară. Știa că avea un tren cu plecare în jurul orei 18. Era perfect. O să ajungă acasă pe la 9 seara. Copiii o să facă un pic de gălăgie, dar o să le treacă. În fond și la urma urmei, dacă Alin – nepotul lui de 15 ani – poate sta afară până la 11, atunci și el avea voie să se întoarcă acasă pe la 9, nu? De la moartea Adelinei, și fiul, și nora sa erau îngrozitor de protectivi. Sigur, erau bine intenționați, dar…

Se opri la benzinărie și cumpără o ciocolată.

Trenul avea întârziere 5 minute. Tati cumpără o carte de Agatha Christie. Îi plăceau la nebunie romanele

polițiste. Așa drumul avea să i se pară mai scurt. Una peste alta, se felicita pentru ideea lui de a mai ieși din oraș. Astfel de momente îi redau independența și confereau utilitate timpului. Omul fusese activ întreaga sa viață. Chiar și după pensionare. Dar atacul de cord, urmat de grija excesivă a fiului și nurorii îl constrânseseră la o viață sedentară. Mutarea în apartamentul copiilor accentuase frustrarea pe care o aducea cu sine dependența de ceilalți. Călătoria asta de o zi putea părea banală pentru oricare dintre noi, dar pentru fostul aviator era echivalentul unei declarații de independență îmbrăcată într-o mănușă de catifea. Pentru prima oară, de când se îmbolnăvise, se simțea… nu, nu liber, ci independent. Acum era gata să se întoarcă acasă, la cei dragi. Sigur, va trebui să își ceară scuze ca îi pusese pe jar cu dispariția lui, dar meritase. Fusese o zi pe cinste.

* * *

Florentina nu mai știa ce să spună. Soțul ei era tensionat ca un arc. Patrula prin sufragerie cu telefonul în mână. Vorbise cu toată lumea: domnul Fenescu, fostul polițist, nea Nae măcelarul, doamna Istodor – generăleasa. Sunase și la medicul de familie. Nimic! Tati dispăruse fără urmă. Ce nu putea înțelege femeia era de ce Paul nu sunase la poliție. Când îi propusese, bărbatul se gândise un pic și spusese că nu voia să agite apele de pomană, cu atât mai mult cu cât poliția nu va sări instantaneu în căutarea unui octogenar. Aveau ei altele mai bune de făcut. Era însă pe punctul de a se lăsa convins de soție, când îl auzi pe Alin:

— Bine că ai venit, bunicule, că babacii mai aveau puțin și luau foc.

— Alin, nu e frumos să le spui părinților tăi așa. Sunt încă foarte tineri. Și oricum sunt părinții tăi.

— Bine, bunicule, cum spui tu…

Primul pas al lui Tati în sufragerie fu acompaniat de o tiradă de întrebări și reproșuri îngrijorate din parte fiului și norei. Omul îi privi și îi ascultă cu îngăduință. Se aștepta la așa ceva. În plus, în sinea lui trebuia să recunoască faptul că cei doi aveau, cel puțin în parte, dreptate. Tirada de întrebări luă sfârșit, iar Tati decise să aplaneze conflictul cu tact. Îi sărută pe amândoi pe frunte și spuse calm și senin:

— Am fost în oraș. M-am plimbat prin parc, am băut un suc, am mâncat o prăjitură, m-am uitat prin vitrinele magazinelor… „window shopping” cred că se cheamă asta, nu?

Florentina și Paul nu aveau replică. Adevărul e că, așa cum punea Tati problema, totul părea simplu și logic. Omul nu era nici handicapat, nici neajutorat. Suferise un infarct, e drept, dar se recuperase și dacă voia să se plimbe prin oraș, era dreptul lui.

Alin rupse tăcerea:

— „Window shopping”? Tare, bunicule, p-asta de unde o știi?

— Am răsfoit un număr din „Cosmopolitan” uitat de mama ta în bucătărie…

— Tată, interveni Paul, te-am rugat să nu mai pleci fără să ne anunți. Ai lipsit de acasă toată ziua. Nu am știut nimic de tine și am fost îngrozitor de speriați. Florentina a vrut să anunțe poliția. Am încercat să te sunăm pe mobil și l-am auzit cântând din camera ta…

— Mobilul, știam eu că am uitat ceva, spuse bunicul spășit.

Sigur, nu avea nici un rost să mărturisească faptul că nu avusese nici o clipă intenția să ia drăcovenia aia cu el.

— Dragii mei, reluă bătrânul, îmi pare rău ca v-am speriat. Nu am avut nici o clipă intenția asta. Aveam nevoie de o ieșire singur, cu gândurile mele. Era o vreme așa frumoasă, că n-am putut rezista tentației. Promit că nu mai plec fără să anunț și nu mai uit mobilul. Încă odată, îmi pare rău. Uite, ca să nu mai fiți supărați, am adus pâine proaspătă și niște plăcinte cu brânză delicioase.

Tati îi înmână sacoșa norei sale cu un zâmbet și plecă în cameră să se schimbe. Florentina rămase tăcută, privindu-și soțul. Paul se liniștea treptat oftând ușor.

Femeia se duse în bucătărie să pună pâinea la locul ei și plăcintele pe o farfurie. Într-adevăr, proaspătă pâinea. Gustă dintr-o plăcinta. Excelentă! Oare de unde o fi luat-o? Se uită pe pungă: Patiseria „Gold Bread” Sinaia… Poftim? Sinaia? Tati fusese la munte? Foarte tare, cum ar spune fiul ei. Nu e de mirare că fusese plecat toată ziua. Primul impuls fu să îi spună soțului ei. Se duse în sufragerie și îl găsi pe Paul privind pe fereastră. În mod evident, era cu gândul departe, dar era calm, relaxat. Nu era cazul să îi provoace noi dureri de cap. Se întoarse în bucătărie și începu să pregătească masa pentru cină. Tati

era acasă și asta era tot ce conta. Cine ar fi crezut că bătrânelul simpatic era un asemenea ștrengar?

Zâmbi ca pentru ea și se apucă să facă salata de roșii. Avea să meargă de minune cu plăcinta cu brânză…

* * *

— Pentru Dumnezeu, oprește sirena aia, că nu pot să gândesc!

Ordinul răstit venea de la inspectorul Avramescu și îi era adresat unui subinspector care stătea nemișcat lângă mașina cu sirena și girofarul pornite. Avramescu știa, însă, că se răstise absolut degeaba la bietul om. Cu sau fără zgomot, oricum nu era în stare să își adune gândurile. Toată povestea îl lovise precum parul în cap. Undeva în jurul orei 9 seara primise un telefon de la administratorul Casei de Odihnă a Bisericii Romano-Catolice. Omul era îngrijorat peste măsură, părintele nu era de găsit. Faptul în sine era surprinzător. Ceea ce stârnise, însă, îngrijorarea oamenilor era faptul că omul ratase slujba de seară. Inițial inspectorul încercase să îi liniștească pe oameni și să amâne cercetările pentru a doua zi. „Poate că părintele a simțit nevoia să fie singur, a plecat să se plimbe și a uitat de trecerea timpului." spusese el. Numai că, în sinea lui, știa că nu era așa. Părintele Andrei Vlăsceanu trăia doar în și prin biserica lui. Era de cinci ani preot în Sinaia și încă nu fusese la cotă sau pe pârtia de schi. Se simțea bine în oaza aceea de liniște din mijlocul orașului, alcătuită din biserică și complexul hotelier aferent. Nu simțea niciodată nevoia să se izoleze de oameni, iar când voia să fie singur cu gândurile sale se așeza pe una din băncile din biserică și își fixa privirea blândă pe un vitraliu. Nu dispărea în neant.

Știind toate astea, Avramescu se îmbrăcă și veni pe jos până la biserică. Adună oamenii care aveau grijă de biserică și de casa de odihnă și cei câțiva oaspeți, îi împărți pe echipe și porniră a scotoci fiecare colțișor al complexului. Băiețelul cel mic al familiei de la camera 4, decis să participe la acțiune, anunță că el îl va căuta pe părinte în pod și o zbughi pe scări înainte de a reuși cineva să îl oprească. Țipătul îngrozit al copilului marcă începutul coșmarului. Părintele Andrei zăcea într-o baltă de sânge. Fusese lovit la cap cu putere, probabil cu sticla goală de vin aruncată lângă el. Ochii deschiși ai bietului

om trădau un amestec de surprindere și groază. Avusese loc o crimă. Părintele era acum victimă.

* * *

Tati nu reușea să adoarmă. Se simțea debordând de energie și adrenalină. Rememora și retrăia momente de peste zi în mod aleatoriu. Dar cel mai mult ar fi vrut să bea un pahar de vin. Așteptă însă să mai treacă timp, pentru ca să fie sigur că cei din casă adormiseră.

Inițial vru să își toarne un pahar, dar apoi se hotărî să ia sticla de Pinot Noir cu el. Aprinse o lumânare parfumată și ieși pe balcon. Noaptea era calmă și vântul adia ușor. Cerul senin era plin de stele. Era o noapte perfectă după o zi plină. Zâmbi. Îi veni în minte omul acela, preotul. Oare ce se întâmpla acolo acum? Mai mult ca sigur observaseră că părintele dispăruse și îl căutau. Oare i-o fi dat cuiva prin cap să caute și în podul ăla prăfuit, sau, așa cum se întâmplă de multe ori, răscoliseră tot orașul, dar nu se uitaseră ce era chiar sub nasul lor?

Nici acum nu știa cu siguranță cum ajunsese să îl trimită în lumea celor drepți. Este îngrozitor de adevărată zicala aceea cu facerea de bine. Totul începuse frumos, cu un pahar de vin de Niculițel și depănat de amintiri. Una dintre aceste amintiri se dovedise a fi fatală. Povestise cum apetitul pentru petrecere era cât pe ce să îl trimită prematur în rezervă. Zâmbiseră și toastaseră pentru amintirile tinereții. Dar ce anume îl făcuse să relateze și continuarea? Cum ajunsese să povestească unui necunoscut, fie el și preot, ceva ce nu mai povestise niciodată nimănui? Parcă se rupsese un zăgaz și nu se mai putea opri. Retrăia totul ca și cum s-ar fi întâmplat din nou. Fusese oribil de simplu. După noaptea de pomină, venise a doua zi cu mahmureală, rapoarte, acuzații, anchete. Cariera lui părea terminată. Superiorii îl arătau cu degetul și spuneau că dezonorase armata. Cu o zi înainte era un pilot cu o carieră promițătoare, iar acum perspectivele erau sumbre de tot. Și, ca și când asta n-ar fi fost de ajuns, apusul de soare i-o adusese în cale pe fata cu care petrecuse noaptea precedentă. Nu mai era proaspătă și veselă, ci nedormită și speriată. Scandalul ajunsese la liceul de fete unde învăța ea, iar directoarea îi spusese că o exmatriculează și că o dă afară din cămin. Și nu avea unde să se ducă, părinții ei nu ar fi fost de acord

să o primească acasă după o asemenea rușine. De-abia atunci observase el că fata târa după ea o valiză mare din lemn. Tati crezuse că îl păștea un infarct, atât de tare îl durea inima, de furie și groază. I s-a întunecat mintea. Un singur dos de palmă fusese suficient. Fata se dezechilibrase, căzuse și dăduse cu capul de caldarâm. Asta fusese! Pentru câteva zeci de secunde, pilotul fusese ca lovit cu leuca de șoc și uimire. Apoi primul gând fusese: „Doamne, ce simplu a fost!”

Toate acestea i le povestise, fără nici o reținere, preotului pe care de-abia îl cunoscuse. Nu ezitase. Nu avea regrete. Povestirea cursese fluent. Poate și pentru că reacția preotului fusese mai degrabă una de fascinație decât de repulsie sau indignare. Omul era un pasionat al povestirilor polițiste și, uimitor pentru un purtător al sutanei, avea o mai puternică vocație a misterelor, decât una a milei creștine. Tati se simțise dezamăgit. Se așteptase la oroare și revoltă din partea părintelui. Interesul pe care acesta îl arăta pentru crima comisă cu zeci de ani în urmă i se părea nefiresc, revoltător. Nici o umbra de compasiune pentru fata aceea, pentru tinerețea ei. În schimb o curiozitate bolnăvicioasă pentru detaliile faptei lui. Dezgustător!

Sigur, asta nici nu ușurase nici nu îngreunase uciderea sa. Preotul fusese condamnat din momentul în care Tati decisese să dezgroape acea poveste veche…

La munte, toamna se instalează ceva mai repede decât în alte părți. Stropii mari de ploaie se spărgeau zgomotos pe geam pentru ca apoi să se prelingă încet. Avramescu era întors pe dos. De-abia aștepta să ajungă acasă. Iar ședința asta pusă la 4 după-amiază îl enerva peste măsură. Oare oamenii ăștia nu aveau treabă pe la casele lor? Gândurile sale se străduiau de zor să evadeze când Ioana tuși ușor în spatele lui:

— Mă scuzați, am bătut la ușă, dar nu ați răspuns… Aveți o scrisoare, a venit acum prin curier.

— Mulțumesc, spuse Avramescu și își însoți vorba de un zâmbet.

Epistola era completarea perfectă a unei zile de rahat. Era de la Silviu Brănescu, procurorul care instrumentase cazul bunicului ucigaș. Trecuse mai bine

de un an de la moartea preotului. În sfârșit, justiția se pronunțase. Zece ani! Părea puțin, dar pentru un om la 80 de ani era, probabil, suficient. În mod ciudat, sau poate nu, procurorul bucureștean dedicase cele mai multe dintre rânduri reacției familiei. Fiul și nora erau distruși, dar nepotul era de-a dreptul… înghețat. Nu exprimase nimic. Un chip imobil, lipsă totală de comunicare. Nu se pronunțase, nu plânsese, nu se lamentase. Din informațiile lui Silviu, refuzase cu îndârjire ajutorul unui psihiatru. Se izolase și de prieteni. Rezultatele la școală erau bune, dar interesul nu mai era unul real, susținut, ci mai degrabă concentrat pe obținerea de note care să le închidă gura părinților.

Ciudat, pentru autorități cazul se încheiase odată cu prinderea criminalului. Pentru familiile implicate fără voia lor în tragedie, cazul nu se încheiase însă niciodată.

****

Bunicul ucigaș, așa cum i se spunea, scria și nu voia să fie deranjat. Crima pe care o înfăptuise fără ezitare, dar mai ales cea din tinerețe, despre care circulau zvonuri unul mai trăsnit ca altul, dar pe care autoritățile nu reușiseră să o dovedească îi creaseră bătrânelului printre deținuți o faimă care impunea respect. Tati o savura din plin, ca pe un scotch de calitate. Îi plăcea, îi alinta orgoliul. Totuși, nici nu se compara cu fiorii pe care îi adusese cu sine poșta de dimineață. De când fusese arestat, familia refuzase orice contact cu el. Nici nu îi putea condamna. Fiul lui nu putea înțelege. Iar nora era îngrozită.

Dar Alin, nepotul, era o altă poveste. El voia să înțeleagă, să perceapă senzațiile, să simtă trăirile. Voia să știe cum e prima oară. Și a doua. Voia să înțeleagă de ce. Dar mai ales, voia să afle cum…

PRIN GAURA CHEII

Îl treziseră bufniturile din perete. Două sau trei. Nu era sigur. A încercat să le ignore, dar nu a reușit. A încercat să își pună perna pe cap, dar sunetele din cealaltă cameră îi ajungeau până în creier. Dintr-o dată sunete de sticlă spartă s-au auzit de dincolo de perete. A tresărit. S-a ridicat din pat. Inima îi bătea cu putere. Mergea cu picioarele goale pe mozaicul rece, iar umbrele de pe pereții scorojiți îi păreau vii. Îi era frig. Sau frică.

Odată ajuns în fața camerei ei, se opri în fața ușii, incapabil de vreun gest. Locul părea să se fi cufundat în liniște. Dintr-odată se auzi ceva ca un icnit. Ca și cum cineva ar fi ridicat brusc ceva foarte greu. Un dulap sau ceva de felul acesta. Avu nevoie de tot curajul de care era capabil ca să se apropie de ușă. Făcu un pas. În marginea din dreapta sus a ușii era o crăpătură. Ziua puteai vedea lumina străbătând prin ea. Dar acum era noapte. Se aplecă ușor și privi prin gaura cheii. La început nu văzut nimic. În cameră părea a fi o lumină tremurândă. Probabil de la lampa cu gaz. Curentul era scump. Economiseau. El avea lumânări în cameră pentru desenat seara târziu.

Ceva metalic căzu pe podea. Tresări. Privi din nou, atent, prin gaura cheii. Văzu ceva. O bucățică din ea. Un sân. Era… pe masă? Ce făcea acolo? Părea să se miște. Nu vedea prea bine. Auzi un țipăt. Ea țipa. Dar era un țipăt… altfel. Încet și gros. Ca o fantomă ascunsă în perete. Încercă să se perceapă mai mult. Se uită cu celălalt ochi. De data aceasta îi văzu fața. Era transpirată. Ochii îi ținea închiși. Două șuvițe rebele de păr îi creau umbre pe frunte și obraz. Gura îi era acoperită de o mână. Nu era mâna ei. Era o mână mare, închisă la culoare și păroasă. De fapt, ea părea să muște degetele mâinii. Din nou țipetele acelea. Nu era singură. Oare îi făcea rău? Dacă da, de ce nu striga după ajutor? De ce nu îl striga?… De ce ar fi făcut-o? Toată lumea știa că era un laș. Și ea știa. Uite, chiar și în acel moment. Era acolo, la ușă. De ce nu intra? De ce nu o apăra? Întinse mâna către clanță. Dar se opri. Oftă aproape imperceptibil, se întoarse și merse ușor către camera lui, privind în pământ.

Brusc se auzi ușa. Dintr-un singur salt ajunse în baie. Lăsă lumina stinsă și ușa întredeschisă. Din camera ei ieși

un bărbat. Avea pantalonii pe el, dar ținea cămașa și haina în mână. Puse ceva în cutiuța cu flori pe care ea o ținea pe policioara de pe hol.

* * *

Femeia rămase o vreme prăbușită pe masă. Se ridică cu greu și puse pe ea un chimono colorat. Adună lucrurile căzute de pe masă. Micuța vază Rosenthal era spartă. Fir-ar să fie! Fusese a mamei ei. Deschise geamul, luă scrumiera și sticla goală de vin și merse către bucătărie. În drum se opri la policioara de pe hol și verifică micuța cutie de lemn.

— Zgârcitul naibii! bodogăni femeia ca pentru sine.

Merse apoi mai departe cu un oftat. Îi atrase atenția ușa băii care era întredeschisă.

— Ce faci puiule aici? îl întrebă ea pe puștiul pistruiat, ascuns în întuneric. De ce nu dormi?

În loc de răspuns, copilul o privi cu ochii înlăcrimați. Stătură tăcuți, privindu-se în ochi, o vreme.

— Fir-ar ea să fie de viață!, spuse cu obidă mama.

Se aplecă și luă băiatul în brațe. Copilul se agăță de gâtul femeii și își ascunse mutrița în părul ei negru. Ea zâmbi trist, îl sărută după ureche și zise blând:

— Hai să bem o cană cu lapte și să mâncăm biscuiți.

RUGĂCIUNEA

El nu credea în Dumnezeu. Nimic din viața lui de până atunci nu îl făcuse să își pună speranța în vreo entitate care să intervină atunci când omul era pe marginea prăpastiei. Se luptase întotdeauna singur. Dacă exista, probabil că Dumnezeu nu își bătea prea mult capul cu el.

Acum mergea încet către sala de operații. Cele două asistente, care îl însoțeau, încercau să îl încurajeze. Deși nu era nevoie. Nu îi era frică, nu avea ezitări. Ridică privirea către tavan și începu să urmărească linia neoanelor. Unele din ele clipeau și emiteau un sunet percutant, ca niște muște prinse într-o pungă.

* * *

Se știau de când lumea. Sau aproape. Poate că de asta multă vreme nici nu și-au dat seama că era ceva între ei. Asta și, bineînțeles, conjunctura. El avea ceva stabil de mai mulți ani. Ea trecea dintr-un vârtej sentimental în altul, ca un marinar care se încăpățânează să-și cârmească barca prin furtună, deși a uitat de mult unde trebuia să ajungă și de ce.

A trecut o viață și mai bine până când au recunoscut în sinea lor ce simt unul pentru celălalt. Și încă una până când au avut curajul să-și arate sentimentele unul celuilalt. Căci de rostit nu au rostit niciodată nimic. Și nici nu aveau de gând să o facă. Pe ei nu lucrurile rostite îi legau. Ci, mai degrabă, cele nerostite. Iubirea lor nu se exprima prin vorbe, ci prin gesturi, mângâieri și săruturi. „Te iubesc” nu erau niște cuvinte, ci niște priviri. Și totul se petrecea firesc, fără pregătiri, fără repetiții.

Se spune, însă că orice minune ține trei zile. Sau pe acolo… În mijlocul fericirii a apărut boala ei. Fiecare zi de viață devenise o luptă. Chipul delicat devenise bolnăvicios. Trupul bine făcut se transformase într-o epavă care aducea din ce în ce mai mult cu Sméagol din „Stăpânul inelelor”. Chiar și pregătirea unei căni de cafea era o aventură. Apoi doctorii au adus în discuție posibilitatea unui transplant de rinichi. Era riscant. Și pentru ea și pentru donator. Doar el și câțiva prieteni

apropiați deciseră să facă testele pentru compatibilitate. El s-a dovedit a fi compatibil. Deloc surprinzător. Simțeau că sunt una și aceeași ființă de multă vreme. Probabil, dintotdeauna. Dinainte de a se cunoaște. Un amic îl întrebase ce avea să facă dacă organismul ei nu va fi acceptat transplantul? Dacă, în ciuda sacrificiului lui, avea să o piardă? El ridică din umeri și răspunse:

Atunci o parte din sufletul și o parte din trupul meu se vor duce în mormânt cu ea.

* * *

Înainte de operație o văzuse rugându-se. Ea credea. Murmura rugăciunea cu buze tremurânde, în timp ce lacrimile îi curgeau neîntrerupt din ochi și se înnodau sub barbă. Își aminti că citise sau auzise undeva că Dumnezeu ar asculta mai degrabă un plâns sau un țipăt, decât vorbele unei rugăciuni rostite formal.

Era întins pe masa de operație, cu mâinile legate de suporții de siguranță. „Ca la injecția letală”, își spuse zâmbind în gând. Îi puseră masca pe figură și simți cum i se închideau pleoapele. Cu un ultim efort, mintea lui țipă:

— Hei, Tu, Ăla de sus! Dacă exiști cu adevărat, nu o lăsa să moară!

RECIDIVA

1.

— Domnule Savin, vă rog să vă potoliți! Altfel vă garantez că nu veți mai fi în sală pentru tot restul procesului.

Izbucnirea judecătoarei m-a făcut să tresar. Poate că până la urmă nu era tocmai o după-amiază ratată. Măcar am parte de un pic de spectacol.

Încă mă mai blestemam pentru ideea pe care o avusesem. Lucram atunci la Fronda, o revistă săptămânală gen magazin. Scriam un fel de reportaje, ușor romanțate, cu aer de actualitate. Era vară, dar mai aveam mult până la concediu și inspirația secase dramatic. Îi propusesem redactorului șef să mă pierd câteva zile prin tribunale în căutarea unei povești. Aveam în minte o cauză civilă cu un story în spate. Îmi aminteam de ceea ce-mi povestise mai demult o prietenă. Se dusese la tribunal fiindcă se judeca cu poliția locală. Îi dăduseră ăia o amendă cât un salariu pentru că nu ghicise că un loc de parcare pe care proțăpise matizul ei cel roșu într-o duminică era concesionat unui nene. Așteptându-și cuminte rândul cauzei sale, avu ocazia să audă o poveste pe care dacă ar fi citit-o într-o carte ar fi catalogat-o fără ezitare drept porcărie. O familie cumpărase o casă și apoi fuseseră evacuați din ea. Lucrul fusese posibil pentru că tranzacția se făcuse cu o strângere de mână la o crâșmă din cartierul Rahova. Un domn bine, căruia i se spunea Generalul, le vânduse casa din capătul străzii. Familia a adus banii, a luat cheile locuinței și asta a fost. Când adevărații proprietari au revendicat și obținut imobilul, cumpărătorii fraieriți au realizat că nici măcar nu îi cunoșteau numele vânzătorului. Așa ceva vânam și eu. Urma să aud în cadrul înfățișării despre ce era vorba, apoi aș fi vorbit cu cei împricinați în încercarea de a afla detaliile picante ale afacerii.

După ședința de redacție în care șeful meu fusese de acord cu ideea, parcă nu mi se mai părea așa bună. Dar era târziu pentru regrete. Am luat prânzul cu sora mea la o terasă pe lângă sala Izvor a Teatrului Bulandra. Am mâncat o porție de spaghete reci și uleioase. Și am

ascultat-o pe sor-mea plângându-se de fiul ei adolescent și obraznic și soțul nepăsător timp de două ceasuri fără să se repete. Jur că nu mă voi mărita niciodată! După aceea am vrut, în primă instanță – he, he! – să mă duc acasă direct. Pe urmă mi-am zis că, dacă tot eram deja deprimată, măcar să fac ziua praf de tot. M-am dus, fără prea mult entuziasm, la judecătoria sectorului 3, care era în apropiere. Vreo două ceasuri am pendulat între diferitele secții civile și penale cam degeaba. Contactul cu justiția românească face fărâme toate miturile atent plasate pe orbită de cinematografia americană. Vacanța judiciară era aproape, așa că amânările și stabilirea termenelor pentru toamnă și iarnă se țineau lanț. Cum ultimii mei neuroni amenințau să intre în grevă, am decis că trebuie să iau măsuri urgente. Am achiziționat de la chioșcul cel mai apropiat o apă (rece!) și de la automatul din hol o cafea (proastă!) și m-am refugiat în cea mai puțin populată dintre sălile de instanță. Mă pregăteam să savurez binefacerile consumului de lichide, când doamna judecător m-a făcut să tresar.

Aveam să aflu ceva mai târziu că domnul Adrian Savin, cel admonestat de magistrat, era trimis în judecată pentru loviri și alte violențe. Mai pe românește, cotonogise cu ajutorul unei sticle goale de vin, un țigan și pe piranda sa. Lovise cu atâta furie, încât victima masculină era în comă. Și nici femeia nu era prea departe. Savin avea în jur de 40 de ani și era membru al Noii Drepte, o organizație de extremă dreaptă. Nu era în conducerea grupării și nici prea bun în a îndeplini ordinele. Plictisit de apatia care domnea în organizația din care făcea parte, a luat decizia că trebuie să elimine personal și cât mai rapid orice membru al etniilor impure cu care se întâlnea. După o noapte de beție dăduse nas în nas cu țiganul și nevasta lui. Din păcate pentru el țipetele victimelor au fost auzite de bodyguarzii restaurantului din apropiere. Individul folosise înfățișările ca pe o tribună a teoriilor sale legate de puritatea rasei. Omul avea elocvență în discursuri și carismă. Probabil că asta m-a atras la el ca personaj pentru articolul meu. Imediat ce *show*-ul din sala de judecată a luat sfârșit am alergat după avocatul tipului, i-am dat cartea mea de vizită și i-am zis că vreau să îmi aranjeze un interviu cu pitorescul său client. Avocatul nu era prea convins, dar am plusat un pic spunând că omul pe care îl apăra nu era atât de îngrijorat

de soarta procesului cât de posibilitatea de a fi înghițit de anonimat înainte de a avea parte de fărâma lui de glorie. Până la urmă mi-a promis că va discuta cu Savin și mă va suna. Nu era ce îmi doream eu de la acest articol, dar avea șanse să iasă ceva interesant.

Eram ferm decisă ca la sfârșit de săptămână să îmi reclădesc moralul, așa că am acceptat invitația la Vama Veche a lui Stere, un rocker înalt și sexos, aprig purtător de tricouri cu schelete, pleată bogată și călăreț de cai putere grupați sub mantaua bătrânului dar șarmantului Harley. Pentru a optimiza oportunitățile am uitat în mod deliberat mobilul acasă. La întoarcere am găsit șase apeluri și trei mail-uri. Toate de la avocatul lui Savin.

2.

Șeful meu a dat ochii peste cap când a aflat ce idee mi-a venit. Dar știam că mă va ajuta. Ținea la mine. Fusese coleg cu tata la Scânteia Tineretului. Șahul îi ajutase să devină prieteni. Când părintele meu a părăsit această lume, Ivanov – așa îl chema pe șeful meu – și-a făcut o datorie de onoare în a mă ocroti și sprijini. Datorită lui obținusem postul la revistă.

A dat niște telefoane și a reușit să aranjeze ca Savin să fie adus cu o oră mai devreme la următoarea înfățișare ca să îi pot lua un interviu în sala avocaților. Asta avea să se întâmple peste două zile. Am luat legătura cu avocatul subiectului meu și am obținut o copie a dosarului. Nu mă interesa foarte mult fapta – despre asta aflasem la tribunal – ci mai mult date despre personaj. Adrian Savin se născuse în 1970 la Brașov. Făcuse primii doi ani de liceu la „Andrei Șaguna”. Apoi familia s-a mutat în București. La mai puțin de un an de la mutare tatăl a murit. În dosar nu scria de ce. Fiul a fost grav afectat de pierderea părintelui. A urmat un lung șir de turbulențe de comportament, violențe, sancțiuni și mutări disciplinare de la o școală la alta. În mod surprinzător, la terminarea liceului, omul a intrat la Politehnică. Sământa de scandal, însă, l-a băgat din nou în belele. Când un profesor evreu l-a picat la examen, a încercat să arunce apă fierbinte pe el când ieșea din sinagogă. Asta a fost picătura care a umplut paharul. S-a ales cu o condamnare cu suspendare și a fost exmatriculat. A făcut o școală postliceală și a ajuns mecanic. După Revoluție a început să lucreze ca

taximetrist. Prin ’93 s-a însurat. A divorțat după un an și jumătate. La inițiativa soției. Pe una din foile din dosar, avocatul notase numele și numărul ei, așa că am sunat-o. I-am spus că scriu un articol despre fostul ei soț și i-am propus să ne întâlnim în dimineața următoare. După o pauză de câteva secunde m-a întrebat dacă o să apară și o poză cu ea în articol. Na-ți-o bună!

— Ați vrea?

— Da. Știți, eu întotdeauna am vrut să fiu fotomodel. Viața însă m-a dus în alte părți. Multă lume mi-a spus, însă, că aș fi extrem de fotogenică.

— Uitați cum facem: o să iau aparatul cu mine. Ne întâlnim în Cișmigiu și, după ce povestim, tragem niște cadre drăguțe. Eu o să îi propun redactorului șef să includă și o poză din cele pe care le facem împreună. Poate îmi împrumutați și o poză de la nuntă, dacă mai aveți. Dar să știți că nu eu iau decizia finală…

Femeia a părut mulțumită și a acceptat. Am închis telefonul, gândindu-mă cât de ciudați pot fi oamenii. Am constatat apoi cu surprindere că se lăsase deja întunericul. Iar partenerului meu de investigații, Johnie Plimbărețul îi scăzuse seva în mod dramatic. Telefonul a vibrat. Era un mesaj, scris după toate regulile curtoaziei, prin care Stere, rockerul, îmi mulțumea pentru amintirile frumoase create împreună la malul mării și își exprima speranța că momentele de care el nu își prea amintește nu constituie o dezamăgire pentru mine. Speram să nu fie o variantă politicoasă de „bim, bam, merci și hai pa, madame!”. Aș fi vrut să răspund cu un mesaj frumos și provocator. Cum însă nu îmi venea nimic în minte, am decis să ies un pic la aer. De Savin mă săturasem până peste cap, iar Stere… ei bine, Stere va trebui să mai aștepte!

3.

Întrebare: cu ce te alegi după o noapte petrecută în compania unei sticle de whisky? Răspuns: cu o oribilă durere de cap și o sete permanentă. Soarele era prea puternic, păsările prea zgomotoase iar fosta lui Savin era frumoasă de pica și arăta ca scoasă din cutie. Enervantă situație. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost că o chema Adela. De atunci a turuit într-una. Mărturisirile ei erau haotice. Un lung șir de zig-zag-uri printre momente și amintiri. Era în ultimul an de liceu când l-a cunoscut pe

Savin. Era noapte, pleca dintr-o discotecă și s-au luat niște golani de ea. Savin i-a văzut, a oprit mașina și i-a gonit și a devenit eroul ei. O vreme totul a fost în regulă. Pe urmă tânăra doamnă a descoperit că viața de nevastă era cam plictisitoare. Și a început să se uite prin jur și să descopere că sunt și alți bărbați. Iar domnul a lăsat să se vadă sâmburii violenței din el. Treptat Adela s-a refugiat în brațele unui vecin, profesor de matematici. Când a aflat cine era rivalul, Savin și-a ieșit complet din minți. Capul mă durea încă foarte tare, în ciuda celor două algocalmine ingurgitate. Nu eram sigură că nu ar fi trebuit să mă prind până în acel moment de ce identitatea junelui profesor a fost de natură să aprindă vâlvătaia, așa că am întrebat naivă:

— De ce?

— Silviu era, în fine, este evreu, spuse ea sentențios.

— Și eu sunt. Mă rog, după tată. Și?

Femeia mi-a aruncat o privire demnă de un câine puricos.

— Ascultă, Adela, aseară am avut un lung dialog cu o licoare scoțiană, așa că pricep mai greu. Din cauza amantului tău a devenit Savin naționalist?

— Nu. Era dinainte. Tocmai asta era problema. L-a bătut rău pe Silviu, l-a băgat în spital. A fost punctul final al căsniciei mele. Am divorțat și m-am refugiat la bunici în Ardeal. Nici cu Silviu nu m-am mai văzut, completă ea cu un oftat.

— Știi cumva când a devenit Adrian membru al Noii Drepte?

— Nu. Nici nu am știut că e membru. Am aflat când cu procesul. Avocatul lui a venit pe la mine. Spera să depun mărturie despre caracterul soțului meu. Să îi îmbunătățesc imaginea în ochii judecătorilor. Până la urmă a renunțat. Ce aveam eu de povestit nu ar fi ajutat…

— Ai fi făcut-o? Ai fi depus mărturie în favoarea lui?

— Probabil că da. A fost totuși soțul meu. Și știu că i-am frânt inima cu infidelitățile mele.

Nu mi-am putut abține un zâmbet. Categoric, unii oameni sunt destinați să rămână naivi până la moarte. Oricum, nu mi-a părut rău că m-am cărat cu Nikonul după mine. Tipa chiar era fotogenică. Mi-au ieșit niște poze extraordinare. M-am și gândit că, dacă nu publicau

ăștia în revistă nici una, aș fi făcut un album pe facebook. Nu era chiar revistă de modă, dar…

Odată încheiat interviul, am realizat că mi-e o foame de lup. Și aveam un chef nebun de mâncare nesănătoasă, așa că m-am oprit direct la KFC. Între două aripioare și un cartof mi-a venit ideea de a trimite un mail biroului de presă de la Noua Dreaptă. Le-am zis că scriu un articol despre Adrian Savin, care e acuzat de o infracțiune violentă. Le-am spus că motivația faptei este legată de apartenența acestuia la organizația lor și le-am cerut un punct oficial de vedere.

Planul inițial era să ajung acasă și să îmi pregătesc interviul cu Savin. Dar răcoarea apartamentului meu m-a invitat la somn. Iar seara Universal Channel programase un maraton „CSI Miami” pe care nu îl puteam rata. Cu ocazia aceea am realizat că părul lui Stere avea aceeași culoare cu cel al lui Horatio Caine. Na belea! Oare ce mai făcea rockerul meu? Trecuseră cinci zile și nu mai dăduse nici un semn de viață. Am pus mâna pe telefon. După câteva secunde am renunțat și am dat sonorul televizorului mai tare.

4.

A doua zi m-am trezit la 6 dimineața, am făcut un duș, am pus de cafea, am dat drumul la Rock FM și m-am apucat să îmi pregătesc interviul.

Ulterior, exercițiul s-a dovedit a fi inutil. Savin nu îmi acorda un interviu ci mă invitase în rândul întâi la un spectacol ideologic rudimentar. Filosofie naționalistă cu iz fascist lecția întâi. Omul avea verbul la el. În mod evident îl admira pe Hitler. Cita adeseori din *Mein Kampf*. A fost surprins când am recunoscut ideile. Citisem cartea. Tatăl meu era de părere că, înainte de a dezavua o ideologie sau un curent politic, trebuie să le cunoști. Nu am avut voie să detest hitlerismul decât după ce am citit cartea de căpătâi a acestuia.

Din când în când îl mai deranjam pe tribun cu câte o întrebare. Deși era evident iritat, mi-a răspuns. De unde atâta violență? Așa era el… Naționalist, de ce? Nu naționalist, patriot. În adolescență își pierduse tatăl. Niște țigani au vrut să îl jefuiască într-o seară. Omul nu a vrut să cedeze de bună voie ceasul și portofelul și a plătit pentru ele cu viața.

— Și crezi că toți sunt o apă și un pământ?

— Sunt. Nu i-ai văzut pe străzi? Indolenți, nu muncesc nicăieri, dinți de aur. Gălăgioși, ca să te enerveze și să nu observi când îți fură din buzunare. Și mulți. N-au auzit de contracepție. Ar trebui să interzicem și noi avorturile. Altfel vom deveni minoritatea albă.

Cât despre evrei, omul își asumase teoriile consacrate: controlează finanțele lumii, fac și desfac guverne, achiziționează tot ce e mai bun pe lume de la bănci la case, de la mașini la femei. Bine le fac arabii că le-o dau la dinți din când în când… Ceva m-a oprit să îi mărturisesc că știam despre incidentul care a dus la exmatricularea din facultate sau despre amantul nevestisii.

Interesantă era teoria lui Savin legată de chinezi. Da, sunt necesari. Muncesc bine și sunt disciplinați. Dar nu trebuie lăsați de capul lor. Și nu trebuie să cumpărăm de la ei toate mărfurile contrafăcute. Trebuie să îi obligăm să le producă pentru noi. Mi-am amintit de bancul acela cu oltenii care declară război Chinei. Surprinși din cale afară, chinezii trimit un diplomat la Craiova să vadă ce e cu oamenii ăștia. Asiaticul ascultă declarația de război a oltenilor cu o tăcere respectuoasă, după care întreabă:

— Dumneavoastră realizați că noi avem o populație de peste 1 miliard de suflete?

— Mda, răspunde reprezentantul oltenilor, nu ne-am gândit la asta. Unde o să vă îngropăm pe toți?

L-am întrebat despre apartenența la Noua Dreaptă. După divorț era pierdut. Bea mult. Nu mai muncea decât rar. Într-o seară a intrat într-un bar să se răcorească cu o bere. A intrat în vorbă cu un bărbat mai în vârstă. Omul era membru. I-a povestit despre organizație, despre ideologie, despre relațiile pe care aceștia le au cu organizații similare din străinătate, în special Germania. S-a gândit că se va integra bine în acest mediu. Dar era dezamăgit de ea.

— De ce?

— Numai gura e de ei, nu fac nimic. Nu e de mirare că în atâția ani au atras atât de puțini membrii. Problema nu e că oamenii nu ar agrea cauza. Problema e că oamenii vor să vadă rezultate. Gărzi patriotice, acțiuni politice, marșuri, cărți editate. Păcat de idei, sunt exact ce ne trebuie, dar ăștia sunt niște lași.

Aici omul avea dreptate. În timpul dialogului cu Savin am primit mail-ul de răspuns de la organizația Noua Dreaptă prin care mă informau că nu aveau nici un membru cu acest nume. Asta deși la dosar era o legitimație valabilă de membru și chitanțe care atestau plata cotizației pe anul în curs. Nici fascismul nu mai era ce fusese odată!

L-am întrebat dacă violența gratuită era o soluție. Îi bătuse pe oamenii ăia de îi băgase în spital. Și ce obținuse cu asta?

— Atenția ta? O să scrii un articol despre mine, nu?

Mda, m-a băgat în corzi.

— Adevărul e că nu mi-am programat să fac asta. Eram bine afumat și mi-au ieșit în cale. A fost un simplu ghinion. Și al lor și al meu… Eu nu sunt pentru jumătățile de măsură. Dacă ajungem la concluzia că trebuie să eliminăm o subspecie din asta etnică, atunci nu o vom face eficient. Nu îi băgăm în spital ca să fie îngrijiți pe banii contribuabililor!

Când am plecat de acolo mă simțeam ca și cum m-ar fi călcat trenul. Nu știam cum voi scrie articolul. Aveam faptele, aveam declarațiile, dar ce aveam să scot din ele? Care trebuia să fie mesajul transmis cititorului?

Îmi vâjâia capul. Am coborât din taxi și am intrat în primul magazin. Pentru articolul ăsta aveam nevoie de Johnnie!

5.

„Did I ever tell you what the definition of insanity is? Insanity is doing the exact same fucking thing over and over again expecting shit to change.” (*Ți-am spus vreodată care este definiția nebuniei*? *Nebunia este repetarea aceluiași rahat, iar și iar, sperând că lucrurile se vor schimba*.) Replica îi aparține unui personaj de joc pe calculator. Și o repetă de fiecare dată când e pe punctul de a-și ucide adversarul (care este jucătorul).

În dimineața în care a apărut numărul din Fronda cu articolul meu, mă simțeam un jucător al acelui joc. Scrisesem un articol bun, ușor de citit, documentat, ilustrat cu fotografii sugestive. Revista se vânduse ca pâinea caldă, televiziunile preluaseră informațiile din articol. Ivanov decisese publicarea lui și în ediția on line a revistei. Avalanșa de comentarii blocase serverul. Noua

Dreaptă emisese deja un comunicat prin care își cereau scuze pentru dezinformarea neintenționată a opiniei publice. Necorespunzătoarea administrare a bazei de date stătea la baza proastei comunicări a organizației cu revista noastră. Rahat!

Dincolo de toată agitația aveam un sentiment de neîmplinire. Era ca și când mi se atribuiau merite care nu îmi aparțineau. Nici măcar justificarea că semnalarea unei asemenea fapte duce la dezavuarea cauzei nu stătea în picioare. Oamenii nu învață din istorie nimic. Și o repetă la infinit. „Doing the exact same fucking thing over and over again…” Toată lumea mă felicita, iar eu știam că alesesem tema în lipsă de inspirație și că mizasem pe priza la public pe care un astfel de subiect o are. Undeva, într-un colț al minții mele, o undă de decență se revolta pentru faptul că luasem un tip mediocru și îl transformasem, peste noapte, în vedetă.

Gândurile mi-au fost întrerupte de sunetul telefonului.

— Deci cu asta se ocupă domnișoara: scrie articole despre vedetele închisorilor…

Era rockerul. Citise articolul. I-ar fi plăcut dacă nu s-ar fi concentrat pe o canalie oportunistă. Dar dacă tot mă apropiam de premiul Pulitzer, nu aveam eu chef de sărbătorit în doi? Un amic de-al lui își făcuse un club de rock și îl deschidea cu fast în seara aceea. Un pic de hard and heavy, un pic de whisky și apoi noi doi, un pat și un aer condiționat.

Până în zorii zilei dădusem uitării și articolul și pe Savin. Dar starea de beatitudine nu avea să dureze prea mult…

6.

— Domnișoară, să știți că eu nu sunt de acord cu povestea asta. Cu articolul a fost cum a fost, dar cartea asta o să îmi înfunde clientul de tot. El e dus cu pluta, iar dumneavoastră profitați de acest lucru!

— Bună dimineața și dumneavoastră, domnule avocat!

Tăcere. Când m-am uitat la ceas am înțeles și de ce. Era prânz. Trezit de sunetul telefonului și de mirosul cafelei proaspete, Stere începuse să se foiască și să mormăie în patul meu. I-am apăsat degetul arătător pe

buze și apoi l-am sărutat foarte franțuzește, în timp ce avocatul lui Savin îmi povestea despre intenția clientului său de a scrie un thriller cu mine în calitate de coautor. Cartea ar fi urmat să fie despre un criminal în serie. Aparent Savin avea în cap multe idei de crime.

— L-au pus la spălat de vase sau la gătit?

Evident, avocatul nu a înțeles că făceam referire la mărturisirea Agathei Christie, conform căreia ideile de crime îi veneau în bucătărie. Mi-a ignorat remarca și a continuat să îmi povestească despre notițele și cărțile de criminalistică citite de clientul său. Deja reușise să atragă atenția direcțiunii închisorii pentru că solicita de la bibliotecă doar cărți de criminalistică și literatură despre diverși prădători de oameni.

— Procesul nu are încă o sentință definitivă, iar dacă aceste preocupări ale lui Savin ajung la urechea magistraților, sigur va primi maximul pedepsei. Mai ales că este recidivist…

— Dat fiind că purtăm această conversație, îndrăznesc să presupun că argumentele dumneavoastră nu au convins…

— Nu, recunoscu avocatul spășit.

Literatura polițistă m-a fascinat dintotdeauna. Nu îmi găsisem, însă, resursele de a mă înhăma la scrierea unui astfel de roman. De această dată mi se ofereau pe tavă ideile de crimă și cercetarea în domeniu gata făcută. Eu trebuia să creez personajele și contextul. Suna îngrozitor de tentant.

— Am să îl vizitez, dar nu promit nimic. Faceți aranjamentele necesare și sunați-mă. O zi bună să aveți.

Am închis telefonul și am privit către bărbatul din patul meu. Ochii lui mă iscodeau.

— De la muncă?

— Îhî!

— Ceva important?

— Poate să aștepte, am zis eu cu indiferență, în timp ce mă strecuram pe sub cearceafuri.

7.

Vara a fost perfectă. Am scris la turație maximă. Savin mi-a pus în brațe ideile de crime cu toată documentarea necesară. Inclusiv datele criminalistice. Erau cin’sprezece cazuri ipotetice de omor. Unele dintre

ele aveau inclusiv trimiteri către cazuri celebre. Am creat un personaj sofisticat și odios. Am consultat câteva studii de psihiatrie și psihologie despre tendințele criminale. Savin descrisese meticulos locurile în care aveau să fie plasate victimele. Omul intuise una din regulile de aur ale creatorilor de ficțiune: plasează acțiunea în locuri pe care le cunoști sau despre care știi suficiente lucruri. Am decis să nu mă complic și să păstrez locațiile sugerate de el.

Undeva în adâncul sufletului știam că ceea ce făceam eu nu prea însemna să fii scriitor. Dar proiectul era interesant. Și recunosc că aveam o părere foarte bună despre scriitura mea, despre capacitatea mea de a pune aceste crime ipotetice în context. Încă mai am o părere bună despre asta.

Am închiriat o căsuță bătrânească la mare, în 2 mai. Am aranjat cu cei de la revistă să le trimit o serie de reportaje de la mare, ca să pot rămâne acolo cât mai mult. După succesul articolului despre Savin, cred că ar fi acceptat și o serie de articole despre gândacul de Colorado. Elanul creator îmi era întrerupt, odată la câteva zile, de rockerul motociclist care venea să pună sare și piper în vacanța mea prelungită.

Am revenit în oraș undeva la începutul lui octombrie. Aveam romanul gata, doar să primească acceptul coautorului. L-am pus pe Ivanov să găsească o editură. Deși a bodogănit că toată povestea sta e de rău augur, m-a ajutat. Editura Granada nu avea anvergura de acum, dar avea distribuție națională și o colecție de romane thriller în care „Recidiva” se integra perfect. Acesta era titlul pe care Savin îl sugerase. L-am considerat suficient de concis ca să fie ținut minte, și, în același timp, sugestiv.

Adrian Savin și-a luat rolul de coautor foarte în serios. Manuscrisul s-a întors la mine cu corecturi, inclusiv de stil. Multe dintre ele extrem de pertinente. Recunosc că eram întrucâtva impresionată. Andrei, editorul meu era în culmea fericirii. Era convins că volumul ăsta o să spargă piețele. Timpul i-a dat dreptate.

Din cauza faptului că manuscrisul a parcurs un destul de lung și laborios du-te – vino între mine și Savin, care acum își ispășea sentința la Jilava, cartea a văzut lumina tiparului undeva la începutul lui decembrie. O campanie publicitară agresivă și lansarea cărții cu o

săptămână înainte de Crăciun au provocat vânzări nesperate. Sincer, nu îmi venea să cred.

Cum era de așteptat cartea în sine, dar mai ales coautoratul cu Adrian Savin a născut dispute aprinse. Brusc literatura și etica din ea erau pe buzele tuturor. Andrei mă forțase să fac turul televiziunilor și radiourilor pentru a comenta atitudinile pro și contra. „Gândește-te la vânzări, iubito!”, îmi spunea de fiecare dată când refuzam să mă duc la vreo emisiune. Șocul avea să vină în primele zile ale lui ianuarie. Radio România Cultural m-a invitat la o emisiune cu tematică literară. Mi-au spus că invitaseră și un polițist care să își dea cu părerea despre carte și despre faptul că Savin era coautor. Mi s-a tăiat răsuflarea când am descoperit că polițistul era… Stere. Rockerul meu era inspector de poliție. O vară întreagă ne descoperisem unul pe altul din punct de vedere intim, iar acum descopeream că, de fapt, nu știm nimic unul despre altul. Sau, mai bine zis, că eu nu știu nimic despre el.

Polițistul a scos artileria grea. A dat în mine, fără milă, cu toate argumentele care îi erau la îndemână. Am contracarat cât am putut, dar ineditul situației m-a făcut să pierd startul. Dar discuțiile în contradictoriu din studio au fost nimic în comparație cu ce s-a întâmplat după emisiune, având ca public pe toți cei ce se aflau întâmplător sau locuiau pe strada Schitu Măgureanu. În momentul în care Stere mi-a spus că profesional și uman sunt un nimeni, dacă am nevoie de un criminal xenofob ca să creez, mi-au scăpat căteii:

— *Fuck off*!, i-am șuierat. E o carte bună. Un thriller. Nimeni nu i-a sărit în gât Agathei Christie sau lui Raymond Chandler pentru crimele imaginate.

— Da. Dar ei nu au apelat la un criminal care să le imagineze. Le-au creat singuri. Și nu te mai flata singură. Tu și pârlitul ăla de la Jilava nu le ajungeți nici la degetul mic. Ăla e un sadic rasist și tu – o profitoare.

Mi-a zâmbit disprețuitor, mi-a întors spatele și a plecat. Simțeam că mă sufoc, iar ochii îmi erau plini de lacrimi. Cine era el de își permitea să spună așa ceva? Și, de fapt, nu avea decât să gândească ce voia. Nu-mi păsa! Ba îmi păsa! Chiar foarte tare…

8.

— Mișcă-ți fundul încoace să vezi ce ai făcut!

Vocea sentențioasă era a lui Stere. Era furios. Mi-a explicat că dacă nu vin la adresa dată de el, mă aduce cu mașina poliței și cu cătușe la mâini. Am ajuns la ieșirea din București, undeva lângă cimitirul Domnești. Nu mai fusesem niciodată acolo, dar cumva locul îmi era extrem de familiar. Nu mi-a fost greu să îl descopăr pe Stere. Cred că era o întreagă secție de poliție acolo. Mașini cu girofar, o dubă de la criminalistică, un excavator și reflectoare. Un fior mi-a străbătut șira spinării. Și nu avea legătură cu lapovița care ne mura pe toți. Când mi-a văzut mașina, Stere a venit glonț la mine. A deschis portiera, m-a scos de guler afară și mi-a șuierat:

— Spune-mi că nu știai!

— Ce?, am întrebat speriată.

— Crimele din cartea ta sunt pe bune. Fiecare caz din carte corespunde unui omor. Amicul tău scriitor este criminal în serie!

Am simțit cum mă apucă leșinul. Și greața. Și spaima. Am început să tremur. Nu putea fi adevărat. NU! Mintea mea refuza să accepte.

— Știai?, scrâșni Stere cu o privire capabilă să omoare.

— Nu poate fi adevărat. Cartea aia e doar o ficțiune. Nu are cum…

Stere m-a înșfăcat de braț și m-a târât către groapa săpată de polițiști. M-a adus până la marginea ei. În groapă era un cadavru înfășurat într-o pânză albă, murdară. De sub sinistrul giulgiu ieșea una din mâinile victimei. Pielea era galben verzuie, lipită de oase.

— Ți se pare asta ficțiune, domnișoară scriitor???!!!

Am simțit că îmi vine să vărs.

— Ia-o de aici că îmi contaminează scena crimei!, strigă Stere și mă dădu pe mâna unui polițist în uniformă.

Polițistul m-a dus la una din mașinile lor și mi-a dat un pahar de apă și o aspirină. Tremuram din tot corpul. Gândurile năvăleau dureros în minte. Cum de fusese posibil așa ceva? Cum de nu îmi dădusem seama? Cine erau cele 15 victime? Când le omorâse? O făcuse singur? Cum de îi venise ideea cu cartea? Cum de nu mi-am dat seama că ceva e în neregulă?

Nu l-am simțit pe Stere când a venit lângă mine. Nu știam cât timp trecuse de când ajunsesem acolo. Mi-a pus o mână pe umăr.

— Ești ok?

— Sunt 15 crime în carte…

— Știu, am citit-o.

— Cum ați descoperit? Cum ați făcut legătura?

— N-am făcut-o noi, ci Poliția din Constanța. Perimetrul acela din zona vaporului, la intrare în oraș? Au făcut săpături acolo ca să schimbe niște țevi. Inspectorul chemat la fața locului citise cartea de curând. El a dat alarma. În mai puțin de jumătate de oră au confirmat și cei din Sibiu. În București ne-am împărțit pe echipe. Noi am tras la sorți locul ăsta.

Am închis ochii. Simțeam că mi se strânge stomacul.

— Victimele… cine sunt?

— Nu știm încă. Identitatea victimelor în carte, ți-a dat-o Savin sau…?

— Nu, aia a fost contribuția mea. Tot ce ține de story în sine a fost concepția mea.

Presa se adunase deja. Polițiștii se chinuiau să îi țină departe de noi. Strigau după mine: „Andreea, ce ai de zis? Știai de crime? Mai sunt și altele în afară de cele din carte?”

Mi-am îngropat fața în palme și am început să plâng în hohote. Stere m-a luat de umeri:

— Uite ce e, nu prea ai ce să faci aici. Eu zic să te duci acasă. A fost o greșeală să te aduc. Trebuia să mă gândesc că nu știai nimic. O să trimit un om cu tine să îți conducă mașina, nu cred că tu ești în stare.

Nu am ieșit din casă trei zile. Fiecare caz din carte s-a dovedit a avea corespondent în viața reală. Victimele erau majoritatea femei, de etnii diferite. Era oribil.

După definitivarea anchetei am fost invitată să particip la o conferință de presă împreună cu poliția. Știam că nu pot să amân momentul la nesfârșit așa că am acceptat. Oricum luasem o decizie pe care voiam să o comunic tuturor celor interesați. Pe tot parcursul conferinței am fost mai mult decât absentă. Reprezentantul poliției a prezentat cazul, rezultatele cercetărilor și capetele de acuzare împotriva lui Adrian Savin. Mie numai auzul numelui îmi provoca greață. Mă întrebam dacă voi fi vreodată în stare să mă gândesc sau să mă refer la cartea, care era și a mea, fără să mi se pună un nod în gât. Uitasem, în acel moment, că timpul le rezolvă, cumva, pe toate. Unele le uiți, cu altele te obișnuiești. Pe masă, în fața mea telefonul clipea, semnalându-mi, pe mutește, că am un mesaj. Primul

instinct a fost să îl ignor. Ar fi trebuit să îmi urmez instinctul.

Când mi-a venit rândul să mă adresez presei – foștilor mei colegi – nu prea știam cum să încep. Și aveam gâtul uscat, ca după o beție. Fie pentru că se aflau în sediul poliției și simțeau nevoia să fie mai disciplinați, fie din colegialitate, nu au sărit cu întrebările pe mine. Înclin către prima variantă.

— Simt nevoia să vă fac o mărturisire, am început șovăielnic. Evenimentele din ultima perioadă mi-au zdruncinat și răsturnat viața și prioritățile. Și nu sunt sigură că s-au așezat încă. Nu pot nega, însă, niște descoperiri despre mine. Una din aceste descoperiri vizează profesia mea. Practic meseria de jurnalist din anul doi de facultate. Redacția revistei Fronda m-a primit cu brațele deschise. Mi-a devenit o a doua casă. Ceea ce face acest moment și mai dureros. Pentru că adevărul este că nu sunt un profesionist adevărat. Nu cred că am fost vreodată.

Știam că Ivanov este în sală. Nu aveam puterea să mă uit în ochii lui, așa că am continuat, cu privirea pe mâinile mele și joaca lor nervoasă cu telefonul.

— Un ziarist adevărat l-ar fi „citit” pe Adrian Savin. Uitându-mă în urmă, sunt multe momentele în care aș fi putut să îmi dau seama că ceva nu era în regulă. *Speech*-ul plin de ură din tribunal, ușurința cu care a recunoscut natura sa violentă, fermitatea convingerilor sale despre puritatea etnică, pasiunea pentru crimă și criminalistică și, nu în cele din urmă, laborioasa documentare asupra celor 15 cazuri de crimă. Fiecare în parte și toate la un loc ar fi trebuit să îmi aprindă un semnal de alarmă. Nu au făcut-o. Nu e de mirare că atât de multă lume e furioasă pe mine. Pot doar să spun cu mâna pe inimă că am colaborat la scrierea acestei cărți cu ferma convingere că este o ficțiune. A ieșit o carte bună. Realitatea dură din paginile ei mă împiedică să mă bucur de ea. Celor afectați direct de această realitate, le cer iertare pentru ignoranța mea. Anunț, pe această cale, că nu voi mai practica jurnalismul și le mulțumesc celor de la Fronda pentru sprijin. Sunt niște oameni minunați și revista este una dintre cele mai bune.

Nimeni nu a simțit nevoia să îmi pună întrebări. Cred că i-am luat pe toți prin surprindere. Lumea se aștepta să fiu mai vocală și mai defensivă. Când, într-un

final, am ridicat privirea, am întâlnit-o pe cea a lui Ivanov. Ochii lui erau plini de lacrimi. Din punct de vedere profesional, eram copilul lui. Un copil care fugea de lume speriat și cu coada între picioare. M-am ridicat fără o vorbă de pe scaun și m-am îndreptat către un polițist în uniformă.

— Pot fuma undeva liniștită o țigară?

Omul mi-a zâmbit compătimitor.

— Ușa din capătul culoarului duce în curtea interioară. O să am grijă să nu vă deranjeze ăștia, zise el arătând cu capul către grupul de ziariști care sporovăiau în timp ce își strângeau echipamentele.

— Mulțumesc, am zis și am zbughit-o.

— Ar trebui să vă luați haina, zise omul în urma mea, dar eu nu l-am mai auzit.

Afară era frig. Ploua mărunt iar vântul arunca stropii în toate părțile. Cineva mi-a pus o haină pe umeri. Era Stere. Fusese și el în sală. Nu-l văzusem.

— Ești ok?

— Nu.

— Trebuie să îți revii.

— Cum? Uite ce am făcut…

— Voiam de mult să îți spun. Îmi cer iertare… Ce am zis despre cartea ta… Nu a fost vina ta. Obiectiv vorbind, tu ne-ai ajutat să descoperim victimele. Pentru familii este important ca cel dispărut să se odihnească creștinește, într-un mormânt. Să aibă unde să aprindă o lumânare. Să știe de ce a murit persoana iubită. E o consolare. Fără cartea asta cine știe cât ar mai fi zăcut neștiute de nimeni, sau dacă le-am fi descoperit pe toate.

Mi-am amintit cu groază de sms-ul primit în timpul conferinței de presă. Era de la Savin. Făcuse rost de un telefon mobil. Îmi spunea că am putea să continuăm colaborarea. Mai avea ceva cadavre ascunse… I-am arătat mesajul lui Stere. L-a citit încruntat.

— Să nu care cumva să iei legătura cu el. Lasă-ne pe noi să ne ocupăm, te rog.

— Și dacă aș vrea nu aș mai putea. Nu mă mai țin nervii.

— Crezi că blufează?

— În vară ți-aș fi zis că da, fără ezitare. Dar acum, după tot ce s-a întâmplat…

— Nu îți facem griji, ne ocupăm noi…

— Știi ce mă doare cel mai tare? Că toată povestea asta a omorât și ce aveam noi doi în tăvălugul ei…

Stere zâmbi trist.

— Mda. Știi cum se spune – pe cine nu lași să moară nu te lasă să trăiești. Bulgărele ăsta s-a prăvălit peste tot: noi, cariera ta, cariera mea…

— Poftim?

— Mda. Răfuiala noastră când am descoperit cadavrul a rulat mult prea mult pe toate posturile de televiziune ca să nu lase urmări. Mustrare scrisă și 4 luni de muncă de birou…

— Steruț, îmi pare atât de rău, am zis și l-am sărutat pe obraz.

— Nu-ți face griji. Se rezolvă. În plus, mi-o merit. M-am lăsat condus de furie și te-am expus fără motiv. Dar povestea asta m-a dat peste cap… Tu ce vei face acum?

— O să plec, cât de curând.

— Unde?

— Nu știu…

— Îmi vei spune când vei ști?

— Nu imediat… Am nevoie să fiu singură o perioadă.

Stere mi-a luat fața în mâinile lui, și-a lipit fruntea de a mea și mi-a zis:

— Te implor, ai grija de tine.

Zgribulit de frig, cu părul răvășit de vânt și ochii mijiți din cauza ploii reci, era mai frumos ca niciodată. L-am strâns în brațe, încercând să îmi umplu sufletul de căldura lui.

9.

De jumătate de an nu mai locuiesc în București. Am vândut apartamentul, am mai pus niște bani și mi-am luat o căsuță în Cristian, lângă Brașov. În primele luni mi-am impus un fel de penitență. Cum „Recidiva” încă deținea recordul la vânzări, nu m-am chinuit să îmi găsesc de lucru. Dar munceam zilnic în grădină și făceam drumeții pe munte. Asta până când m-a prins o ploaie zdravănă pe niște coclauri abrupte. Aventura sălbatică m-a costat. O săptămână de răceală și o entorsă. Am reevaluat situația. Am înlocuit drumețiile extenuante cu plimbări lungi dar prietenoase. Pentru grădină am angajat un grădinar. Și m-

am întors la ceea ce știam să fac cel mai bine: la scris. („Did I ever tell you what the definition of insanity is?”…)

Primele contacte cu tastatura laptopului au stârnit o frenezie. Era ca și cum pofta de scris ar fi așteptat cuminte, într-un colț al minții mele, să o redescopăr. Ca un reporter conștiincios, am scris tot, fără să omit pe nimeni și nimic. Am scris despre sora mea și căsnicia ei nefericită, despre tata și prietenia lui cu Ivanov, despre cum am descoperit jurnalismul și cât de mult a însemnat pentru mine, despre Stere, tandrețea lui, tatuajul cu șarpele încolăcit pe o cruce de pe umărul stâng, despre cum este să alergi cu motorul pe autostradă și cum ajunge un astfel de om polițist. Dar mai ales am scris despre cum o întâlnire cu o lichea sadică precum Savin îți poate modifica viața ireversibil. M-am uitat înlăuntrul ființei mele și am mărturisit paginii virtuale cum a fost posibil să mă las prostită de un astfel de personaj. Și cât de mult regret… Mi-am amintit de ultima discuție pe care a avusesem cu Stere și am intitulat cartea „Pe cine nu lași să moară…”

Când l-am sunat pe Andrei – editorul și i-am spus că mai am o carte pentru el, am crezut că o să facă infarct de bucurie. Sigur, a fost dezamăgit că nu e o continuare a „Recidivei”. L-am liniștit spunându-i că și asta are sânge. Sângele meu. Va prinde, pentru că, nu-i așa, sângele e plăcut lecturii mele…

10.

Stere intră în încăpere. Era vesel. Fusese informat că perioada de penitență la birou a luat sfârșit. Urma să revină la munca pe teren.

— Steruțule, vezi că a sosit un plic pentru tine. E pe calculatorul tău.

Era un plic sosit prin curier. Bărbatul îl desfăcu și găsi în el o carte. Nici nu a fost nevoie să citească autorul ca să știe de la cine era. O deschise. Pe prima pagină, în loc de autograf, era scrisă o întrebare: „Ce mai faci?” era și un bilet cu o adresă din județul Brașov și un număr de telefon. Pentru că deja simțea priviri curioase îndreptate către el, luă biletul și îl băgă repede în buzunarul de la blugi. Sandu se întinse peste scaun și văzu numele autoarei.

— *Wow*! Ia te uită cine a scos capul din găoace… Băieți, a înviat scriitoarea!

— Ia vedeți-vă voi de treabă, mustăci Stere, incapabil să își ascundă un zâmbet.

— Deci ai două motive să dai de băut, se auzi o voce din celălalt capăt al camerei.

— Și asta se întâmplă azi, deoarece în weekend tânărul va încăleca motorul pentru a se duce… în ce direcție?, întrebă Sandu privind peste ochelari.

— Nu-ți spun. Și dacă îndrăznești să mă pipăi pe fund ca să afli îți tai beregata!

— Dar te duci, nu?

— Nu știu, zise cel întrebat cu un oftat.

— Cum nu știi?, sări de după un monitor Sanda.

— S-au întâmplat multe. Am aruncat cu vorbe unul în altul. Nu știu ce și cum ne-am mai spune…

Sandu puse o mână pe umărul colegului său.

— Prietene, nu cred că te invită acolo pentru arta conversației și diplomația matale… Oricum, dacă nu te duci, dă-mi mie adresa. Crezi că acceptă și unul bondoc și ochelarist?

— Ha, ha, ce glume avem în program, mârâi Stere. Hai să vă dau berile alea, că pe trezie vorbiți numai prostii.

Instant echipa se adună către ieșire.

— Un moment, zise Stere.

Se întoarse, luă cartea de pe birou și o vârî la spate, prinzând-o în curea, apoi se alătură celorlalți.

— Hai la bere!, dădu el semnalul.

— La bereeee!, răspunseră ceilalți în cor.

Anamaria Ionescu
Pe cine nu lași să moară…

Proaspătă și mereu surprinzătoare, proza Anamariei Ionescu reușește cu fiecare pagină să ne apropie de întâmplările personajelor sale, iar la final ne face să ne întrebăm dacă acestea nu sunt cumva poveștile noastre, ale tuturor, cu bucuriile și tristețile de zi cu zi.

Adrian Voicu

Anamaria Ionescu

Pe cine nu laşi să moară...

Proaspătă şi mereu surprinzătoare, proza Anamariei Ionescu reuşeşte cu fiecare pagină să ne apropie de întâmplările personajelor sale, iar la final ne face să ne întrebăm dacă acestea nu sunt cumva poveştile noastre, ale tuturor, cu bucuriile şi tristeţile de zi cu zi.

Adrian Voicu

TRITONIC 20 de ANI
www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro/ebooks
LIT TRITONIC
t... TRITONIC
Ilustraţie Coperta 1 © Dawnallynn | Dreamstime.com

Table of Contents

Table of Contents